

ACASĂ LA

Pionierii mai mari în vîrstă își aduc, desigur, aminte de primul contact al revistei «Cutezătorii» cu revista «Pif», atunci cînd renumitul grafician Cabrero Arnal, creatorul personajelor Pif, Placid, Muzo, Hercule ș.a. în vizită la redacția noastră, a participat la decernarea premiilor marelui nostru concurs de benzi desenate realizate de cititori, organizat în colaborare cu revista

pariziană. Recent am avut și eu prilejul de a vedea locul unde s-a născut cu mulți ani în urmă și a crescut Pif și ce face el la această vîrstă cînd revista în care

se produce ca un virtuoz acrobat, pus pe șotii de tot felul, a ajuns nu demult la a 500-a apariție în noua formulă, în care revista este însoțită de o jucărie.

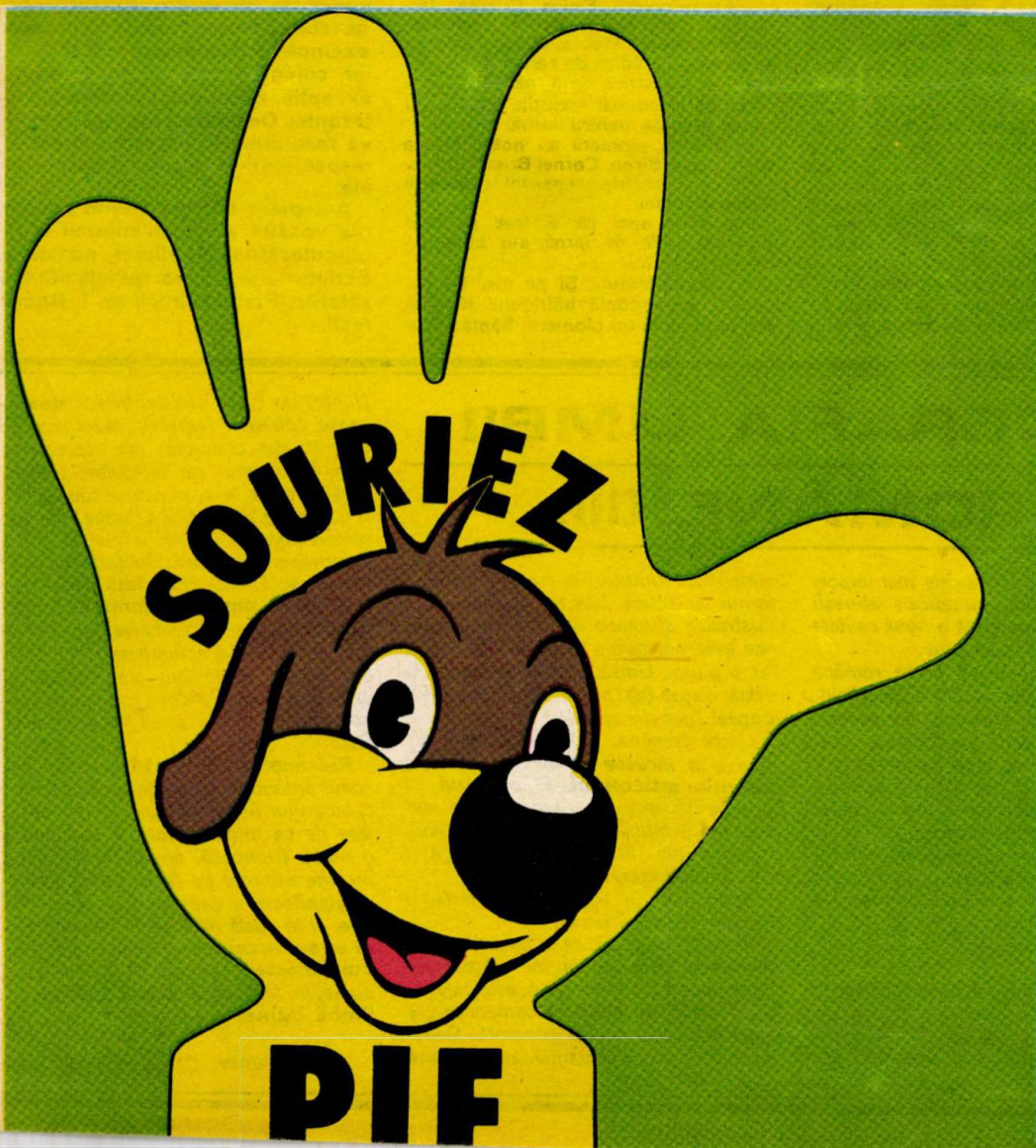
Deci, 500 de săptămîni de Pif-GADGET=10 ani. Zece ani de ingeniozitate gazetărească puși în slujba educării copiilor în spiritul iubirii de frumos, a grijii pentru natură, a creației tehnice.

I-am găsit pe prietenii noștri de la Pif în plină campanie de finalizare a concursului lansat de revista lor prin palma pe care o vedem în imagine. Este emblema «Anului Mondial al Animalului». Pretutindeni în Paris ca, de altfel, în toată Franța în 1978, această palmă o puteai vedea pe geamurile vitrinelor, pe parbrizul mașinilor, pe maiouri și sacose, în metrou sau chiar în turnul Eiffel. Scopul concursului a fost desigur un avertisment foarte sever prin care natura a strigat «S.O.S.», împotriva celor care prin diferite mijloace modifică echilibrul biologic al naturii, prin dispariția unor specii insuficient protejate sau chiar distruse. La care strigăt de ajutor, copiii din Franța au răspuns cu însuflețire prin diferite acțiuni de protejare a tuturor viețuitoarelor, de la cele mai mari, pînă la furnici, gîrgărițe, fluturi. Peste 60 000 de scrisori de angajare în acțiune au acoperit în acele zile birourile redacției Pif peste care s-au suprapus cam tot atîtea scrisori de felicitare cu prilejul apariției celui de al 500-lea număr al revistei «Pif». Toată redacția era într-o vervă de lucru încît cu greu se putea desprinde vreun redactor pentru a sta de vorbă și a schimba impresii. Impresiile mele însă se conturau de la sine pe baza a ceea ce vedeam.

Revista «Pif» se constituie în general din material ilustrativ, cu foarte puțin text. Aceasta, însemnînd că se adresează unor cititori mai mici ca vîrstă decît «Cutezătorii». Imaginile însă sînt deosebit de semnificative ca și personajele care evoluează în diferitele scene, subliniind trăsături de caracter, de comportament, de acțiune și cutezanță. Iată-l, de exemplu, pe Pif. El este generozitatea și bucuria însăși în persoană. Întotdeauna el e pus pe ajutor. El salvează, el apără pe cel mai slab.

De neuitat rămîne însă întîlnirea cu personajele benzilor desenate pe care le vedeți în imagine: Placid, Muzo, Hercule, Léo ș.a. aclamîndu-l și felicitîndu-l pe Pif cu ecusonul «500», la care adăugăm și urările noastre de succese tot mai frumoase.

IOAN DONCA

BUREBISTA

2

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: SANDU și THEODORA FLOREA

**REZUMATUL
EPISODULUI
PRECEDENT :**
După moartea pă-
rintelui său, tânărul
Burebista este în-
coronat rege. Gîn-
dul său de căpete-
nie este de a uni
într-o singură țară
toate ținuturile lo-
cuite de daci.

(Va urma)

Cutezătorii

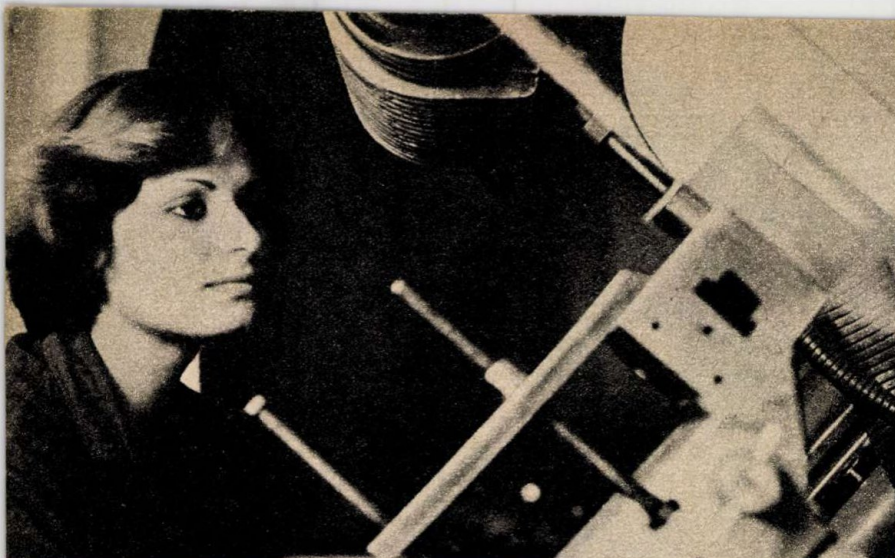
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

10

JOI, 8 MARTIE 1979,
ANUL XIII (NR. 597)

Unul din
nenumăratele
desene
prin care
cititorii
noștri
omagiază
ziua de
8 Martie.

8 Martie Flori pentru mama

8 Martie — Ziua internațională a femeii — este un simbol cald, luminos al dragostei, al respectului, al considerației de care se bucură femeia în țara noastră. 8 Martie este o zi sărbătorească, când din adâncul inimilor noastre omagiem mama, învățătoarea, pe toate femeile muncitoare din țara noastră care, prin munca lor, aduc o esențială contribuție la ridicarea României socialiste pe culmi tot mai înalte de progres și civilizație. Lor le oferim în această zi flori și recunoștința pentru tot ce ne dăruiesc ca să avem o copilărie senină.

Prin întreaga sa politică, partidul nostru a creat largi posibilități de afirmare a femeilor pe toate planu-

rile muncii, creativității și talentului. În țara noastră, femeile, fără deosebire de naționalitate, lucrează în cele mai complexe locuri de producție, în conducerea unor mari întreprinderi, beneficiind în pregătirea lor profesională de toate condițiile pentru obținerea unei înalte calificări.

Fiindcă cifrele cu concizia și precizia lor ne oferă o imagine exactă a realităților, vom da câteva date din țara noastră.

În cadrul populației ocupate în economia națională, femeile reprezintă 45% — din care o treime lucrează în industrie, în transporturi și telecomunicații.

În ramurile cele mai dinamice ale producției, cum ar fi in-

dustria constructoare de mașini, chimia, lucrează aproximativ un sfert din totalul femeilor cuprinse în producție. Peste 45% din personalul care lucrează în cercetare științifică, proiectare și inginerie tehnologică sînt femei. O pondere însemnată o au femeile și în agricultură, învățămînt, știință, cultură, sănătate. Sporirea rolului femeii în viața economică și socială a țării noastre constituie o permanentă preocupare a partidului și statului nostru. A crescut astfel numărul de femei directoare de întreprinderi și centrale industriale, președinte de C.A.P. De asemenea, în consiliile oamenilor muncii și în alte forme de conducere colectivă se află un număr mare de femei. În țara noastră sînt promovate femeile în înalte funcții de conducere de partid și de stat, aducîndu-și un aport substanțial printr-o mare putere de muncă, prin inteligență și sensibilitate. Femeia este o puternică forță socială în țara noastră în procesul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism.

Pline de mîndrie și demnitate că trăiesc într-o țară liberă, care promovează o politică constructivă de pace, care militează activ pentru oprirea cursei înarmărilor, femeile din țara noastră trimit în această zi un mesaj cald de prietenie și solidaritate către femeile din întreaga lume pentru ca pe planeta noastră să domnească pacea, o viață demnă și liberă, în care copiii să crească veseli și sănătoși.

B. CARAGIALE
Foto: PAVEL ULIERU

O NOUĂ MĂRTURIE A GRIJII PERMANENTE PENTRU COPIII ȚĂRII

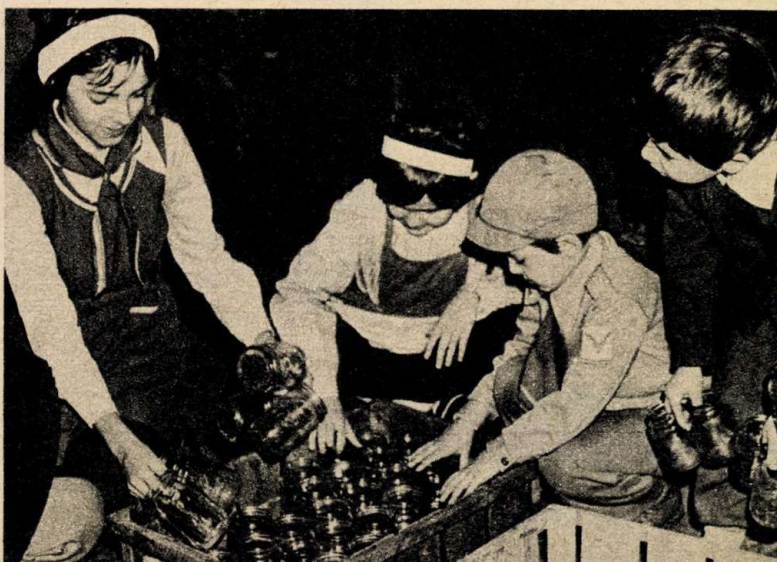
În întreaga politică a partidului și statului nostru, grija pentru om, pentru bunăstarea și fericirea lui, constituie obiectivul primordial. De la cea mai fragedă vîrstă, chiar din momentul în care vine pe lume, copilul este înconjurat cu dragoste și grijă, creîndu-i-se toate condițiile pentru a crește și a se dezvolta sănătos, viguros. Această grijă și dragoste cu care partidul, statul, tovarășul Nicolae Ceaușescu, personal, îi înconjoară pe toți copiii patriei se concretizează, în fiecare an, prin mii și mii de locuri în creșe, grădinițe și școli, prin numărul mare de apartamente care se atribuie familiilor, prin milioane de manuale școlare, prin terenuri de sport, locuri în tabere și multe altele. La toate acestea se adaugă alocația lunară pe care statul o acordă copiilor. De-a lungul anilor, odată cu creșterea retribuției părinților au crescut și alocațiile lunare oferite milioanei de copii ai țării.

În acest început de martie a anului 1979 — cel de-al patrulea an al cincinalului — ca o expresie a grijii permanente pe care partidul o acordă tinerelor vîrstare ale țării, bunăstării lor, s-a hotărît o nouă sporire a alocației pentru copii.

Fondurile necesare pentru majorarea alocației de stat pentru copii se asigură prin diminuarea fondurilor destinate cheltuielilor militare. Aceasta constituie un elocvent exemplu de dragoste nu numai pentru bunăstarea și fericirea copiilor, ci și o minunată și plină de umanism expresie a politicii partidului și statului de a milita neabătut pentru cauza păcii.

FOTO- CRONICĂ PIONIEREASCĂ

1. Îl cheamă Constantin Scripcariu și este cel mai tânăr zootehnist (C.A.P. — Nichiteni, Botoșani). L-am fotografiat cu plăcere din mai multe motive: este fruntaș în sectorul zootehnic, a fost elev la noi la școală, unde se număra printre cei mai îndrăgii pionieri. A rămas și în prezent unul din bunii noștri prieteni.

Foto: Daniel Grădinaru, clasa a VII-a, Școala generală Nichiteni.

2. În fața unui număr nou al Semaforului.

Foto: Ildico Andész, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Satu Mare.

3. Noi sîntem în primele rînduri ale hărniciei.

Foto: Nausica Nicolescu, Școala generală nr. 22, Timisoara.

LABORATORUL FOTOCRONICII

● A sosit primăvara, așa că veți avea prilejul mai des decît pînă acum să luați aparatul foto cu voi, în excursii, plimbări, pe terenul de sport. ● Puteți lărgi astfel tematica, alegînd cu fantezie subiecte variate, unghiuri diverse. ● Fiți atenți la compoziție ori de cîte ori aveți de lucrat o fotografie cu multe personaje.

Pînă în prezent, am primit foarte multe fotografii din Satu Mare, Botoșani și Neamț. Așteptăm participări mai susținute și din celelalte județe!

Printre premii: UN TELEFIZOR PORTABIL, UN CASETOFON, UN APARAT DE FOTOGRAFIAT!

Nu uitați să specificați pe plic: «Fotocronică pionierească».

Într-o recentă «escală» la Constanța, reporterul a descoperit în plină iarnă un «continent» care cunoaște aceeași atmosferă febrilă în toate anotimpurile anului: Parcul pionierilor în mijlocul căruia s-a construit un foarte modern bazin de înot. «Dar ce «taine» ascunde în adâncurile sale respectivul bazin (acoperit n.n.) ca să solicite înotătorilor un atare riguros echipament de... scafandru?!» — s-ar putea întreba cititorul. Mărturisim că la început trăiam noi înșine o asemenea nedumerire. Dar cum un «flux» neobișnuit înturnase aici o mare de copii, de pionieri și liceeni în uniforme de marinari, bănuiam că vom asista la o palpitantă competiție de înot.

Ca să mă edific, m-am adresat unui băiețel de vreo cinci-șase ani care se tot precipita pe lângă mantinelă:

— Te pregătești să devii un înotător de performanță?

— Vreau să devin un Cousteau!

Lapidară, surprinzătoare și îndrăzneată replică, nu lipsită însă de perspectiva înfăptuirii unui asemenea curajos țel. Și veți vedea de ce. Un semnal scurt — și vocea ofițerului de marină Gheorghe Scarlat cheamă la ordine un impresionant escadron de scufundători care, echipați ca niște autentici acvanaui, se aliniază la bordură. La startul un șir de spectaculoase plonjări și scufundări în care își demonstrează virtuțile 168 «discipoli» ai celebrului explorator al adâncurilor (pomenit cu mândrie de interlocutorul nostru) — J.J. Cousteau. Aici se desfășoară însă antrenamentele sub aspect strict sportiv — până când lunile de vară vor permite adevărata activitate subacvatică în apele mării. Evi-

LA CONSTANȚA COUSTEAU ARE 168 DISCIPOLI!

dent, pregătirea scafandruului impune virtuțile înotătorului în orice condiții de adâncime, dar și instruirea

temeinică în domeniul hidrometriei, al istoriei marine, însușirea unor multiple cunoștințe privind studiarea flo-

rei, faunei submarine. 28 de pionieri acvanaui lucrează deja la nivel de scafandru pregătit — șase dintre ei coborînd la 30—40 m adîncime. Colegii lor mai mici constituie deocamdată «flotila» de rezervă — «peștișorii» — cum îi alintă nițeluş conducătorii de suflet dar și de riguroasă instruire — tovarășul Scarlat și profesorul Mihail Lungu.

Chiar dacă n-au descoperit fabulosul submarin al căpitanului Nemo — la care vor mai fi visînd unii dintre ei — acvanauii la 13—14 ani se pot mîndri cu rezultate notabile din domeniul investigațiilor arheologice, privind îndeosebi cercetarea relicvelor marine ale anticei cetăți portuare Callatis. Trebuie să mai spunem că seara în care i-am cunoscut s-a petrecut sub semnul unei retrospective emoționante, poate chiar romantice. A răspuns la apelul tovarășului Scarlat un echipaj ce depășea numărul celor 168 membri ai acestui club acvanautic, club care împlinește un deceniu de la întemeierea sa (inițial ființa pe lângă Muzeul Marinei, ulterior activează în cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Constanța). Se aflau aici și foștii pionieri acvanaui Luiza Ștefănescu, Florina Petrea, Traian Chiriță, Manuel Nistorescu — în prezent elevi ai Liceului de marină, rolul de «secund» al echipajului revenind, ca de obicei, lui Gheorghe Mituș, actualmente un redutabil scafandru hidrometru. Momentul emoției a fost sporit de sosirea «veteranului» clubului, scafandru de mare adîncime Manuel Pavel — recordmen național.

«Un bun marinar trebuie să fie în primul rînd un excelent înotător» — iată un sfat pe care și-l amintește, fără îndoială, un alt fost «mus» al tovarășului Scarlat, ofițerul de marină Nicolae Ciortan, aflat în această iarnă pe drumul de ape ale Atlanticului de Nord.

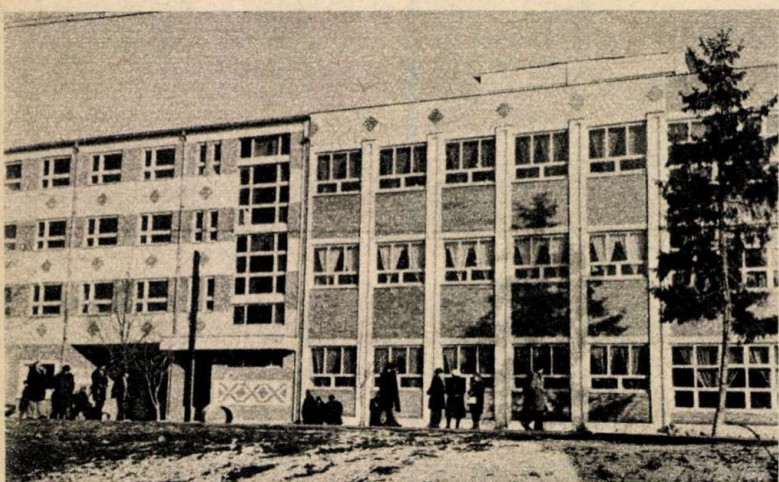
Pionierii acvanaui, care urmăriseră ca și voi pasionantele episoade ale serialului de televiziune, și-au amintit acum despre acea memorabilă zi de octombrie 1977, cînd în rada portului Constanța acostă nava «Calypso» avînd la bord pe celebrul explorator al mirificelor lumi submarine — comandantul J.J. Cousteau. Dar Bogdan și Radu Mușat, Ovidiu Dabița, Lucian Iordache, Cătălin Dumitriu, frații Radu și Bogdan Stoleru și mulți alți colegi de-ai lor — îmbarcați deocamdată pe o imaginară navă «Calypso» — prefigurează viitorii temerari scufundători, viitori navigatori și căpitani de cursă lungă ai anului 2000, înfruntînd sub pavilion românesc mările și oceanele Terrei. Le urăm încă de pe acum «Vînt bun la pupa!»

ILEANA PIȚA

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Casa părintească a Președintelui țării.
Pictură de Viorel Mărgineanu.

Scornicești, localitate cu puternică rezonanță în inimile tuturor cetățenilor patriei noastre. Aici, într-o modestă casă țărănească, s-a născut tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, președintele țării.

La Scornicești, vin adeseori în vizită pionierii din județ și din întreaga țară pentru a cunoaște locurile natale ale celui mai iubit fiu al poporului nostru. Încununându-și activitatea pionierească prin fapte deosebite de hărnicie și de muncă, pionierii din județul Olt își dovedesc dragostea lor fierbinte față de marele conducător al țării, dorința de a urma exemplul vieții sale de luptă și de muncă pusă în slujba intereselor patriei.

Formația de călușari din Vilcele, laureată a Festivalului Național «Cîntarea României», prima ediție.

TRIBUNA INIȚIATIVEI

● În județul Olt este gata macheta unei foi volante care va apărea curînd, purtînd titlul «Semafor» și care va cuprinde o selecție din cele mai bune «semafoare» ale județului, exemple concludente ale exercitării opiniei pionierești. Inițiatorii preconizează o periodicitate lunară a acestei interesante gazete pionierești.

● Automobilul viitorului: în cadrul concursului «Atelier 2000» pionierii care participă la activitatea de meca-

nică și carturi (Casa pionierilor și șoimilor patriei din Slatina) construiesc un automobil, la scară redusă, cu asemenea parametri încît să fie demn de tehnica modernă a anului 2000.

● «Fiii Oltului»: o inițiativă a pionierilor din județul Olt este competiția de atletism, handbal și volei, intitulată «Fiii Oltului», dotată cu cupa «Pionierul». În prezent, pionierii își dispută selecția, pentru ca în vacanța de vară să participe cu cele mai bune echipe (zece la număr pentru fiecare ramură sportivă prevăzută) la meciurile finale.

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

OLT

ÎNVĂȚĂTURA, SPRE O NOUĂ CALITATE!

Calitatea muncii fiecărui pionier a stat și stă în atenția purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din școala noastră (Școala generală din comuna Slătioara). Cele mai frumoase roade la învățătură le-au obținut pînă acum detașamentele din clasele a V-a, a VII-a și a VIII-a. Un rol important în ridicarea stăchetei l-au avut în primul rînd colaborarea din grupe în pregătirea lecțiilor, activitatea din cercuri pe obiecte — matematică, istorie, biologie și, bineînțeles, ochiul mereu treaz și mobilizator al «Semaforului». Pentru noi, învățătura nu poate fi separată de muncă. În toamnă am răspuns mereu prezent de cite ori a fost nevoie de ajutorul nostru, la culesul porumbului, la recoltarea legumelor, a semințelor de floarea-soarelui etc.

Un an deosebit de învățătură îl trăiesc pionierii din clasa a VIII-a (din detașamentul cărora fac și eu parte). Ne pregătim intens pentru o nouă treaptă a vieții noastre de elevi. Cu toții să contribuim, alături de părinții noștri, la înflorirea economică și culturală a patriei. Bă-

ieții își îndreaptă gîndul spre Întreprinderea de prelucrare a aluminiului din Slatina, Întreprinderea de osii și boghiuri din Balș, Întreprinderea de vagoane din Caracal. Fetele se gîndesc la meserii în ramura industriei ușoare (textilă), cu centre la Slatina și la Caracal. Mulți dintre noi vor să lucreze în comună, în C.A.P.-uri. Noi știm că pentru orice drum în viață trebuie să învățăm cît mai bine, cît mai eficient.

Tocmai de aceea ne îndreptăm atenția cu fermitate pionierească spre unele domenii din activitatea noastră în care rezultatele se cer îmbunătățite neconținut. Voi da un singur exemplu: calitatea muncii de învățătură. Sîntem conștienți că, străduindu-ne să realizăm o promovabilitate foarte bună — dacă se poate, de sută la sută! — e necesar să promovăm nu oricum, ci avînd cunoștințe însușite temeinic. Iată de ce acționăm sub genericul «Cît mai multe medii peste 7!»

IULIA STANCU
Școala generală Slătioara,
pionier-loctiitor al
președintelui
C.J.O.P.

DIN CATALOAGELE CUTEZANȚEI

În unitatea noastră, pionierii din detașamentul clasei a VII-a se bucură de stimă și mulți alți pionieri din școală doresc să le urmeze exemplul. Ei au reușit să fie ani de-a rîndul frunzași la învățătură, în muncă și în întreaga activitate pionierească, deoarece au urmărit cu fermitate realizarea unui climat de exigență la învățătură și la disciplină. În trimestrul trecut au obținut o promovabilitate de sută la sută iar în prezent sînt hotărîți ca în catalog, notele să fie din ce în ce mai concludente. Tot ei reușesc să aibă o frecvență de sută la sută, o comportare exemplară la ore — nu se pierde nici un minut — căci se știe, fără disciplină, învățătura nu poate să meargă în pas cutezător. Și-au depășit, de asemenea angajamentul la muncă patriotică, în anul trecut.

Dar oare activitatea noastră e cu totul fără cusur, nu mai avem nimic de

făcut? Ba avem! Am scris despre detașamentul clasei a VII-a tocmai pentru a arăta că ne străduim să organizăm munca pionierească astfel încît toate detașamentele să fie la fel de bune!

Comandamentul unității de pionieri de la Școala generală Frunzaru, comuna Sprincenata

FIECARE PIONIER, O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI!

A fi pionier... Un verb emoționant, o coordonată a copilăriei în care munca, învățătura, hărnicia, cutezanța sînt domeniile apropiate și dragi purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. Dar să dăm cuvîntul faptelor. Răspunzînd unei inițiative mai largi la care erau antrenati și părinții lor, pionierii din județul Olt s-au angajat ca fiecare să planteze cîte un nuc și să îngrijească cinci. (Anul trecut, spre exemplu, pionierii au plantat peste 11 000 de puiți). Astăzi, după o muncă tenace și pricepută care a durat cîteva ani (căci nucul este un pom fructifer pretențios și nu-și oferă în grabă răsplata cultivatorilor), orice călător ce ar străbate județul ar avea prilejul să admire dealurile din jurul comunei Dobrun, Valea Mare, Vulpeni, dealuri împodobite cu acești copaci falnici. Dar odată cu frumusețea, bogăția, izvorul de sănătate pe care livezile le oferă din plin, răspunderile pionierilor sporesc. Comenzi pentru livrarea de nuci sînt făcute atît din țară cît și de peste hotare și îngrijirea lor înseamnă nu numai o dovadă de hărnicie, ci și un contract pe care pionierii îl semnează cu competență, conștiință de răspundere pe care și-o asumă.

Anul acesta, pe lîngă numeroasele ore petrecute în livezile de nuci, ei vor confecționa și plăci de tablă emailată cu inscripția «Plantați și îngrijiți de pionieri».

VOINTA DE A REUȘI

Ne aflăm în comuna Brebeni, pe valea riului Dirjov. Aici livada cu nuci a pionierilor se întinde pe zece hectare. Cei 5 000 de nuci plantați de ei se află nu numai în livadă, ci și de-a lungul șoselei.

«Nucii noștri arată destul de bine, constată pionierii cu bucurie, sînt frumoși, viguroși. Au crescut bine în înălțime. Cei mai mari sînt lîngă șosea și parcă urează «Bun sositt!» din partea noastră oaspeților care vin prin partea locului.»

Pioniera comandantă Carmen Pîrvănescu, din clasa a VIII-a, își amintește episoade din istoria muncii lor, o istorie de loc idilică. Au fost greutăți, firește, depășite de copiii harnici și cu voință de a reuși. «Prima dată, mărturisește Carmen, ni s-a părut greu să săpăm un cuib de un metru pătrat în care să punem puieții. Terenul fiind necultivat nu se lăsa învins. De multe ori a fost nevoie să lucrăm cu casmaua dar, în cele din urmă, noi am învins». Ritmul acestei munci a cuprins toate anotimpurile: toamna se săpau gropile și se puneau îngrășăminte, primăvara se plantau puiții de nuc, iar vara, cînd era cald, pionierii le aduceau apă de la lacul de acumulare aflat în comună. Cei mai harnici — în ceea ce privește priceperea și disciplina — s-au dovedit pionierii din clasele a VII-a A și a VII-a B.

TREI MILIOANE

Nu s-ar putea încheia acest reportaj despre o faptă deosebită a pionierilor din județul Olt fără să amintim realizarea lor mai recentă și care s-a concretizat în suma de trei milioane lei. Pionierii au asigurat întreaga cantitate de argăgie necesară, un stoc însemnat care a satisfăcut cerințele și pentru actualul an. Pentru această faptă, pionierii din Olt au fost felicitați de către comitetul județean al P.C.R. Ce pot spune «Cutezători» acestor harnici cutezători? Bravo, pionierii!

MARGA MICU

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI”

DIN NOU SPRE LOCUL I

Cititorilor revistei «Cutezători» le este cunoscut faptul că la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», corul Școlii generale nr. 6 din Drobeta-Turnu Severin a obținut locul I la faza județeană și locul III la cea interjudețeană. De această dată prezentăm cititorilor revistei cîteva din preocupările a-

cestui valoros cor în vederea participării la faza a II-a a Festivalului Național «Cîntarea României».

Pionierii au și trecut la acțiune în chipul cel mai concret. Eforturile s-au mărit astfel și la învățatură dar și la ridicarea ștachetei valorice a întregului cor. Mai întîi s-au organizat activitățile pe grupe și detașa-

mente, muncindu-se cu fiecare voce în parte pînă la asamblarea corului pe unitate. Din program însă n-a fost omisă nici învățătura, nici munca patriotică. Întîmpinarea primăverii îi găsește cu uneltele necesare muncii și autogospodăririi. Cîntecele lor sînt adevărate imnuri închinare patriei și partidului, dragostei față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cîntece și imnuri închinare muncii comuniștilor, eroilor în construcția socialismului din România, glasuri închinare viitorului comunist al țării. În același timp sînt valorificate și creațiile folclorice din localitate, «Sîrba de la Pătula», «Crăița», «Frunza» sau «Rustemul» făcînd parte din repertoriul coral și instrumental.

Pionierii de la Școala generală nr. 6 din Drobeta-Turnu Severin, ca de altfel pionierii din toate județele țării, sînt în plină activitate creatoare, pătrunși de sentimentul înalt al muncii și dăruirii înflăcărate. Le dorim de pe acum succes.

ION CRÎNGULEANU

SPORTUL

ANCHETA NOASTRĂ

Cum și în ce condiții se desfășoară activitatea sportivă în școala noastră, care sînt disciplinele practice, cum contribuți voi și cu ce rezultate la atragerea unui număr cît mai mare de pionieri în activitățile sportive?

Cu aceste întrebări ne-am adresat membrilor comandamentului pionieresc al unității Școlii generale nr. 15 din Buzău. Și iată și răspunsurile pe care le-am primit:

CONCURSURI ȘI ÎNTRECERI PE RAMURI DE SPORT

«Răspund în cadrul comandamentului pionieresc de concursurile și întrecerile sportive (pioniera Doina Bunea, clasa a VI-a A). De la început vreau să evidențiez faptul că în școala noastră funcționează un club sportiv pionieresc denumit «Stăruința», în cadrul căruia, în ultimul timp am organizat întreceri și concursuri de șah, tenis de masă, sîniuțe, patinaj, fotbal și atletism. Pentru unele discipline s-au făcut selecții, pentru altele, care nu necesită aptitudini fizice deosebite (cum este șahul ori sîniuța, patinajul și chiar tenisul de masă), am organizat cursuri de inițiere și concursuri cu participare de masă. În urma desfășurării fazelor pe detașamente, școală, municipiu și județ, ne putem mîndri cu două nume de pionieri fruntași. Este vorba de Doina

Frîculeasa (clasa a VII-a B) care ne va reprezenta județul la faza finală a «Daciadei» la șah, precum și de Liliana Lăcustă care a obținut locul trei pe județ în cadrul aceleiași competiții.

ÎN FIECARE CLASĂ — O ECHIPĂ DE FOTBAL

Pionierul Nicolae Silvestru, clasa a VI-a E: Fiecare clasă își are echipa ei, așa că vă puteți imagina ce amploare cunoaște campionatul școlii la fotbal, cu 16 echipe în total. Anul trecut, echipa reprezentativă a școlii noastre (din care fac și eu parte) a ocupat locul întîi în urma celor opt meciuri pe care le-a susținut în cadrul campionatului municipal interșcolar. Aceste rezultate sînt motive de mîndrie atît pentru noi, cît și pentru tovarășul profesor Traian Ene care se ocupă de pregătirea noastră.

STRĂDANII, INIȚIATIVE...

«Nu aș vrea să reiasă din răspunsurile noastre că sîntem lăudaroși sau lipsiți de modestie (Delia Căpățînă, clasa a VIII-a A, comandant de unitate). Vreau să spun, însă, că ne-am străduit și ne străduim în continuare să folosim toate posibilitățile existente în ceea ce privește practicarea sportului, a mișcării în aer liber de către toți elevii din școala noastră. Un singur exemplu: constatînd că mulți din-

tre colegii noștri sînt interesați de practicarea patinajului, am luat inițiativa înființării unui curs de inițiere în acest sport. Și, ajutați de tovarășii profesori, deși nu avem patinoar propriu, mergem de două ori pe săptămînă la cel artificial din oraș. Tot astfel, cu sprijinul conducerii școlii, vecinii și colegii noștri (Școala sportivă Buzău) ne pun la dispoziție o sală de antrenamente, de care noi nu dispunem, pentru echipa de gimnastică precum și pentru cele două clase cu profil de gimnastică din școala noastră.

EXEMPLUL PERSONAL

Pionierul Liviu Firețeanu: «Din cei aproape 80 de jucători de tenis de masă din școală, cu opt ne-am prezentat la faza pe municipiu cîntînd pentru finalele celei de-a doua ediții a «Daciadei». Iar dintre ei, Valentin Catargiu ne va reprezenta chiar în finala pe țară. Și la crosurile organizate pe categorii de vîrstă, dotate cu «Cupa crosului», am avut în această toamnă 300 de pionieri participanți (din aproximativ 500 cîți numără unitatea — n.n.).

Eu cred că, dacă în școală la noi se practică sporturi foarte diferite și de către majoritatea covârșitoare a colegilor noștri, este și pentru că noi, comandamentul, am fost și sîntem nu numai inițiatorii și animatorii acțiunilor sportive, ci și participanți direcți la ele».

Desigur că și la Școala generală nr. 15 din Buzău, ca și în alte unități pionieresti, mai sînt încă multe lucruri de făcut. Important rămîne însă faptul că acolo unde există dorința de a organiza activități sportive interesante și variate, acolo unde există inițiativă, se găsesc și posibilitățile de a le realiza.

EMILIA TEODORU

DOINA BUNEA

DELIA CĂPĂȚÎNĂ

LIVIU FIREȚEANU

În 1979, proclamat de Adunarea Generală a O.N.U. Anul Internațional al Copilului, se împlinesc 20 de ani de când Națiunile Unite au adoptat **Declarația drepturilor copilului**. Prin acest document întreaga umanitate este chemată să apere drepturile legitime ale celei mai tinere generații de pe planetă. Pentru ca cele zece principii conținute în Declarație să devină realitate, Anul Internațional al Copilului cheamă la acțiuni concrete, menite să asigure celei mai tinere generații a Terrei o copilărie fericită, lipsită de griji, într-o lume a păcii și înțelegerii.

În România copiii se bucură de grija și atenția deosebită a partidului și statului, creindu-li-se toate condițiile pentru a crește și a se dezvolta armonios.

«**Vrem ca toți copiii României, ca și copiii și tinerii celorlalte popoare — arăta tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — să crească în liniște și pace. Vrem ca întregul tineret al lumii să-și pună întreaga forță creatoare, tot elanul în slujba civilizației, a științei, a cunoașterii, a ridicării economice și bunăstării popoarelor.**»

PREAMBUL

Având în vedere că Națiunile Unite au reafirmat, în Cartă, credința lor în drepturile fundamentale ale omului și în demnitatea și valoarea persoanei umane, și au hotărât să promoveze progresul social și condiții mai bune de trai într-o mai mare libertate,

Având în vedere că Națiunile Unite au proclamat, în Declarația universală a drepturilor omului, că fiecare este îndreptățit la toate drepturile și libertățile enunțate în ea, fără nici un fel de deosebire întemeiată, de pildă, pe rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau altă opinie, originea națională sau socială, proprietate, naștere sau pe altă situație,

Având în vedere că datorită imaturității sale fizice și mintale copilul are nevoie de ocrotire și grijă speciale, incluzând o protecție juridică adecvată, atât înainte, cât și după naștere,

Având în vedere că necesitatea unei asemenea ocrotiri speciale a fost enunțată în Declarația de la Geneva asupra Drepturilor copilului, din 1924, și recunoscută în Declarația universală a drepturilor omului, precum și în statutele agențiilor specializate și organizațiilor internaționale care se preocupă de bunăstarea copiilor,

Având în vedere că omenirea datorează copilului tot ce îi poate ea oferi mai bun,

DECLARAȚIA DREPTURILOR COPILULUI

ADUNAREA GENERALĂ

Proclamă prezenta Declarație a drepturilor copilului, pentru ca el să poată avea o copilărie fericită și să se bucure, spre binele său și spre binele societății, de drepturile și libertățile enunțate aici, și face apel la părinți, la bărbați și femei individual și la organizațiile voluntare, autoritățile locale și guvernele statelor să recunoască aceste drepturi și să depună eforturi pentru respectarea lor, prin măsuri legislative și alte măsuri luate progresiv și conform următoarelor principii:

Principiul 1

1

Copilul se va bucura de toate drepturile enunțate în prezenta Declarație. Toți copiii, fără nici o excepție, vor avea aceste drepturi fără deosebire sau discriminare întemeiată pe rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau alt fel de opinie, origine națională sau socială, proprietate, naștere sau altă situație personală ori familială.

Principiul 2

2

Copilul se va bucura de o ocrotire specială și i se vor oferi împrejurări favorabile și înlesniri, prin lege și pe alte căi, care să-i îngăduie a se dezvolta fizic, mintal, moral, spiritual și social în mod sănătos și normal și în condiții de libertate și demnitate. Legiferarea destinată acestui scop va avea drept considerent suprem optima satisfacere a intereselor copilului.

Principiul 3

3

Copilul va avea dreptul de la naștere la un nume și la o naționalitate.

Principiul 4

4

Copilul se va bucura de avantajele securității sociale. El va avea dreptul să crească și să se dezvolte sănătos; în acest scop atât lui, cât și mamei sale li se va acorda o grijă și o protecție specială, incluzând o asistență adecvată prenatală și postnatală. Copilul va avea dreptul la nutriție adecvată, locuință, recreație și servicii medicale.

Principiul 5

5

Copilului handicapat fizic, mintal sau social i se va acorda tratamentul special, educația și îngrijirea cerute de particularitățile situației sale.

Principiul 6

6

Pentru dezvoltarea deplină și armonioasă a personalității sale, copilul are nevoie de dragoste și înțelegere. Oriunde este posibil, el va crește sub grija și răspunderea părinților săi și în orice caz într-o atmosferă de afecțiune și securitate morală și materială; în afara unor împrejurări excepționale, un copil de vîrstă fragedă nu va fi despărțit de mama sa. Societății și autorităților publice le revine îndatorirea de a acorda o grijă specială copiilor fără familie și celor lipsiți de mijloace de întreținere adecvate. Este de dorit să se acorde o alocație de stat și alte forme de asistență pentru întreținerea copiilor familiilor numeroase.

Principiul 7

7

Copilul are dreptul de a primi o educație, care va fi gratuită și obligatorie, cel puțin în stadiile elementare. Educația primită va promova cultura sa generală și îi va da putința să-și dezvolte, în condiții egale, aptitudinile, judecata individuală și simțul răspunderii morale și sociale și să devină un membru util al societății.

Optima satisfacere a intereselor copilului trebuie să reprezinte principiul călăuzitor pentru cei care răspund de educația și îndrumarea lui; această răspundere revine, în primul rînd, părinților săi.

Copilul va avea condiții depline pentru joc și recreație, care trebuie să fie călăuzite de aceleași scopuri ca și educația; societatea și autoritățile publice vor depune eforturi pentru a promova îndeplinirea acestui drept.

Principiul 8

8

Copilul va fi, în toate împrejurările, printre cei dintîi care primesc protecție și asistență.

Principiul 9

9

Copilul va fi ocrotit împotriva tuturor formelor de neglijare, cruzime și exploatare. El nu va fi obiect de trafic, sub nici o formă.

Copilul nu va fi angajat pentru muncă înaintea unei vîrste minime corespunzătoare; el nu va fi în nici un caz determinat sau învoit să se angajeze în orice ocupație sau serviciu care i-ar prejudicia sănătatea ori educația, sau care ar dăuna dezvoltării sale fizice, mintale sau morale.

Principiul 10

10

Copilul va fi ferit de practicile care pot favoriza discriminarea rasială, religioasă sau de orice alt fel. El va fi crescut într-un spirit de înțelegere, toleranță, prietenie între popoare, pace și fraternitate universală, precum și în deplina conștiință a faptului că energia și aptitudinile sale trebuie puse în serviciul semenilor săi.

PICASSO: Copilul cu porumbelul (1901)

*Copii frumoși.
Copii de pretutindeni*

Copii frumoși, copii de pretutindeni,
veți recunoaște glasul unui om
ce-a părăsit de mult copilăria,
vorbind aici, în diminețile orașului cu cer adînc,
cu gîndurile voastre de copii?
Veți recunoaște dragostea de a vă ști
a lumii dimineață însoțită,
credința-n ziua care vine, a părinților,
credința înfrățitelor popoare
în demnitatea muncii și a jertfei lor,
în zestre unică
din ochii fără lacrimi ai copiilor?

Alerg în calea voastră luminat
de zîmbetul ce vă-nsenină chipul.
A voastră-i zarea, e al vostru timp;
sînt ale voastre dragostea, onoarea, adevărul.
Privesc prin voi —
voi, meșteri ne-ntrecuți, voi visătorii,
mileniul nou, ce ne apropie prin voi
fruntările unei lumi de pace —
al prieteniei curcubeu
unind copii frumoși de pretutindeni.

MIHAI NEGULESCU

ALEXANDRU PHILIPPIDE

În iarna acestui an (la 8 februarie 1979) s-a stins din viață marele poet Al. A. Philippide, reprezentant al strălucitei pleiade de scriitori care au ridicat poezia românească modernă la cotele cele mai înalte ale liricii universale. Mă gândesc, în primul rând, la G. Bacovia, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Aron Cotruș, Vasile Voiculescu, Ion Pillat, Ion Barbu care au înfățișat omenirii, în ipostaze noi, sufletul românesc, descoperind **Poezia** mare, autentică, născătoare de lumi noi și dătătoare de alte orizonturi, în toate tainele micro și macocosmosului. Pentru Philippide lumea, existența, viața omului erau **Poezia**, adică luau forma creației care învinge vremelnicia, efemerul și caducitatea din firava și trecătoarea noastră ființă. Ca o artă poetică și totodată ca un principiu de existență răsună, în acest sens, celebrul vers: «M-ătrn de tine, Poezie, ca un copil de poala mumi...» prin care poetul elogia forța creației, puterea ei de a-i asigura omului perenitate. Născut la Iași, în anul 1900, ca fiu al eminentului filolog Alexandru Philippide, viitorul poet își face studiile în orașul natal, urmînd apoi cursuri de specializare în Germania și Franța, formîndu-și o bogată și vastă cultură, cu largi deschideri spre universalitate. Debutează cu versuri în **Viața românească**, cea mai impunătoare revistă a vremii unde va continua să publice poezii și poeme, studii și articole literare, traduceri din poezia universală (Novalis, Hölderlin, Mörike, Rilke etc.).

În anii studiilor universitare, publică primul său volum de versuri **Aur sterp** (1922), conținînd poezii de suflu romantic prin care transpare, însă, gustul său pentru arta modernă. Misterele și tainele visului, ca formă de cunoaștere, constituie factorul comun al poeziilor sale. Philippide colaborează, de asemenea, la revistele de avangardă, **Contemporanul**, **Integral** și, după fructuoase căutări între romantism și modernism, se decide definitiv pentru romantism. Al doilea volum de poezii, **Stînci fulgerate** (1930), aduce o atmosferă poetică profund originală, în care reminiscențe simboliste, de tip baudelairean se rî-

duiesc în versuri de un cuceritor echilibru clasic. Poezia cerebrală, conceptuală, din primele două volume de versuri, lasă loc în cel de al treilea, intitulat **Vise în vuietul vremii** (1939), unor efuziuni lirice de o neîntrecută prospețime și sinceritate.

În 1967 apare ultimul său volum de poezie, **Monolog în Babilon**, în care ne întîmpină o creație de mari profunzimi filozofice și de o perfectă expresie artistică. De altfel, întreaga substanță a poeziei sale este de natură filozofică, fie că celebrează forța miraculoasă a artei, fie că înfățișează peisajul citadin sau își pune grave, uneori tragice probleme asupra vieții și a morții. Philippide este, neîndoios, un model de poet exigent cu el însuși care scrie numai atunci cînd are ceva deosebit de comunicat oamenilor, meșteșugind cuvintele, strunindu-le pentru a exprima frumos adevărul.

Din acest cult pentru expresia îngrijită, frumoasă și exactă, se înalță elogiul său statornic pentru bogăția, puterea de expresie și farmecul limbii române pe care o considera capabilă să exprime orice gînd și orice sentiment, orice noțiune științifică sau filozofică.

Aceeași grijă pentru valorile stilistice ale limbii române a făcut ca traducările sale din Baudelaire, Heine, Goethe, Schiller, Lermontov etc. să se ridice, indiscutabil, la nivelul originalului, să reprezinte o adevărată creație.

Un remarcabil creator și stilist s-a arătat Al. A. Philippide și în nuvelele sale fantastice ca și în excelențele studii și cronici literare care au făcut din el unul dintre cei mai de seamă esești români din ultimii șizeci de ani.

Memoria autorului unei asemenea opere pilduitoare poate fi cinstită în modul cel mai potrivit de pionierii și toți tinerii țării noastre citindu-i **Scrisorile** din cele trei volume apărute sub acest titlu la Editura «Minerva». Va fi o lectură plăcută și folositoare, va fi o întîlnire de neuitat cu creația unui autor care plecînd spre eternitate, va ocupa un loc de glorie pentru literele române.

ION DODU BĂLAN

CINSTIRE SCRISULUI ROMÂNESC

...Cinstirea limbii se confundă la un scriitor român cu cinstirea scrisului românesc; cinstindu-și limba în care scrie, scriitorul se cîstește pe el însuși. Lucrul acesta a fost înțeles cu adîncime încă de la începutul literaturii noastre. Mai mult decît în alte literaturi, în poezia românească de o sută cincizeci de ani încoace își află foarte des un loc de frunte dragostea de limba maternă, prețuirea puterii ei de expresie, respectul față de ea, îndemnul la cultivarea și la îngrijirea ei, glorificarea originii ei latine. Toate acestea formează trăsături profund caracteristice ale poeziei noastre, ale spiritului în care poezia noastră s-a dezvoltat pînă astăzi. Cultivarea sentimentului de dragoste și de respect față de limba românească face parte din afirmarea și cultivarea ființei noastre naționale.

(Din prefața lucrării «Ca un făgure de miere».)

SCHIȚĂ PENTRU UN AUTOPORTRET

Lumea începe și sfîrșește-n mine.

Ca algele din spumă de oceane,
Dospite-n mil albastru de ceruri
sfărîmate
Cresc cîntecele mele subterane.

Mi-i inima la adăpost
Ca un culbec în fundul unei grădini
pustii.

Hotarele mele sînt: cel care-am fost
Și cel ce voi fi — hotare pustii.

Căci viața mea de adineauri
Mi-i tot atîta de departe
Ca viața celei mai uscate mîmii,
Și pentru mine tot ce nu-i prezent —
e moarte.

Singur? Ce vorbă lipsită de-nțeles!
Sînt tu și el și voi așa de des!
De-atîtea ori Sfinx și Eдіp!
Trăiesc în mine ca o pădure-n mii de
frunze.
Ca vîntu-n mii de fire de nisip.

Dacă-ș fi vrut (pe vremea cînd visam)
Să fi fost altfel decît sînt,
Aș fi vrut să mă fi născut pămînt,
Cu rîme-n mine, rădăcini — și iară
Pe fruntea mea boltită către soare.

Sau poate... aș fi vrut să mă fi născut
soare.

EXERCİȚIU

Priveliștea-i ciudată și naivă
Ca hărțile cu case și copaci.

Drumul aleargă, alb, de jos în sus,
Sărit, ca un ogar, din perspectivă.
Burgul e-n fund, cu creștetu-n apus,
Mai jos, mai sus,
Cum vrei, așa sau dimpotrivă.

Virfuri de turnuri zgîrie-n amurg
Cerule cu geamuri turburi și plesnite.
Veacul de mijloc filșie pe burg
Cu-aripi de mucava, mucegaite.

Iar au trecut leproși cu zurgălăi.
Spinii pe deal sînt mari cît niște plopi.
Nouri cu chip de păsări s-au încălțit
prin plopi.
Vîntul cu solzi de fîldeș se tîrîie
prin vâi.

Și-așa priveliștea cum este ea
Strîmbă sub cerul vertical,
Soarele-n chip de bubă rea
Se sparge-n ceața zării, peste deal.

DINTR-O CĂLĂTORIE

De-aici, de pe pleșuvul pisc
Privirea fără piedici zboară
Și-aduce galben puf în plisc
Din soarele-aplecat spre seară.

Priveliștea-i la voia mea.
Stejarii răspîdiți pe plaiuri
Mă-ntîmpină cu-o temenea
Și mă-nsoțesc în lungi alaiuri.

Dar iață colo doi ciclopi
Trec prin zăvoaiele din vale.
Mă uit mai bine: sînt doi plopi
Cu argintii cămăși de zale.

Spre-acești drumeți cu strașnic pas
Trimit salutul meu cu vîntul,
Și-ndată dealul prinde glas
Și-mi frînge în ecou cuvîntul.

Dar dintr-un salt, dup-un colnic,
Au și pierit acum hoinarii.
Mă-ntorc și stau de vorb-un pic
Cu vechii mei amici, stejarii.

Spre munți apoi mă-nchin solemn,
Și fiecare îmi răspunde.
Din vale-mi face riul semn,
Clipind la soare lung din unde.

Închipuirea fără friu
Plutește-atotstăpînitoare.
Îmi bate inima în rîu
Și creierul îmi arde-n soare.

Cu duhul vechiului Proteu,
Prin vii și nevăzute fire
Care pornesc din pieptul meu
Mă simt legat de-ntr-o fire.

Vreau să m-amestec pe deplin
Cu plasma din adînc a vieții,
Să fiu la fel cu-acel elin
De care pomenesc poeții,

Și căruia, în vremuri vechi,
Un zeu îi dase drept pedeapsă
Să-i crească frunze din urechi
Și negre rădăcini din coapsă.

Printr-o curioasă virtute a spiritului nostru rămânem toată viața prizonierii unor experiențe trăite în copilărie și în prima tinerețe. Înaintînd în vîrstă, împlîrile prezentului își pierd repede miezul lor viu, intrînd în depozitul imens al noutăților cotidiene. În timp ce faptele, gîndurile, uneori senzațiile și emoțiile, bucuriile și tristețile vîrstelor fragede răsăr cu o necrezută putere, bineînțeles cu înțelesuri mai adînci dar cu atît mai tulburătoare.

Nu mai eram copil, dar tînăr eram, și memoria mea a înregistrat cu o mare fidelitate unele stări al căror înțeles mi-a devenit limpede mai tîrziu. Imi petrecusem copilăria într-un tîrg sărac din Moldova de sus. I-am cunoscut și pe țărani din aceea parte a țării, deopotrivă de năpăstuiți. S-a scris mult despre acele timpuri, cei vîrstnici n-au uitat ce-au văzut și au simțit, memoria nu i-a trădat, dar copiii, cei care deslușesc acum rosturile vieții, nu vor înțelege niciodată cît de adîncă era nedreptatea și cît de întinsă suferința. Așa se explică de fapt marile răsturnări care au urmat eliberării țării noastre, așa se explică de ce memoria noastră păstrează întreagă emoția de atunci. Tin minte și anul, și ziua, și ora

cînd m-am urcat în tren cu gîndul să ajung undeva departe, la poalele muntelui Semenici, unde începuse construcția unei hidrocentrale, cea dintîi hidrocentrală socialistă. Mă duceam în necunoscut, eram prevenit că nu va fi ușor, dar m-am dus cu entuziasmul și curajul tinereții. Într-adevăr, n-a fost ușor, venise toamna, vînturi reci curgeau pe valea

născută mai ales din absența primejdiei, din sentimentul încă fragil dar tulburător al libertății pe care îl încearcă probabil puii de pasăre cînd încep să zboare. Dar viața obișnuită a oamenilor, viața care se măsoară cu zilele, cu ceasuri lungi, acolo, pe șantierul de sub Semenici, imi întărea credința că se petrece ceva senzațional, era fără îndoială un semn de

ZBORUL

DE VICTOR BABEȘ

Birzavei, cîrînd a venit și o zăpadă grăbită, satul Văliug se pregătea pentru iarna grea și lungă a munților.

Dar lumea de la Văliug mi-a apărut exact așa cum o păstrează memoria mea: un spațiu uman fără inerții, fără drame. Fiecare gînd avea virtutea semintelor, asemeni lor creștea fără conștiința efortului nesfîrșit al materiei. Lucram pe acel șantier și zilnic descopeream sub imense aluviuni de simplitate o gîndire calmă,

putere. Uluitoare mi-a apărut la Văliug prezența unor moți, pricepuți precum se știe la cioplirea ciuberelor, dar aici ajunși repede meșteri în construirea cofrajelor pentru mari aglomerări de betoane. Veniseră de departe, neștiind ce-i așteaptă, dar convinși că se petrece ceva deosebit pentru ei, unul imi spusese chiar, mărturisind oarecum un secret, că șantierul se înființase «special» pentru moți.

Între acei oameni care munciau zi de zi și cădeau seara ca bolovanii, am avut mereu senzația că abia acum pămîntul își începe lungă lui rotire și mișcare asta va schimba multe destine. Pot să spun că imaginea acelor oameni a rămas așa de bine răsădită în conștiința mea, încît și acum măsoar lucrurile cu unealta veche dobîndită la Văliug. Timpul a operat adînc asupra societății noastre, o experiență uriașă a fost acumulată, cadrul tehnic este înfinit superior, existența oamenilor nu mai cere nici privațiunile, nici eforturile începutului.

Mi-a venit în minte lumea de la Văliug, într-o zi de la începutul acestui an. Am văzut cîțiva școlari, veneau sau se duceau la școală. Erau veseli și gălăgioși. I-am privit mult. Erau de vîrstă băiatului care a plecat într-o zi undeva departe, unde începuse construcția unei hidrocentrale. Și-am zîmbit, gîndind că și acești copii au descoperit sau vor descoperi într-o bună zi bucuria muncii, a creației. Pentru ei abia acum începea rotirea lumii, se pregătea zborul șovăielnic, asemănător cu al puilor de pasăre.

RALIUL INTELIGENȚEI

OMUL

CARE DUCE FLACĂRA

Un bărbat cu părul, de-acum, orbitor de alb, așezat ca o cască de wolfram peste o figură mereu umilită — doctorul **Gheorghe Marinescu Dinizvor** — și se relevă de la început ca unul dintre oamenii aceia care duc flacăra. O flacăra a inteligenței, a curajului de a încerca în direcții extrem de dificile, a încăpățînării de a realiza chiar și imposibilul, rămas infirm și mai rămîne altă alternativă decît, poate, neantul. Dar înainte de toate, o flacăra a dragostei fără margini față de oameni. Și flacăra asta îi luminează întotdeauna, de dinăuntru, chipul.

S-a născut la 23 martie 1922 în Izvoru de Argeș și o întîmplare dramatică (pe care și-o amintește mereu cu aceeași strîngere de inimă, ca și cum s-ar întoarce mereu la anii aceia, pentru a se convinge încă și încă o dată că nu are altceva de ales) îi pecetluiește vocația de medic. Se întîmplă, în acei ani ai copilăriei, că satul său era bîntuit de o molimă pe atunci fără leac, și un frate mai mic, rămas infirm și departe de joaca celorlalți, îl determină, prin însăși nedreptatea oarbă ce i se făcuse, prin însuși reproșul lui resemnat, să se angajeze împotriva aceluia teribil flagel.

În 1947 absolvă, în fruntea promoției sale, Facultatea de medicină din București. Teza de doctorat prezentată atunci, «O nouă concepție fizio-patologică despre oreion», încununată cu laurii unui «Magna cum laudae», ne dezvăluie cîteva amănunte

esențiale despre cel care avea să devină o personalitate proeminentă a medicinei și a științei românești.

În primul rînd observăm că opțiunea pentru domeniul de activitate căruia îi va închina întreaga viață — acela al bolilor infecțioase — era definitivă; să ne amintim de anii aceia de după război, cu secetă, foamete și epidemii de tot felul, pentru ca să înțelegem mai bine valoarea unei asemenea opțiuni. În al doilea rînd, chiar și într-un astfel de document, cînd profesorii erau mai degrabă dispuși să consemneze gradul de însușire, de către absolvent, a unor adevăruri de netăgăduit, pentru impunerea cărora ei înșiși au avut de luptat, tînrul medic propunea, cu îndrăzneală, «o nouă concepție», obicei din care își va face, de-a lungul anilor, o adevărată profesiune de credință. În sfîrșit, acel «Magna cum laudae», conținînd, printre altele, și aprecierea unor savanți de talia lui N.G. Lupu sau Ștefan S. Nicolau, va deveni un lucru obișnuit pentru doctorul Marinescu, posesor — astăzi — al unui strălucit palmares de titluri academice internaționale (cel mai recent, al șaselea, îl consacră ca membru al Academiei naționale de medicină din Franța). Dar nici atunci, la douăzeci și cinci de ani, și nici acum, cînd prestigioase universități îl solicită colaborarea (a conferențiat în R.F.G., în Franța, în Anglia, în R.P. Polonă etc.), el nu s-a lăsat copleșit de laude, ci a continuat s-o ia mereu de la capăt, să defrîșeze o nouă cărare, să spargă un nou zid spre cu-

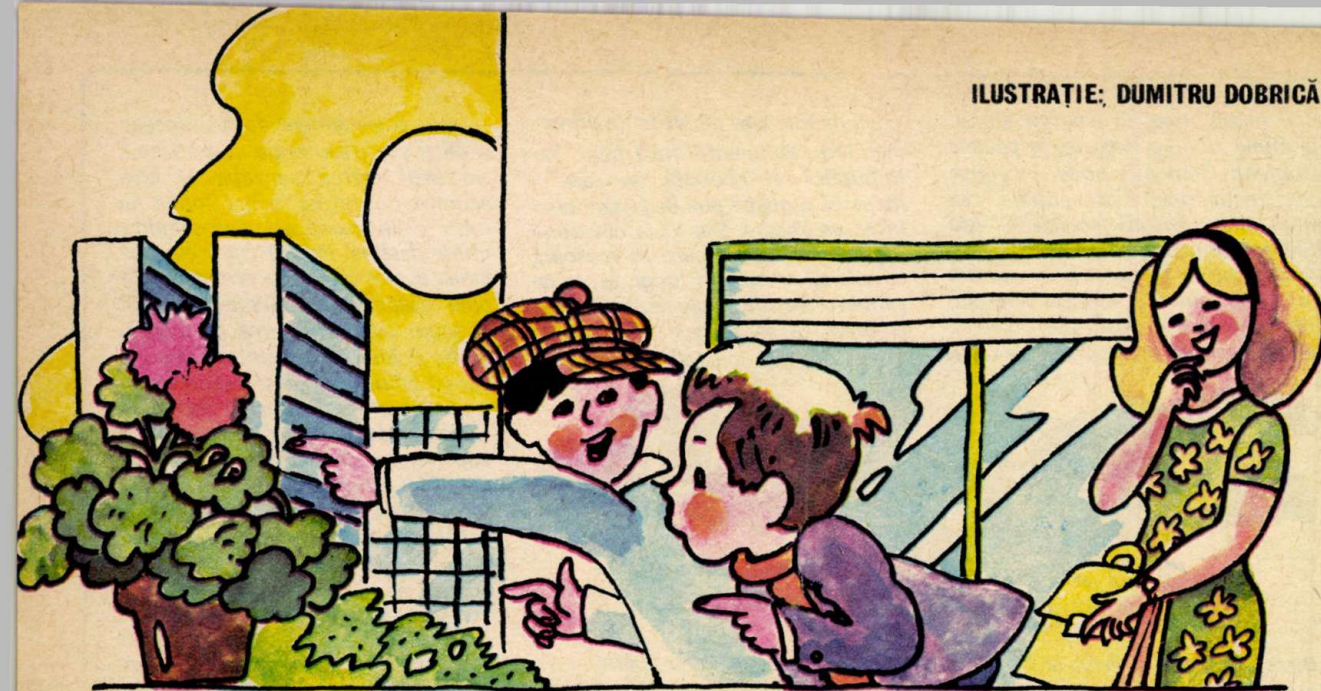
noaștere, să se uimească, din nou, ca un adolescent, de spectacolul îndelutului, și să propună — pentru a cita oară? — o nouă concepție.

Un moment hotărîtor pentru cariera doctorului Gheorghe Marinescu Dinizvor a fost acela cînd, imediat după încheierea studiilor universitare (în treacăt fie spus, este și absolut al Facultății de drept), a trebuit să aleagă între activitatea clinică și cea de cercetare științifică. Pe atunci, problema se punea în termeni foarte categorici: ori — ori! Și totuși — nu dintr-un capriciu oarecare și nici datorită vreunei indecizii de moment, ci din convingerea fermă că vocația lui de cercetător nu se poate împlini decît la căpătîiul bolnavului — el optează pentru amîndouă. Mai exact, rămîne medic de clinică (din 1963 este șef de secție la Spitalul de boli contagioase «Victor Babeș» din Capitală) dar, alături de această ocupație, căreia i se devotază cu o pasiune rar întîlnită, el nu încetează să-și pună întrebări asupra problemelor încă nerezolvate și să găsească răspunsuri dintre cele mai fascinante, în această lume a virusologiei și bacteriologiei. Treptat, microscopul devine axul întregii sale activități, iar adevărurile științifice descoperite aici și verificate apoi în mari laboratoare din țară și din străinătate se întorc nu numai cu premii și titluri de glorie, dar și — mult mai simplu, mai omenește și mai direct — în chip de soluții unice, salvatoare, pentru bolnavi, altfel, condamnați.

Aproape că nu există capitole ale patologiei infecțioase pe care să nu le fi abordat, cu competență și originalitate. Cele peste trei sute de lucrări originale din domeniul bolilor infecțioase, cele patru monografii de înaltă ținută științifică, numeroasele articole și comunicări publicate în presa medicală din întreaga lume, ca și participările sale active la importante reuniuni medicale i-au adus doctorului Gheorghe Marinescu Dinizvor un binemeritat prestigiu internațional. Laureat, în anii 1963, 1964 și 1972, cu premii ale Academiei naționale de medicină din Franța și ales, în toamna anului 1977, printre membrii acesteia — (onoare pe care au mai avut-o, de-a lungul vremii, pentru merite în domeniul științelor biologice, cu aplicație la bacterii și virusi, și savanții români de renume mondial Victor Babeș (1892) și Ion Cantacuzino (1921) — doctorul Gheorghe Marinescu Dinizvor este acum — după cum remarca și profesorul francez Georges Girard — un nume de circulație mondială, lucrările sale constituind astăzi puncte de plecare pentru teze de doctorat (profesorul francez citează patru cazuri) ori pentru noi direcții de cercetare. Contribuțiile sale științifice aduc lumină într-o serie de domenii ale patologiei infecțioase, clarifică substanțial mecanismul de producere a îmbolnăvirilor, permit diagnosticul precoce, precizează tratamentul complex și profilaxia specifică într-o serie de boli, cum ar fi: poliomielița, scarlatina și multe altele.

Desigur, este greu să surprinzi în cîteva rînduri meritele unui om de știință atît de inspirat și de laborios. Dar chiar dacă ne-am fi propus acest lucru, biografia doctorului Gheorghe Marinescu Dinizvor nu poate fi încă scrisă. Și asta pentru simplul motiv că ea se află în plină și pasionantă desfășurare. Luminînd deopotrivă cu figura lui deschisă, energică, întreprinzătoare, și patul de suferință al bolnavului, dar și petele obscure a ceea ce nu cunoaștem încă, el și-a asumat conștient răspunderea, nu întotdeauna comodă, de a fi unul dintre oamenii aceia care duc flacăra.

ȘTEFAN DIMITRIU

DRUMURILE MELCILOR

SCHIȚĂ DE Emil Mănu

Șerban nu venise încă. Pe lume existau numai Lucu și Dinu. Și numai cu ei am plecat la Mamaia. Era pentru prima dată când intrau într-un hotel, când luau masa într-un mare restaurant, când mergeau pe plajă, când vedeau atîția oameni goi tolăniți la soare sau agîtîndu-se în spumele mării.

Doctorul ne spusese să nu-i ținem mult pe plajă, să-i plimbăm, să-i lăsăm să se joace prin parcuri, la piscină sau pur și simplu pe covor, în apartamentul nostru cu un balcon «mare spre mare».

În parc se împrieteniseră cu niște copii veniți tocmai de la Marea Nordului, cu care se înțelegeau de minune, mai mult prin semne. Pentru noi era o experiență extrem de captivantă să-i privim cum își in-

tuiesc gîndurile și cum își pricep fără dicționar vorbele.

Într-o dimineață i-am surprins jucîndu-se cu melcii, niște melci mici, marini, care-și duceau prin parcurile de curînd aranjate coșulețele lor albe. În ce consta jocul? Era un joc poștal; melcii deveniseră curierii din jocurile lor. Ne-am dat seama tîrziu care era simbolistica jocului. Noi le povestisem cîndva, nu de mult, o poveste cu niște copii rătăciți care se întorseseră acasă pe drumul melcilor, pe unda de argint pe care acești călători cu casa în spate o desemnau pe iarbă în diminețile de după ploaie. Le mai spusese că prin porumbei și prin melci poți trimite mesaje. E de ajuns să le vorbești încet și să-i rogi frumos ceva și ei transmit rugămîntea la

distanțe enorme.

Li priveam din balcon cum vorbesc încet cu melcii și ei, și copiii blonzi ai nemților cu care ne împrietenisem și noi. De la înălțime urmăream tot ce fac.

După o oră de joc s-au întors asudați. Mama i-a certat pentru că alergaseră, pentru că-l supăraseră (se împăcaseră apoi) pe unul dintre noii prieteni cu părul aproape alb, pentru că rupseseră două panseluțe dintr-un strat.

— De unde știți voi ce-am făcut noi?

— Ne-au spus melcii pe care i-ați trimis la noi. Ei au, în cochilia lor, un aparat invizibil cu care înregistrează orice convorbire pe care noi o putem asculta, pentru că știm cum să vorbim cu melcii. Cînd veți fi mari,

veți învăța și voi limba melcilor.

Le repetase exact tot ce făcuseră, Lucu și Dinu erau convinși că melcii sînt dotați cu un asemenea aparat și începuseră să-i ocolească, începuseră să fie prudenți; se certau departe de melcișori, se împăcau în prezența lor.

Într-o după-amiază ne plîngeam unul altuia că nu trimisese o ilustrată la București, bunicii. Lucu a găsit imediat soluția:

— Ce să mai cheltuim bani cu ilustratele, rugăm doi melcișori să înregistreze urările noastre și-i trimitem la București. Bunica știe limba melcilor, iar melcii știu să se întoarcă pe unda lor de argint.

Zis și făcut. Au ales doi melcișori, le-au vorbit frumos, i-au rugat să meargă la bunica. Dar pentru că Dinu (care acum, la 13 ani, are preocupări de biolog) se cam îndoia încă de atunci că melcii vor putea merge pînă la București, a propus să-i însemneze mama pe cochilie cu un pix roșu, ca să-i verificăm pe mesageri la București. El se îndoia mai ales de faptul că melcii vor ajunge înaintea noastră la noi acasă; ei merg încet, zicea Dinu, iar noi mergem cu trenul; ei nu pot trece Dunărea, se încurcă prin orașe, pe străzi.

— Se vede că ești puști, îl apostrofa Lucu (acum la 15 ani cu preferințe spre fantazare și artă), melcii știu formulele lor prin care vrăjesc totul și ajung într-o clipă la București.

— Vom vedea. Eu nu mai cred decît atunci cînd voi regăsi, cînd ne vom întoarce acasă, semnele făcute cu pixul pe cochilie. Și așa s-a întimplat, la București, pe terasă, într-un ghiveci de mușcate ne așteptau doi melci pătați cu roșu corai.

— Ai văzut, mă, că ești puști? comentează Lucu.

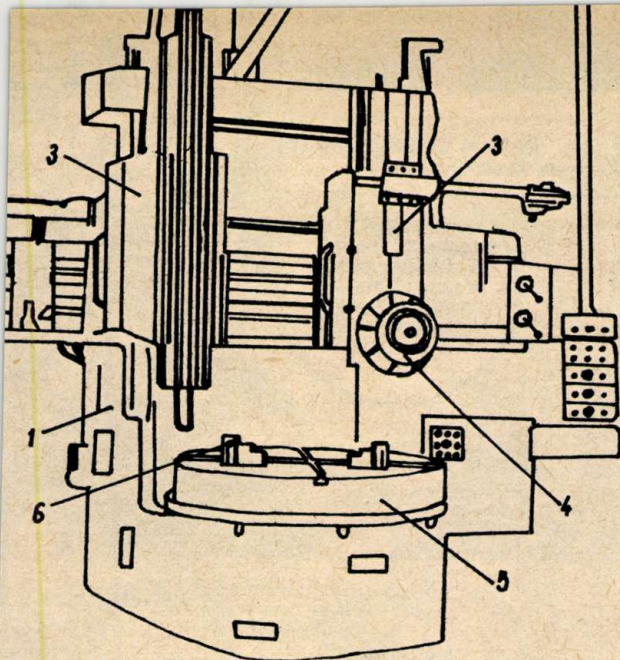
Dinu a înghițit în sec.

Ce se întîmplase? Mama băgase în poșetă, la plecare, într-o pungă de plastic, alți doi melcișori, pe care-i însemnase cu același pix roșu, la București.

Detaliu dintr-un afiș editat de UNICEF, cu prilejul Anului Internațional al Copilului.

LEXICON „CUTEZĂTORII“

STRUNGUL CARUSEL

Strungul carusel face parte dintre strungurile speciale. El este destinat pentru prelucrarea pieselor grele și mari, dar de înălțime relativ mică. Piese se fixează pe platoul orizontal al strungului, axa de rotație fiind verticală. Acest lucru simplifică foarte mult operațiile de așezare și de fixare a pieselor de prelucrat.

Pe strungul carusel se execută prelucrări de suprafețe cilindrice, plane, conice, filetate etc, folosindu-se scu-

lele fixate în suporturile de pe căruciorul lateral sau vertical. Pe căruciorul vertical se poate atașa un cap revolver în care se pot fixa pînă la 5-6 scule, ceea ce sporește substanțial posibilitățile de prelucrare pe aceste mașini.

În figură este prezentat strungul carusel SC 1000. Pe ghidajele verticale 1 ale montanților se deplasează traversa 2; la rîndul lor, pe ghidajele traversei se deplasează săniile port-sculă 3. Pe una din sănii se găsește capul revolver 4, în care se pot fixa mai multe scule. Piesa de prelucrat se așază pe platoul orizontal 5 și se fixează cu bancurile 6.

NIC. NICOLAESCU

în drept», care o confunda pe Veta cu Zița în piesa «O noapte furtunoasă» de I.L. Caragiale. Pozezi. Din rezervă. 8. A nitui la mijloc. Orașel în Chile. 9. Prima silabă. Umbrelă de soare. 10. Eroina poeziei «Lucefărul» de M. Eminescu.

VERTICAL: 1. Autorul pînzei «Femeie în costum național». Scriitori germani, autori ai povestirilor «Zîna lacului» și «Frumoasa adormită». 2. Ana din craterul vulcanic al Puciosului. Diminutiv feminin. 3. A cîntat într-o elegie sentimentul etern omenesc al iubirii de mamă. 4. Un dar de 8 Martie. Pe scurt, rămas bun! 5. O prăjitură mai mult decît coaptă. ...Frumos, alesul Ilenei Cosinzeana. 6. Întîiul. Ia parte la ris! Ziditorul lumii și părintele faraonilor (mit.). 7. Neîntrebuințate. Șeful Marinei! 8. Îngrijește de copii (pl.). Intrări și ieșiri. 9. Carete. Una dintre «prețioasele ridicole» din piesa cu același titlu de Molière. 10. A fost ajutat de Medeea să obțină Lina de Aur. Scriitor francez, clasic al literaturii universale, autorul romanului «Nana».

DICTIONAR: AMO, ACAN, GOS, ICU, RULO.

UN MILION DE PRIETENI

Punctul de control!

Aveți cumva un coleg sau o colegă care — după ce un șir de ani a străbătut fără greș etapele marelui «raliu școlar» — virează brusc de pe «șoseaua principală» luînd-o pe vreun drumuleț lateral care nu duce tocmai unde trebuie?

Cîțiva cititori din clasa a VII-a a Școlii generale din Ceahlău-Neamț îmi povestesc în următorii termeni despre colega lor N.:

- ani de zile a învățat foarte bine
- purtare fără reproș
- țineam cu toții la ea
- acum însă învață slab
- se plimbă fără rost
- nu știm ce se întîmplă!

Nici eu nu știu prea exact dar bănuiesc. Creșterea în vîrstă nu ne aduce doar noi și aprofundate cunoștințe școlare. Creștem și ca oameni, ne extindem preocupările, interesele, relațiile de prietenie. Uneori, pe la 13-14 ani, aceste noutăți devin atît de mult încît ne cam vijlie capul și uneori nu prea mai știm care sînt cele mai importante! Gîndiți-vă la voi înșivă: n-ați fost niciodată în situația de a oscila între efectuatul temelor

pentru acasă și o «derivă» spre un meci de fotbal, un film sau pur și simplu o hoinăreală cu un prieten apropiat? Sînt situații cînd aplicăm după cum ne place, nu după cum e necesar principiul «fiecare lucru — la timpul lui!» la analizați voi propriile voastre reacții în astfel de împrejurări; vă va fi mai ușor să pricepeți «ce se întîmplă» cu N. și s-o ajutați cu tact, cu înțelegere, cu colegialitate, așa cum v-ați ajuta pe voi înșivă.

În ce mă privește, aș afirma că N. este și acum, în ciuda notelor slabe, o fată foarte bună. N-aveți decît să mă contraziceți, dar sînt sigur că anii cînd a învățat bine și s-a purtat exemplar și a muncit rodnic au lăsat urme în modul ei de a fi.

Le felicit pe tovarășele profesoare ale clasei a VII-a din Ceahlău-Neamț care se ocupă cu o grijă aproape maternă de N., negrăbindu-se să tragă concluzii pripite ca unii dintre colegii ei. Fiindcă veni vorba, cum să-mi explic că acești colegi, care mi-au scris, fac atît de multe greșeli de ortografie?!

Am încredere în această pionieră, sînt sigur că va găsi repede «punctul de control al raliului», reintrînd pe itinerarul normal.

OVIDIU ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni».

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI

Locomotiva prinde puteri

Trenul a cunoscut o dezvoltare rapidă. La numai trei ani de la pornirea «Rachetei» lui Stephenson în prima sa cursă, în Anglia fuseseră dați în exploatare 365 km de cale ferată. În 1837 existau în Europa 1 235 km de cale ferată și alți 4 679 se aflau în construcție.

În România, prima linie ferată a fost București—Giurgiu, inaugurată la 19/31 octombrie 1869. Mișcarea prin care tinărul mecanic Nicolae Tănase a acționat manetele, punînd în mișcare locomotiva celui dintîi tren pe teritoriul nostru, a fost un gest simbolic, care dădea «cale liberă» intrării României în circuitul progresului și al civilizației. Între 1869 și 1878 țara a fost înzestrată cu o rețea de linii ferate în lungime de 1 314 km, care asigura un trafic de 73 000 de călători și 822 000 tone marfă. Această rețea a fost construită de consorții străine și a dat loc la numeroase nemulțumiri, atît din cauza costului ridicat al lucrărilor cît și a execuției tehnice de slabă calitate.

Prima realizare feroviară românească a fost linia Buzău—Mărășești, de circa 90 km, inaugurată la 1 iunie 1881. Constructorii, îndrumați de D. Frunză, au dovedit că stăpînesc fără cusur tehnica încă nouă a căilor ferate.

Cele dintîi locomotive au avut de înfruntat numeroase greutăți, da-

torită îndeosebi traseelor dificile pe care le aveau de străbătut, în special a celor montane. Lupta cu greutățile a dus la continua perfecționare a mașinilor. În 1842, ivindu-se necesitatea unei legături feroviare între Viena și Triest, se pune problema trecerii peste culmea Semmering, la cota 895 m. În martie 1850 se inițiază un concurs, iar un an mai tîrziu locomotiva «Bavaria» se clasează pe locul I, deschizînd drumul unor noi modernizări în construcția locomotivelor cu aburi.

EMIL MUNTEANU-RETEVOESCU

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMILIU DOMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10.
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPARUL C.P.C.S. ABONAMEN-
TE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 135 — 137 telex
11228, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

BUREBISTA

3

**REZUMATUL EPI-
SOADELOR PRE-
CEDENTE:** La moar-
tea părintelui său,
tînărul Burebista
este încoronat rege.
Hotărîrea sa de a
făuri o țară unită,
puternică, este în-
tărită de dese nă-
văliri dușmane asu-
pra pămînturilor
geto-dace.

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: SANDU și THEODORA FLOREA

UNIREA DACILOR ÎNTR-UN SINGUR MÂNUNCHI
ERA GÎNDUL DE CĂPETENIE AL LUI BUREBISTA...

UN POPOR
DEZBINAT, LIPSIT
DE CONDUCĂTOR
E SORTIT PIEIRII.
ORB E CEL CE
NU ÎNȚELEGE
ASTA!...

CĂLĂUZIT DE ACEST GÎND,
TÎNĂRUL REGE STRABĂTEA
PÎNĂ DEPARTE PĂMÎNTURILE
LOCUITE DE DACI...

SEUTHES,
RECILIS, PRIVIȚI
CUM A FRÎNT
FURTUNA ACEL
COPAC SIN-
GURATIC...

NUMAI
PĂDURILE
RĂMÎN ÎN
PICIOARE!

GRĂIEȘTI
CU ÎNȚELEPCIUNE,
BUREBISTA. VOM
STA ÎN JURUL
TAU...

BIZUIE-TE
PE CREDINȚA ȘI
PE BRĂTUL NOSTRU.
VRĂJMASUL SE VA
IZBI DE NOI CA
DE UN ZID!

NUMAI OTHAZOS, CĂPETENIA DIN
COMIDAVA, RĂMÎNEA POTRIVNIC
LUI BUREBISTA ȘI NAZUINȚE-
LOR LUI...

EU,
OTHAZOS, NU
VOI RABDA SĂ-MI
PORUNCEASCĂ
NIMENI!...

(VA URMA)

JOI, 15 MARTIE 1979,
ANUL XIII (NR. 598)

Cutezători

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

NUMĂR
SPECIAL
SCRIS ȘI ILUSTRAT
ÎN COLABORARE CU CITITORII

OMAGIU

TOVARĂȘULUI
NICOLAE CEAUȘESCU

De fiecare dată îl știm la datorie,
Trăindu-și toată viața spre binele comun.
Prin fapte se înalță în cînt și poezie,
E omul cel mai pașnic, e omul cel mai bun.

Tăria-i se măsoară cu gîndul și cu fapta,
Cutezător ne cheamă pe-un drum neabătut
E om de acțiune cu inima curată, —
Și pentru țară este demn tricolor și scut.

RODICA VOICU, clasa a V-a A,
Liceul pedagogic, Rm. Vilcea

«COPILĂRIE FERICITĂ»

Desen: CORNEL DRAGOMIR, clasa a VIII-a, Buzău.

Sub semnul tradiționalelor legături de prietenie româno-franceze, la invitația președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în aceste zile ne-a vizitat țara, în cadrul unei vizite oficiale, președintele Republicii Franceze, Valéry Giscard d'Estaing, împreună cu doamna Anne-Aymone Giscard d'Estaing.

Primirea deosebit de călduroasă făcută oaspetelui de zecile de mii de bucurători a dat expresie sentimentelor de stimă și cordialitate cu care întregul popor român l-a salutat pe înaltul reprezentant al Franței prietene.

În timpul convorbirilor care au avut loc, cei doi șefi de stat au relevat cu satisfacție că în ultimii ani raporturile tradiționale de prietenie și colaborare dintre cele două țări s-au extins și adâncit. De ambele părți s-a dat o deosebită apreciere conlucrării dintre România și Franța pe tărîm politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii de interes comun.

Dialogul la nivel înalt care a avut loc la București se înscrie ca un nou și foarte important moment în evoluția pozitivă a relațiilor româno-franceze, marcînd în același timp un substanțial aport la afirmarea dezideratelor universale de înțelegere, colaborare și dezvoltare pașnică.

Telegrama adresată tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU de Biroul Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Mult stimată și iubită tovarășe
NICOLAE CEAUȘESCU,

Însuflețiți de puternicul avînt cu care clasa muncitoare, întregul nostru popor, sub conducerea Partidului Comunist Român, în frunte cu Dumneavoastră, mult iubite și stimată tovarășe Nicolae Ceaușescu, acționează neabătut pentru înfăptuirea hotărîrilor Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale partidului, cei peste 2,4 milioane pionieri și cadre care muncesc cu copiii Vă raportează că, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, și-au îndeplinit angajamentul la muncă patriotică pe anul 1978 în proporție de 108,6%.

În perioada vacanței de vară și în campania agricolă de toamnă, peste 1 500 000 pionieri și școlari, organizați în echipe și brigăzi, au luat parte la strîngerea și depozitarea unor importante cantități de produse agricole, la amenajarea și întreținerea unor diguri și canale de irigații; totodată, s-au organizat 1 100 tabere de muncă patriotică la unele obiective din agricultură și silvicultură; au fost colectate și valorificate 1 600 tone plante medicinale și 1 400 tone fructe de pădure, 21 500 tone materiale secundare, feroase și neferoase, 9 300 tone hîrtie, 770 tone textile,

35 350 000 bucăți sticle și borcane.

În anul 1979, anul celui de-al XII-lea Congres al P.C.R. și al celei de-a 35-a aniversări a eliberării patriei, ne propunem să ne mobilizăm și mai mult, să acționăm cu mai multă fermitate.

Organizația Pionierilor și-a stabilit un angajament la munca

BILANȚUL MUNCII PATRIOTICE A PIONIERILOR PE ANUL 1978

patriotică mai mare cu 25,6%, față de realizările din 1978. Pionierii și școlarii din întreaga țară vor participa, prin muncă patriotică, la întreținerea și recoltarea unor produse agricole, vor sprijini, prin efectuarea unor lucrări specifice vârstei lor, respectiv, nivelări, și drenări, săpături, sortare și transportarea unor materiale de construcții etc., ajutînd la realizarea a 1 700 noi școli, laboratoare, ateliere, grădinițe și internate, precum și la amenajarea a 3 900 baze și tere-

nuri sportive, locuri de joacă etc.; unitățile de pionieri vor prelua în fiecare localitate, în răspundere permanentă, îngrijirea și înfrumusețarea unor școli drumuri, străzi, parcuri, monumente și locuri istorice; vor organiza în agricultură și silvicultură peste 1 250 tabere de muncă patriotică; vor fi colectate și valorificate 2 100 tone plante medicinale și 1 600 tone fructe de pădure, 23 200 tone feroase și neferoase, 12 800 tone hîrtie, 2 100 tone textile, 394 000 000 bucăți sticle și borcane.

Urmîndu-vă neabătut însuflețitorul exemplu pe care ni-l oferiți Dumneavoastră, mult iubite și stimată tovarășe Nicolae Ceaușescu, toți copiii patriei, fără deosebire de naționalitate, puternic mobilizați de măsurile recent adoptate de conducerea partidului cu privire la intensificarea activității de educare comunistă prin muncă și pentru muncă a pionierilor și școlarilor, vor munci și învăța fără preget pentru a se forma ca viitoare detașamente de muncitori, tărani, cadre cu o înaltă pregătire și calificare, necesare făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism.

BIROUL CONSILIULUI NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Apropierea copiilor de frumos, de artă, de simțirea aleasă proprie umanismului socialist se petrece în ambianța de cultură a școlii, a societății, a familiei.

Puterea de a crea este tezaurul moștenit. Zestre dîntii pentru fiii tuturor ținuturilor românești, nevoia de expresie în artă plastică, în cîntec, în poezie, în reportaj înflorește pe neobservate în copiii țării.

Sub raza unui luminos adevăr, numărul de față al revistei «Cutezători», scris și ilustrat în colaborare cu cititorii, aduce imagini emoționante din viața, hîrnicia, aspirațiile copiilor României socialiste.

La prag de primăvară însoțită, cînd se pregătesc de tipar paginile acestui număr, primim vești importante din viața unităților de pionieri, de pe frontul muncii patriotice și al învățaturii. Telegrama alăturată conține un mobilizator bilant.

Aflăm, totodată, că în primul trimestru al anului școlar 1978/79 crește simțitor indicele de promovabilitate la ciclul gimnazial. În frunte, județul Alba cu 94%. Urmează județele Harghita și Teleorman cu cîte 93%, Hunedoara cu 92%, județele Ialomița și Sălaj cu cîte 91%.

Sînt știri laconice dar îmbucurătoare, care arată o preocupare vie a pionierilor, a cadrelor didactice și a consiliilor pionierești de a răspunde prin fapte nepretențului îndemn al partidului, al tovarășului secretar general: «Învățați, munciți, învățați!»

Veștile arată deopotrivă că voi, dragi cititori, nu sînteți împăcați cu cît ați realizat pînă acum. A fi cutezător înseamnă așadar a tinde continuu spre autodepășire.

MIHAI NEGULESCU

DE LA COMUNIȘTI
ÎNVĂȚĂM
CUTEZANȚA

BUCURIILE FIERARULUI BETONIST

Pe zi ce trece, Hunedoara devine tot mai frumoasă, geometria ei arhitecturală stînd mărturie peste vremi pentru forța creatoare a omului în societatea socialistă, a constructorilor ei, a oamenilor muncii de la Întreprinderea de Construcții Siderurgice Hunedoara. Pe șantierele noastre, însă, se formează minunat și omul zilelor noastre, înzestrat cu o filozofie și o etică nouă, cu capacitatea de a-și înfăptui toate idealurile, oricît de îndrăznețe ar fi ele. Un astfel de om este și fierarul betonist **Petru A. Hoca**, pe care l-am întîlnit executînd armături pentru un bloc nou — blocul nr. 30 din microraioul 5. Bărbatul din fața noastră are 50 de ani. Aflăm că mai mult de 32 dintre aceștia i-a petrecut aici, la I.C.S.H.

— Am început să muncesc la 18 ani — ne destăinuie comunistul Hoca. Aici, pe șantier, am învățat că tot ceea ce execut trebuie făcut cu cea mai înaltă răspundere, că nu pot greși în ceea ce fac. De aceea, la sfîrșitul fiecărei zile de lucru îmi revăd atît propria activitate cît și pe cea a brigăzii pe care o conduc. Mă bucur mult să constat că fiecare muncitor din brigada mea manifestă inițiativă și o înaltă responsabilitate în muncă.

Ascultîndu-l pe comunistul Hoca înțeleg că biografia lui constituie un minunat exemplu de muncă și dăruire.

— Tovarășe Hoca, ne-ați putea spune care este cea mai mare bucurie din viața dumneavoastră?

— Sînt mai multe! De exemplu, faptul că am tăria de a nu mă lăsa niciodată învins de greutate și că, în munca de pe șantier, mi-am descoperit vocația, sensul existenței.

— Cu ce credeți că a început educarea prin muncă a tinerilor cu care ați lucrat de-a lungul anilor?

— Chiar cu munca! Mi-au trecut «prin mină» mulți tineri — aceasta e altă bucurie — care sînt acum muncitori demni de respect. Aș aminti pe Gavril Nagy, Gh. Bănărescu și alții. Am început prin a-i deprinde să reflecteze la ceea ce au de făcut, căutînd să le formeze conștiința muncii, demonstrîndu-le că munca este modalitatea unică de integrare a omului în societate. Să știți că o datorie principală a fiecăruia, indiferent de vîrstă, este să-i ajute pe cei mai tineri decît el. Voi, pionierii, de pildă, sînteți ajutați de colegii mai mari, uteciști, dar în același timp vă ocupați la rîndul vostru de colegii mai mici, șoimii patriei.

DANIEL ARDELEANU
Casa pionierilor și șoimilor patriei,
Hunedoara

Patria

Eu cred că patria începe
din satul bunicului,
din casa cu stîlpi de lemn
și flori în pridvor.

Eu cred că patria se-mbracă
cu sufletele noastre de copii
și este luminată de oameni
ca de niște făclii.

Eu cred că patria
coboară din soare
și de aceea e nemuritoare.

FEVRONIA NOVAC
clasa a IV-a C,
Școala generală nr. 10, Pitești

GÎNDURI DE COPIL

EDITURA ION CREANGĂ

Titlul acestei frumoase antologii care a văzut de curînd lumina tiparului la Editura «Ion Creangă» mi se pare bine ales. **Gînduri de copil** — gînduri care iau forma poeziei, a prozei sau a unor desene inspirate. De ce mi-a atras atenția această carte? În primul rînd pentru faptul că este vorba de un gest artistic, de primele încercări de sensibilizare a universului prin cuvînt, prin culoare. Sînt aici sentimente, nu doar cuvinte; sînt stări emotive, nu doar împliniri, legate de imagini ale timpului comunist, ale patriei, unde copiii ascultă «pulsul tainic al vieții». Uneori conturul vîrstei cutezătorilor este trasat cu un compas liric, racordat la un viitor luminos, al faptelor de mîine, al viselor ce vor deveni certitudini. Reținem, printre stîngăcii firești, o stare lirică a vîrstei exprimată de tînașa viitoare poetă **Corina Dorobanțu**: «...să așteptăm împlinirea aurie a roadelor, / și a noastră, / care se coace / odată cu timpul / și cu țara / fiindcă tineri sîntem, acum / și palmele noastre / prelungesc florile în alte flori...»

Amîntesc, dintre semnăturile acestei cărți, alături de numele Ancăi Gorun — și ea o promisiune în poezie — pe al **Renatei Blum**, prezentă cu o proză inspirată din universul copilăriei — «Spiridușul», sau pe cel al **Mihaelei Văcărescu**, autoarea unui frumos eseu.

«Gîndurile de copil» exprimate plastic au în această culegere o putere de sugestie izvorîtă din frumusețea vîrstei, din intensitatea trăirilor, din puritate ca stare de existență. Nu se poate să nu fii impresionat de desenele **Margaretei Lupan** sau ale colegelor ei **Lucia Scripnicu** și **Maria Iacoba** din comuna Satu Mare, județul Suceava. În ele soarele este încins cu tricolorul românesc și suride spre toate continentele

Terrei (și e firesc să fie așa, doar aici au văzut soarele acești copii); copacii au ochi, ca în poemele lui **Lucian Blaga**; copiii se țin de mînă sau sar coarda în stare de imponderabilitate, ca niște cosmonauți vegheați de porumbei simbolici ai păcii.

Desene ale copiilor din comuna Zagon, județul Covasna, comuna Lunca de Sus, județul Harghita sau din orașele Codlea, Piatra Neamț, Oltenița, Timișoara, Bacău, Tirgu-Neamț — toate contribuie la crearea unei viziuni prin care circulă, ca prin niște vase comunicante, o miraculoasă substanță unificatoare.

În desenul **Cameliei Badea**, de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Buftea, pe un cîmp verde crud sînt cîțiva copii înconjurați de imenșii ghioceri ai primăverii. Desenul nu are perspectivă, florile sînt uneori mai înalte decît copiii, care par și ei niște flori. Dar tocmai această naivitate fascinează, emoționează. Aceeasi emoție sinceră se desprinde și din poemul semnat de **Ioana Ulici**, de la Școala generală nr. 4, Baia Mare: «Dă-mi și mie din aurul tău, soare, / Să-mi fac o inimă de căldură! / Dă-mi florile tale, cîmpie / Să-mi fac vise de culorile / Dă-mi seninul tău, cerule / Să-mi umplu sufletul de senin / Apă, răcorește-mi gîndurile / Și tu, noapte, dă-mi stelele tale / Să-mi fac ochii adînci / Pămînt, dă-mi puterea ta / Să fiu om adevărat. / Comunist!»

Editura «Ion Creangă» a adus prin această carte o secvență scrisă și pictată de copiii de azi ai României Socialiste.

GEORGETA ADAM

BACĂU

● Purtătorii cravatei roșii cu tricolor din județul Bacău întrunesc frumoasa cifră de 100 000, numărul șoimilor patriei fiind de 40 283. ● În cele 3 851 cercuri cu profil științific și tehnico-aplicativ activează 82 593 pionieri și șoimi ai patriei — reprezentând 72% din numărul total al elevilor cuprinși în clasele I—VIII. La expoziția republicană de la București au fost prezentate 12 lucrări realizate de către pionierii din județul nostru, în cadrul Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor. Marele premiu individual și Medalia de aur au fost acordate unei participante din județul nostru — Tanța Răspopa de la Școala generală Cașin. ● O preocupare o constituie și studierea degradării unor terenuri afectate de alunecări. Aceste terenuri au fost consolidate de pionieri prin plantarea de pomi fructiferi, puieti etc. Menționăm totodată inițiativa pionierilor din Moinești care, împreună cu uteciștii de la Liceele industriale nr. 1 și 2 au organizat un șantier local de muncă patriotică pentru efectuarea unor lucrări de împădurire și de înfrumusețare a localității lor. ● Angajamentul de muncă patriotică pe județ era îndeplinit la sfârșitul lunii februarie a.c. în proporție de 50% din totalul stabilit pentru anul 1979. ● Eferescența cultural-artistică generată de Festivalul Național «Cintarea României» este elocventă printr-o participare numeroasă — 60 000 de pionieri și șoimi

lată o imagine grațioasă pentru zelul artistic al acestor foarte tineri «meșteri mari» — o grupă de șoimi ai patriei de la căminul C.P.L. Comănești — care lucrează într-un autentic atelier de pirogravură.

ai patriei fiind cuprinși în 1 581 formații și 1 092 cercuri și cenecluri de creație artistică. ● Rezultate remarcabile s-au înregistrat, de asemenea, în cadrul «Daciadei», evidențiindu-se, în deosebi, pionierii Valentina Avădani și Adrian Ungureanu (din Moinești), care au fost selecționați pentru sportul de performanță — la tetratlon. Activitatea sportivă din județ se desfășoară în 308 asociații sportive școlare, iar la ediția din 1978 a Expedițiilor «Cutezătorii» au participat 90 de echipe.

● În «chenarul de onoare» al învățurii se înscriu unitățile de pionieri din Dealu Morii, Săucești, Tamaș, Huruieni care se străduiesc să mențină și în acest trimestru ștacheta promovabilității de sută la sută.

Fără îndoială, în cartea noastră de vizită se înscriu rezultate remarcabile în toate domeniile activității pionieresti, însă o exigență sporită se impune în primul rând pe frontul învățurii, pentru încheierea acestui an școlar cu rezultate bune și foarte bune.

FLORIN PURCARU
Școala generală Curta,
comuna Orbeni,
pionier-loțiitor al președintelui
C.N.O.P.

▲ Hărnicia pionierilor de la Școala generală nr. 1, Comănești, își spune cuvântul și la acest prim asalt al primăverii.

Moinești-orașul petroliștilor

În multe opere literare autorii vorbesc cu drag de plaiurile natale. Și eu, asemenea tuturor, îmi iubesc orașul în care m-am născut și-n care trăiesc. Se spune că numele atât de melodos al acestei așezări ar veni de la ciobanul Moinea, care își păștea mioarele prin locurile unde s-a ivit mai apoi Moineștiul. Așezarea s-a ridicat datorită poziției prielnice dezvoltării comerțului și mai ales datorită aurului negru, petrolul, care se scotea de aici din cele mai vechi timpuri. Satul s-a zidit într-o depresiune a munților, străbătută de apa Tazlăului-Sărat.

Dărnicia naturii s-a îmbinat strins cu hărnicia oamenilor, astfel că, în scurt timp, Moineștiul devenise un centru rural destul de dezvoltat. Astăzi are statutul de oraș industrial. S-a zidit aici un adevărat «titan al țiteiului», Trustul de Petrol Moinești, care dirijează extracția acestei valoroase bogății.

În prezent orașul se află în plină construcție. În locul caselor vechi se înalță blocuri impunătoare, iar noi, fiii acestui tânăr oraș, destoinicii petroliști și constructori de mline, învățăm în opt școli generale și două licee industriale. Orele de recreere, de odihnă ni le petrecem în parcul nostru — al pionierilor, îngrijit de noi.

Iată doar o scurtă descriere a orașului meu natal, oraș în plină dezvoltare, care în următorii ani va forma împreună cu Comăneștiul cel de al treilea municipiu al județului.

OVIDIU BUTUCARU
clasa a VIII-a, Moinești

O formație de frunte, participând la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cintarea României»: grupul folk al Școlii generale nr. 1 din Tg. Ocna, interpretând melodii originale foarte apreciate și de juriu și de spectatori.

Găutătorii de comori

De mai mulți ani, la Școala generală nr. 2, Măgura-Bacău, își desfășoară activitatea cercul de istorie «Găutătorii de comori».

Membrii acestui cerc, deosebit de sîrguincioși și pasionați, sînt descoperitorii unor importante vestigii arheologice. Printre acestea se află un valoros tezaur, datînd din sec. I—II e.n. și conținînd peste 2 830 monede de argint cu efigiile împăraților Augustus, Nero, Galba, Vespasianus, Domitianus, Traianus, Hadrianus, Antonius Pius, Septimius Severus. În cadrul expedițiilor cu caracter arheologic-istoric întreprinse pe teritoriul satului Măgura, în localitățile de pe valea mijlocie a Siretului și în partea de vest a Colinelor Tutovei, ei au mai descoperit ciocane de piatră, topoare de bronz, idoli antropomorfi și fragmente de ceramică neolitică pictată — aparținînd Culturii Cucuteni —, vase dacocarpace, fusaiole și greutăți de la războaiele de țesut, brăzdare de plug etc.

De la bătrînii satului au adunat documente, fotografii și decorații din războiul de independență și din primul război mondial cu care au alcătuit un foarte interesant colț muzeistic.

Printre cei mai activi membri ai cercului — condus de tovarășul pro-

▲ Fără îndoială, aparatul de radio cu tranzistori va funcționa perfect. Constructorii sînt doi dintre pasionații pionieri care activează la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej.

fesor Dumitru Tătaru — se numără pionierii Tatiana Niță, Gelu Juncu, Marian Comănescu, Daniela Tănase, Genoveva Gavrilă, Marin Rotaru, Daniela Tantu, Jana Pitiligă și alții.

LIVIU BĂLAN
Școala generală Măgura

► Cîteva piese din tezaurul descoperit de găutătorii de comori de la Școala generală Măgura.

DIN CATALOGUL CUTEZANTEI

„NE MÎNDRIM CU EI”

Seriozitatea cu care pionierii din unitatea noastră se preocupă de ridicarea calității la învățătură a fost dovedită recent, spre bucuria noastră, a tuturor, și la concursul pe discipline de învățămînt desfășurat în școală. Aparatul de fotografiat a surprins un cadru... Din cei 180 de participanți, 85 de pionieri s-au calificat pentru faza județeană. Amintim numele citorva dintre aceștia: Magdalena Thot, Georgeta Zamă, Marius Radu, Ernest Bianchi, Sanda Bălănescu ș.a. Numele lor se află la loc de cinste în cadrul rubricii «Ne mîndrim cu ei!» de la gazeta «Semafor».

DANIELA IEMENESCU
clasa a VIII-a A, Oțelu-Roșu

CINE PERSEVEREAZĂ, ÎNVINDE!

Este un gînd pe care-l notez cu satisfacție, cînd este să mă refer la rezultatele la învățătură pe care le obțin pionierii de la Școala generală din localitatea Beșlii-Mînzălești, județul Buzău. De patru ani aceste rezultate sînt din ce în ce mai bune.

În mod semnificativ, această evoluție pozitivă coincide cu inițierea de către pionieri a unei antrenante competiții la care participă întreaga școală. Disciplina la ore, ținuta de elev, modul în care fiecare detașament își îngrijește și-și întreține principalul loc de muncă, sala de clasă, sînt cîteva dintre principalele probleme pe care le au permanent în atenție. La fiecare sfîrșit de săptămînă, comandamentul unității de pionieri face o trecere în revistă a rezultatelor, stabilind și un clasament. Colectivele fruntașe primesc stegulețul «Cinste lor», așa după cum și emblema cu același titlu este conferită individual celor care, în cadrul detașamentului, se clasează pe primele locuri. În această luptă pentru mai bine, pentru calitate, sîntem împreună—pionieri și uteciști.

ANA N. URSACHE

URMAȘII LUI DARIE

Cînd vorbim despre locurile unde creștem și învățăm, obișnuim să începem cu un citat dintr-o binecunoscută lucrare a lui Zaharia Stancu «...lunga, îngusta și adîncă vale a Călmățuiului». Sîntem, așadar, nepoții unui cunoscut erou literar. Dar astăzi, copiii nu mai adună surcele pentru a fierbe ciuperca, așa cum era nevoit să facă Darie. Copilăria noastră este fericită, luminoasă, lipsită de griji. Pentru tot ce avem sîntem datori să răspundem prin fapte, și în primul rînd cu rezultate cît mai bune la învățătură. Am încheiat primul trimestru școlar cu o promovabilitate de sută la sută. Și în trimestrul acesta avem note bune. În această lună a mărțișorului, de Ziua mamei, le-am raportat situația la învățătură, ce oglindea voința noastră de a munci cît mai bine.

Colectivul clasei a VII-a B,
Școala generală Călmățui de Sus,
județul Teleorman

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

La Monumentul ostașului român din Sfîntu Gheorghe (Covasna). Pionierii aduc un fierbinte omagiu eroilor căzuți pentru apărarea patriei. Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei — Sfîntu Gheorghe.

Dintr-un bogat și interesant program de activități: o vizită la șantierul hidrocentralei Drăgășani și o fotografie de amintire. Foto: Școala generală nr. 2, Drăgășani, Rîmnice-Vilcea.

Frumoasele dansuri populare germane din satul Cărpiniș, județul Timiș, sînt interpretate și de pionieri. Foto: MARIA IONIȚĂ DĂNILĂ, clasa a V-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Timișoara.

Corul Școlii generale nr. 155, București, Premiul I, faza pe sector, la cea de a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României». Foto: LASCĂR BOGDAN, clasa a VII-a A.

«TRANSPLANT DE INIMI LA KUBUJI» Desen de GINA MIHAI, clasa a VII-a, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej.

PATRIA VĂZUTĂ DE COPII

VÎRSTELE ORAȘULUI NOSTRU

Orașul meu are toate vîrstele. Pe cea a bunicilor și străbunicilor, cu amintirile lor, cu năzuințele lor, care de-abia în zilele noastre s-au împlinit. Cea a părinților noștri, lucrînd în cele mai moderne fabrici și uzine sau pe schele, cu înălțimi amețitoare, construind pentru ei, pentru urmași și urmașii urmașilor lor. Are vîrsta mea și a tuturor copiilor de o seamă cu mine, care învățăm în zeci de școli cum să ridicăm pe culmi și mai înalte flacăra muncii purtată de părinții noștri.

Are și vîrsta noilor născuți care scot primul chiot de viață. Dar în orașul nostru se nasc și «copii» uriași — navele noastre de mare tonaj ce cîntăresc mii și zeci de mii de tone și, ca în poveștile cu Feți-Frumoși, de îndată ce se nasc pornesc în lume pe apele fluviilor, ale mărilor și ale oceanelor, transportînd mărfuri de tot felul.

Și tot ca-n povești, toți acești «copii» se întorc nerăbdători, acasă, să-și vadă părinții și locurile natale, să-și refacă forțele, pentru a porni din nou pe alte meleaguri de ape.

Și, lumea întreagă privește cu admirație acești «copii» ce se nasc pe șantierele noastre navale. Noi, fiii acestui oraș dunărean, sîntem mîndri de tot ceea ce se realizează azi, iar bucuria noastră o poartă buna și bătrîna Dunăre pînă departe. Prin murmurul apelor, le povestește copiilor din zecile de orașe și sate pe care le străbate, în țară și în afara hotarelor, despre noi și orașul nostru.

ANAMARIA TĂNASE
clasa a VI-a A,
Școala generală nr. 24,
Galați

Belșug

Grîul ia pămîntului întinsul
Semănînd lumină
În timp ce via
Dă galbenelor boabe dulcele dealului.
Și în aerul dospit de belșug
Pămîntul se cuprinde
În bolți de proaspătă piine.

CRISTINA ȘTEFĂNESCU, clasa a V-a A,
Școala generală nr. 28, București

Odă

Mă regăsesc în prospețimea ierbii,
În lumina răsăritului
Și în suflarea caldă a zefirului.
Am ceva din puritatea florilor de mai,
Am părul din unduirea sălciilor
Și ochii din scîlpetul izvoarelor,
Am ceva din tăcerea brazilor
Și din măreția munților;
Înima mea e ca vîietul mării
Iar lacrimile mele sînt ploaia de vară,
Cîntecul meu este cîntecul țării.
Sînt fiica acestui pămînt,
Și floare și dor și muncă,
Și speranța țării ce crește în bogăție.

ADRIANA POPESCU
clasa a VI-a A, Școala generală nr. 1,
Costești, județul Argeș

Un gînd

Dedic un gînd pentru copiii lumii,
În toi de primăvară carpatină
Cînd pretutindeni se întrec lăstunii
Spre cînt de pace, aducînd lumină.

Purtînd în ochi atîta puritate
Prin voi renaște-n oameni tot ce-i drag
Un gest de-al vostru-nseamnă libertate
Cînd vă întindeți brațele din prag.

Copilărie, vis de împlinire,
Tu porți în tine tot ce e mai scump
Sădești speranțe și urzești iubire
În anotimp cînd mugurii irump.

Slăvim copiii din întreaga lume
Că poartă-n ei simbol de puritate
Prin tot ce sînt și-au căpătat renume
Și vor rămîne așa-n eternitate.

LIANA MIHAI, clasa a VI-a A,
Liceul pedagogic, Rm. Vilcea

O scrisoare către copiii lumii viitoare

În 1979, am scris o scrisoare către copiii anului viitor. Copiii din anul 1980 s-au mirat mult de cele scrise și cînd au înțeles deplin cuvintele mele, au scris o scrisoare către copiii din anul 1981 și ei către copiii din 1982 și, tot așa, pînă la copiii anului 2000. Acolo era împărțita copiilor. În toată lumea aceea nu erau decît copii. Tocmai se jucau de-a roboții cînd, deodată, le-a sosit scrisoarea mea. Iar ei au hotărît s-o trimită mai departe, pînă la capătul timpului.

Iată ce am scris în scrisoarea mea:
Copii din toate timpurile, cînd veți fi oameni mari nu uitați că timpul se sprijină pe umerii copiilor!

GABRIELA REMETEAN
clasa a IV-a D, cînaclul «Vestitorii»,
Borșa, Maramureș

Brîncuși

Trecut-ati oare pe sub Poarta sărutului?
Poarta țesută din vise, acolo unde un om a plămădit
Cîntecul de piatră al dorului,
Coloana infinită, infinită ca gîndul aceluia urias,
Care a plămădit nevoia de înalt a omului?

La masa cu douăsprezece scaune
V-ați plecat capetele grele de vise,
Sădînd răbdarea și chibzuința voastră,
Ca, apoi, să vi le măsurați, urcînd Coloana infinită?

LILIANA GÎRCEAG
clasa a VI-a A,
Liceul de filologie-istorie
«Zoia Kosmodemianskaia», București

Desen de **MAGDALENA BORSOS**, clasa a VI-a,
Ciurmani, Harghita.

Mîinile mamei

Obiectele pe care mama le atinge
Sînt pline de bucurie;
Clinchetul lin al unei cești,
Vorbește despre grija
Cu care ne pregătește să plecăm la școală.
Da, mîinile mamei aprind,
Lumini în ferestre,
Împodobesc odăile
Cu ore de liniște și frumusețe.

MIHAELA VLAD, clasa a VII-a A,
Școala generală nr. 12, Bacău

COPII CUTEZĂTORI AI ZILELOR NOASTRE

Ne aflăm la ora de educație fizică. Deodată, un coleg strigă speriat: «Foc! A luat foc o casă!» Am încremenit cu toții. Cînd ne-am uitat în direcția indicată de colegul nostru, am văzut cum din casa unui satean se înalță un nor gros de fum. Fără a mai sta pe gînduri am alergat cu toții spre locul incendiului ce amenința să ia proporții. Am reușit într-un timp record să-l localizăm și să-l stingem.

Pentru curajul și bărbăția cu care au muncit să salveze gospodăria sateanului de mistuirea flăcărilor, doi dintre colegii noștri — pionierii **Adam Alfred** și **Petru Bercea** — au primit diploma și insigna «Cutezătorul».

IONELA NAN și
WILHELM MESSER,
Școala generală Șimand,
județul Arad

«FAMILIA MEA ÎN ANUL 2000»
Desen de
VASILE PETROF
clasa a VIII-a, Birlad.

Rezultatele
concursului
„CUM VOI TRĂI EU
ÎN ANUL 2000”

CATEGORIA DE VÎRSTĂ PÎNĂ LA 12 ANI

PREMIUL I: **Dimian Liliana**, Șc. gen. nr. 11, Buzău («Vrem pace!»).

PREMIUL II: **Anghel Irina**, Șc. gen. nr. 5, Bacău («Spre școală, în anul 2000»).

PREMIUL III: **Mititelu Adrian**, Șc. gen. nr. 3, Birlad, jud. Vaslui («În anul 2000 voi fi cap de familie», «Voi repara jucăriile copiilor în anul 2000»).

MENTIUNI:

Munteanu Valentina, Timișoara; **Rotaru Larisa**, **Rotaru Dragoș**, com. Găgești, Vaslui; **Covaci Lidia Rodica**, Ulmeni, Maramureș; **Constantin Ribana Laura**, Bacău; **Titirigă Daniela**, Bufta, Ilfov; **Florescu Ana**, Piatra Neamț; **Cucureac Geta**, Bacău; **Tudorică Adrian**, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, Bacău; **Cristea Petrică**, Birlad, Vaslui.

CATEGORIA DE VÎRSTĂ PESTE 12 ANI

PREMIUL I: **Mihai Gina**, Șc. gen. nr. 5, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, jud. Bacău, cercul de desen «Ion Diaconescu» («Laborator pentru ploaie artificială», «Transplant de inimi la roboții»).

PREMIUL II: **Petrof Vasile**, Șc. gen. nr. 3, Birlad, jud. Vaslui («Familia mea în anul 2000», «Vrem pace pe pămînt», «Litoral România 2000», «Construim pentru viitor»).

PREMIUL III: **Mihai Lorena**, Liceul «Bogdan Petriceicu Hașdeu», Buzău («În grădina bucuriei»).

MENTIUNI:

Dragomir Cornel și **Dobre Mariana**, Buzău; **Băicoianu Violeta**, Liliște-Băicoi, Prahova; **Cotae Gabriela**, Birlad, Vaslui; **Prîșneală Ioana**, Bolintin Vale, Ilfov; **Popescu C. Rodica**, Drăgănești-Olt; **Liliana Bobei**, Tg. Jiu; **Tuță Corina**, Albești — Curtea de Argeș; **Drăghicescu Iulian**, București; **Beșe Elena Gabriela**, Oradea, Bihor.

PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI; pentru cel mai frumos desen realizat de către premiați unor concursuri anterioare: **Pethő Tünde**, Cercul de desen «Ion Diaconescu» («Copiii anului 2000 — aceiași copii»).

PREMIUL SPECIAL PENTRU BANDA DESE- NATĂ: **Sterică Barcan**, Șc. gen. nr. 5, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej (Acțiunea «Meteorit»).

MENTIUNI SPECIALE «ATELIERUL FANTE- ZIEI»:

Raluca Vulcan, Cismărescu Dinu, Liceul de fizică-matematică nr. 2, București; **Sorin Bălăuță**, Școala generală nr. 1, Suceava; **Daniela Părăuan**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Bufta, Ilfov.

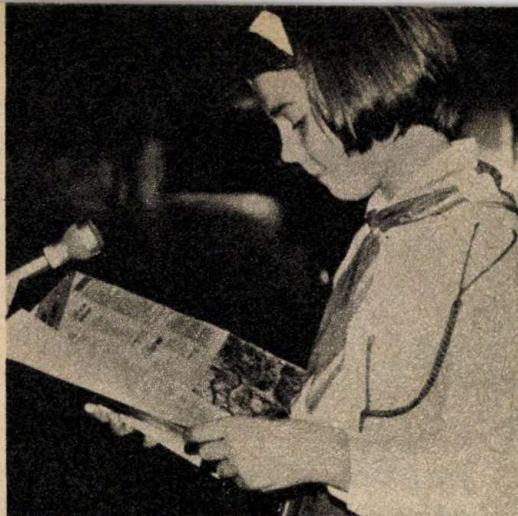
MENTIUNI COLECTIVE:

Casele pionierilor și șoimilor patriei din sectorul I — București; **Tg. Jiu** — Gorj; **Bufta** — Ilfov; **Bacău**; **Roșiori de Vede** — Teleorman; **Urziceni** — Ilfov; **Piatra Neamț**; **Focșani** — Vrancea.

Scolile generale: nr. 5, Municipiul **Gheorghe Gheorghiu-Dej**-Bacău; nr. 3, Birlad — Vaslui; **Giurcani**, Găgești — Vaslui; nr. 13 — Timișoara; nr. 2 Liliște, Băicoi — Prahova; **Pietriș**, Cetate — Bistrița-Năsăud; **Albești**, Curtea de Argeș — Argeș; **Liceul «B.P. Hașdeu»** — Buzău; nr. 11 — Buzău. S-au mai acordat 120 diplome de merit.

Important pentru participanții la concursul «Cum voi trăi eu în anul 2000!»

Pentru a realiza o selecție de ridicată valoare artistică în vederea participării la faza internațională, concursul rămîne deschis pînă la data de 1 mai 1979, pentru pionierii de vîrstă pînă la 12 ani (inclusiv). Așteptăm în continuare, pe adresa redacției «Cutezătorii», desenele voastre.

DECOLĂRI

Inspirat și sugestiv titlu de rubrică al revistei **Cutezători**, deoarece **Poezia** este, în primul rând, o înălțare a ființei umane, un zbor al fanteziei spre zarea nemărginită a cunoașterii; e o înălțare din noi însine, din necunoscutul lumii nebuloase, tănuțită sub suprafața realităților concrete. Cite mistere se ascund, de pildă, într-o pădure multiseclară pe care nu ni le poate revela nici un inginer silvic și nici o ramură a silviculturii. Poetul le descifrează, însă, le luminează cu bogata sa imaginație. Este ceea ce face în poemul său, **Pădurea**, pioniera Antonella Iulia Voina, refăcând, cu mijloace artistice proprii, un străvechi simbol, o sugestivă relație între individ și colectivitatea etnică de care aparține.

Metafora pădurii este aici plurivalentă, semn al poeziei autentice. Ea sugerează, totodată, sfârșitul copilăriei și intrarea în altă vîrstă, în adolescență. Poezia este o înălțare, un zbor miraculos în lumi necunoscute. Dar, să nu uităm, în poezie, ca și în aviație, ca să parafrăzăm o inspirată expresie a lui Aurel Vlaicu, e mai greu să aterizezi decît să decolezi. Aceasta să n-o uita în primul rînd cei ce bat la porțile Poeziei, cei ce debutează. În artă e mai ușor să-ți cîștigi gloria decît să ți-o păstrezi. Adică e mai ușor să scrii ceva decît să faci ca acest ceva să devină un bun al tuturor. Dintr-un asemenea adevăr au fișnit neuitatele adevăruri din versurile eminesciene: «**Multe flori sunt dar puține rod în lume o să poarte**» sau «**Dintre sute de catarge care lasă malurile/Cîte, oare, le vor sparge vînturile, valurile**».

Versurile pionierei Antonella Iulia Voina, prin sinceritatea lor, prin acuratețea expresiei, lasă, deocamdată, impresia că autoarea lor este una dintre acele flori care vor da rod în lumea Poeziei, este o speranță căreia îi urăm să nu fie veștejită de vînturile și valurile vieții. Îi dorim drum bun pe apele nesfîrșite și, nu o dată, învolburate ale poeziei, cu sentimentul că trebuie să debuteze ori de cîte ori publică, pînă la adînci bătrînețe. Altfel apare rutina și dispăre poezia.

ION DODU BĂLAN

Pădurea

Frează această pădure bătrînă...
S-a trezit păienjenisul des al tufişurilor,
Al ramurilor și al apelor
Care duc spre neștiut, spre ferestrele mele de vis.

Ca ochiul soarelui zvîrcolindu-se prins
În plasele sale,
Creștetul ea și-l apleacă sub vînturile anilor
Și ramurile sale tinere murmură
Multe-nîmplări.

Sînt mereu atrasă de proaspăta vară,
Răsărită din fașa frunzișului
Care crește mereu și crește și-acum
Și mă prefăc-ntr-o ramură.
În pinza de păianjen a ramurilor și tufişurilor
Soarele face zilele să se zbată;
În acest păienjenis transparent al zilelor
Îmi Țes eu jocurile
Roua s-a aninat de puful pădădiei
Și lumina împovărează colinele.
Eu las mica-mi fereastră în finul
Uitat de undele riului
Și merg în pădure.

De ramuri și frunze nu poți vedea cerul
Și totuși ierburile ascund atîta lumină
În ochiuri de apă scîlpind sub tufişuri
Mă spăl pe ochi.
Picioarele îmi sînt mai grăbite ca ochii
Și-alerg spre fereastra mea
De deasupra apelor riului
Pentru a visa pădurea.

Urcuș

Urc spre o coloană a infinitului
Oamenii îmi par mai mari decît sînt,
Ochii îmi sînt acoperiți de cer
Și-n gîndul meu este numai soare.
Eu urc
O coloană parcă nesfîrșită.
Oamenii mă întîmpină
Cu zîmbetul fețelor,
Natura mă întîmpină
Cu glasul stejarilor;
Coloana urcă,
Am ajuns sus de tot.
În fața mea e numai albastru
Dar eu urc.
Mă despart de glasul stejarilor
Uit jocurile,
Urc o treaptă mai sus,
Urc spre adolescență.

Te gîndesc, patrie

Te gîndesc, patrie, mugur de suflet
Fără liniște tresărind prin mine,
înfăptuire de gînd
cu zbor de cuvînt
și inimă pură.

Te văd, patrie, cu clinchet de lumină,
cu pletele de grîne,
cu frunte de cer,
cu priviri de izvoare
și oameni înălțați în zboruri.

Dragoste de țară

Noi, care am ales soarele
și ploaia,
avem miinile asprite
de holdele pămîntului
pe care le respirăm
și ne bucurăm.

Noi, care am ales patria,
Pămîntul acesta,
purta cu noi și pe tălpi
țărîna ei veșnică
și sorbim apa limpede
a izvoarelor ei.

Noi, care dăm viață țării
vom fi tot timpul aici
Vom fi soare și lună
ploaie și vînt și patrie
pe care o cuprindem
cu brațele noastre tinere.

ANTONELLA IULIA VOINA

clasa a VI-a,

Casa pionierilor și șoimilor patriei,
Sector 5, București

Amintirea unui chip drag

Adesea îmi amintesc de educatoarea mea, de la grădiniță.

O femeie tînără, șatenă, cu ochii foarte mari, cu chipul luminos și veșnic surîzător, cu privirea blajină și pură, dar în același timp ageră și expresivă. Din ochi ne dirija, parcă, pentru că în ochi îi citeam și mulțumirea și reproșul. Se îmbrăca frumos. Totdeauna era zîmbitoare și proaspătă.

Vă mai amintiți de ea, copii? Voi, colegii mei de acum, cu care am pășit cu zece ani în urmă pentru prima oară pragul grădiniței? Vă mai aduceți aminte? Vă amintiți cum ne învăța să construim din plastilină figuri de animale și flori, căsuțe și castele? Și cum se juca cu noi în părculețul acela natural din preajma grădiniței? Pentru asta o iubeam mult. Pentru că de toate eram dornici noi, copiii, crescuți în blocurile din apropiere. Dar de joacă în aer liber nu ne-am fi săturat niciodată. Și multă bătaie de cap îi mai dădeam cu zbenguiala noastră! Mai ales cînd făceam giumbușlucuri în corcodușul acela cu ramurile întinse totdeauna spre noi. Multe vîntări ne mai făceam și multe zdrelituri ne-a mai pansat educatoarea noastră! Dar în dud? Mai știți cînd ne suiam în

dudul împovărat de dade? Cîte emoții îi mai făceam educatoarei! Tare se mai temea ca nu cumva să pămînt ceva. Toți coboram cu mustați, cu miinile negre, iar de hăinuțe, ce să vă mai spun!... Parcă erau pictate. Arătam ca după o oră de desen cu acuarele. Știți cum eram noi cînd învățam să pictăm pentru prima oară cu acuarele...

Mereu încerca să ne țină prin preajmă-i, dar ce putea să facă, eram treizeci de brotaci mititei, cărora numai la zbenguială ne era gîndul și care de cum dădea firul ierbii și se usca pămîntul cereau la joacă și la soare.

Frumoase mai erau zilele petrecute împreună în anii de grădiniță! Acum, cînd stau și mă gîndesc, nici nu știu cum făcea de era atît de iubită de noi toți! Parcă era de vîrsta noastră! Se juca, ne cînta ori se prindea mereu în hora copilarilor noastre.

Iarna, educatoarea stătea, de obicei, lingă sobă. Acum îmi dau seama că stătea acolo mai mult pentru a ne feri să nu ne ardem la foc. După joacă, obișnuia să ne așeze pe toți pe scăunașele acelea mici (cum am vrut eu totdeauna să am la păpușile mele) și ne spunea povești și ghicitori. Eram invidioși pe cei care se aciuiau lingă ea. Toți rîneam locurile acelea. Acolo era multă căldură sufletească și noi o simțeam din plin. De la ea am auzit poveștile nemuritoare ale lui Ispirescu, basmul lui Eminescu despre Făt-Frumos din lacrimă, peripețiile lui Nastratin Hogea și faptele de pomină ale năzdrăvanului Til Buhoglin-

dă. Cînd își înșira dînsa vorbele, ca diamantele legate pe firul de aur, parcă prindeau viață și începeau să-și trăiască basmul în fața ochilor noștri și Ileana Cosînzeana și Harap Alb și Sfarmă Piatră și Strîmbă Lemne. Și a pus atîta suflet cînd a povestit Albă ca Zăpada și cei șapte pitici, încît la serbarea de sfîrșit de an, cînd a ales copiii să înseneze această poveste, toți voiau să fie pitici și Albă ca Zăpada. N-am să uit niciodată serbarea aceea minunată!

Astăzi privesc cu jînd la «brotaci» care mi-au luat locul și parcă mă încearcă o părere de rău... Dar..., îmi trece. Pentru că știu că orice s-ar întîmpla, imaginea ei îmi aparține și mie, așa cum aparține tuturor copiilor pe care îi educă. Și îmi va aparține veșnic, pentru că această ființă bună, delicată și înțeleaptă, energică și inteligentă aparține anilor copilariei mele.

Educatoarea mea îmi amintește florile anilor copilariei. De la dînsa am învățat și ce este binele și ce este răul, ce este frumos și drept în viață și, mai mult decît orice am învățat să iubesc și să înțeleg oamenii și faptele lor. Să țin la tot ceea ce este prețios în lume. De aceea, educatoarea mea va rămîne mereu una dintre eroinele principale, pozitive ale basmului copilariei mele.

SIMONA CONSTANTINESCU

clasa a VII-a,

Școala generală nr. 156, București

„Recreație“

foileton

Pentru unii, cuvîntul «recreație» înseamnă «a învăța» sau, mai bine-zis, a citi în grabă lecția la istorie, la geografie...

Pentru alții — de pildă cîțiva elevi din clasa a VII-a A — acest cuvînt este echivalent cu «a scrie» — tot în grabă — temele. Bineînțeles, de pe caietul colegului!

Nici unii, nici alții nu știu că acest cuvînt provine din latinescul «recreatio» care înseamnă relaxare, pauză după un efort susținut. Ori poate s-au gîndit că e mult mai convenabil să se odihnească în... timpul orelor ori acasă, în ceasurile destinate pregătirii temelor pentru a doua zi.

Cuvîntul «recreație» mai are și alte «înțelesuri». De exemplu, pentru elevii Al. C. (clasa a VIII-a A) și B.P. (clasa a VII-a B) acest cuvînt este sinonim cu... «Probă de alergări». Păcat că n-a existat un cronometrul! S-ar fi înregistrat un timp record la proba 10 m... hol cu imbrînciri și sărituri peste colegi.

trat un timp record la proba 10 m... hol cu imbrînciri și sărituri peste colegi.

Rămînînd tot în... lumea sportului, acest cuvînt mai înseamnă pentru Ion Adir (clasa a VI-a C) și N. Coltere «meci de box» (fără mînuși) ori «tragere la țintă» (fereastra deschisă a clasei a VIII-a C, etaj II) cu bulgări de zăpadă. Campionii ultimei probe Ion B., Valentin D., Dan S. (clasa a VIII-a C). Sensul cuvîntului se «amplifică» dacă în fereastră apare vreo colegă, care este transformată imediat drept țintă.

Cuvîntul «recreație» mai are și un înțeles pozitiv, sensul adevărat pe care nu-l mai explicăm, întrucît sîntem siguri că-l cunoașteți cu toții, chiar și cei care-l mai uită uneori.

LILIANA CHEASNA
Școala generală nr. 17, Craiova

MICA

PUBLICITATE

„SEMAFOR“

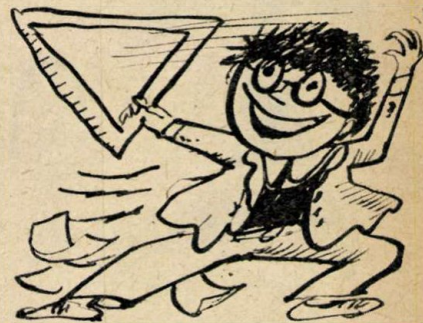
● Cînd sînteți ascultați la lecție — vă puteți baza exclusiv pe șoaptele care vin spre voi din diferite bănci. «Geniale idei» aparține elevului Marius C. din clasa a VIII-a B.

● Puteți face o bogată colecție de note de 3 și 4 urmînd exemplul elevului Gheorghe M. (clasa a VII-a B), care la extemporale scrie numai... titlul!

● Dacă vă antrenați mai mult timp, veți reuși să pătrundeți тайнеle copiatului la extemporale și teze. Adresați-vă cu încredere «maestrului» Gheorghe N. din clasa a VI-a B.

● Vă anunțăm pe această cale că în clasa a VI-a A a început sezonul de călărie pe... bănci! Protagonistii sînt elevii Vasile L și Gabriel D.

● În clasa a VII-a B a început a doua etapă a concursului «Clasa

noastră ca o floare». Cu acest prilej, elevul Georgică S. a pregătit un număr senzational: duelul cu instrumentele de geometrie.

Rubrică redactată de pionierii
VENERA NEDELEA,
LAVINIA STAN și
MAGDALENA TUDOSE
«Semaforul» Școlii generale
Ștefănești, Argeș

O ÎNTÎMPLARE DIN CLASĂ

- foileton -

S-a sunat de recreație. Tovarășa profesoară a ieșit din clasă, în timp ce noi o salutăm cu respect. Am plecat acasă. Răsufлам ușurat după o zi cu un program cam încărcat. Mergeam fredonînd o melodie. Eram veseli. Deodată l-am observat pe colegul meu Marius. Mi-am dat seama după felul cum mă privea că era necăjit.

— Ce ai, l-am întrebat.
— M-a chemat tovarășa dirigintă și

mi-a spus că există nemulțumiri în clasă în privința comportării mele și s-o chem pe mama la școală.

— Dar ce-ai făcut?
— Tocmai asta e! Știu că n-am făcut nimic.

Am rămas o clipă pe gînduri. Și, deodată, ca străluminat, am înțeles. Rodica e vinovată. Știam că nu-l poate suferi pe Marius de cînd cu nota la matematică. Marius luase un zece, iar ea numai șapte. O văzusem cînd cu ochii scăpărători, cu obraji înflăcărați îi spusese ceva tovarășei dirigintă. Dacă ea îl încondeiașe cumva pe Marius?

— Nu te necăji, Marius, i-am spus. Pînă mîine poate se va vedea că nu ești vinovat.

În același timp mi-a și încolțit o idee. A doua zi, dimineața, m-am dus glont la Rodica și i-am spus direct:

— De ce torni minciuni despre Ma-

rius, ce ai cu el?

— E obraznic, m-a imbrîncit, vorbește urît, îmi răspunde ea printr-un torent de vorbe.

— Nu-i adevărat, ți-e ciudă că te-a întrecut la matematică. Ești pur și simplu invidioasă. Gîndește-te puțin și ai să vezi că spui lucruri neadevărate.

Rodica m-a privit uluită.

— Te rog să te duci să-i spui mamei lui Marius, care vine la școală în recreație, că ai greșit, i-am cerut în continuare.

În jurul nostru s-au strîns cîțiva colegi. S-a încins o discuție din care Rodica a înțeles că a greșit. Întîmplarea s-a terminat cu bine. Am înțeles cu toții încă o dată cît de urîtă, cît de rea este invidia, cît de dăunătoare este minciuna.

SORIN IGNEA
clasa a VII-a B,
Școala generală nr. 5, Galați

irea viitorului cuib.»

Ciconia-ciconia!
Nu-i așa că sună frumos?

La fel de frumos sună știrea că, datorită intervenției competente a pionierilor din Scorei, numărul berzelor

Desen de Constantin Bustan, clasa a VI-a, Scorei-Sibiu.

care poposesc în această localitate a început să crească din nou.

Despre această rodnică activitate științifică și practică, au avut cuvinte de laudă multe ziare precum și instituții specializate din țară și din străinătate, cum ar fi «International Council for Bird Preservation» (Consiliul internațional pentru ocrotirea păsărilor)

Ciconia-ciconia...
Sîntem la jumătatea lui martie, și specialiștii de la Școala generală din Scorei-Sibiu vă reamintesc că e cea mai potrivită lună pentru pregătirea platformelor pe care berzele își vor putea întemeia cuiburile, așa cum o fac de mii de ani.

Vă rog călduros să dați curs îndemnului lor competent și să ne scrieți și nouă, la redacție, cum ați acționat. Povestii-ne, de asemenea, despre orice alte înfăptuiri ale voastre în sprijinul ocrotirii naturii. Dacă se poate, alăturați corespondențelor și fotografii reprezentînd aceste activități.

Ciconia-ciconia!
...Și la revedere, pe joia viitoare.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta ca mențiune «Un milion de prieteni».

Un milion
de prieteni
MESTERII
SAVANTI!

Ciconia-ciconia...
Sună frumos, ca un cîntec.
Știți ce înseamnă?
Este denumirea științifică a berzei albe.

Barza albă este ea însăși un cîntec despre zbor și statornicie, despre grăție și naturalitate.

Așa sînt toate berzele, toate păsările, întreaga natură.

Din Scorei-Sibiu, tovarășul profesor Gavril Pop și elevii săi ne anunță, din proprie experiență, că luna martie este cea mai potrivită pentru a interveni în ocrotirea berzelor care, după cum

știți, fac parte dintre vietățile cu o poziție destul de fragilă în cumpăna ecologiei. Există însă oameni de știință care depun eforturi pentru a ușura viața berzelor. Unii sînt foarte tineri și se numesc Iulian Halmaghi, Nicolae Bărdaș, Iulian Barbu, Ion Bărdaș, Ion Marcu, Leon Ciungu, Cornel Vulcu, Dumitru Paștea și Gheorghe Calefar, care, deși sînt încă elevi — la Școala generală din Scorei — înregistrează frumoase succese științifice.

Îndrumați cu competență de tovarășul profesor Gavril Popa, au studiat în amănunțime obiceiurile berzelor, ajungînd la concluzia că una din cauzele descreșterii numărului lor este dificultatea de a-și construi cuiburi pe acoperișurile de țiglă ale șurilor; alunecă de pe ele.

Copiii din Scorei, adevărați mesteri-savanti, au proiectat deci niște suporturi care, montate pe acoperișurile de țiglă, oferă berzelor posibilitatea de a-și face ca lumea cuibul: «Din crengi lungi de un metru și subțiri de un deget, am alcătuit snopi cu diametrul 20—25 cm, legați la ambele capete cu sîrmă. O pereche de snopi puși la distanță de vreo jumătate de metru unul de altul și fixați în poziție orizontală pe un capăt al șurii, de o parte și de alta a acoperișului, formează o mică platformă, excelentă pentru constru-

Boeru Daniela Lucia, 13, Rom

1 «LEGENDA CRAIOVIȚEI»
Desen de
MARIELLE CARDIS, 10 ani.

2 «LEGENDA CIOCÎRLIEI»
Desen de
LAURENCE BAILLOD, 9 ani.

3 «FLORĂREASĂ»
Desen de
HARRIET MÜLLER, 11 ani.

4 Desen de
DANIELA LUCIA BOERU, 13 ani.

5 Desen de
A. TELECA, 10 ani, Trinidad.

6 Desen de
EFIOK E.EFIOK, 10 ani, Nigeria.

5 A. Teleca, 10, Trinidad

Efiok E. Efiok, 10, Nigeria

În prefața la albumul «România turistică, o pensulă, doi ochi de copil», publicat sub egida revistei «România pitorească» (album ilustrat între altele, cu numeroase desene despre România, realizate de copii din numeroase țări), Toma George Maiorescu își mărturisește emoția în fața feeriei de culori care a ilustrat tema propusă: «O vacanță trăită sau imaginată în România».

Copii de vârste diferite, din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, au reușit să exprime la un deosebit de înalt nivel artistic frumusețea meleagurilor românești, așa cum reiese și din sumarul grupaj de desene din această pagină.

„LUMIE DRAGĂ”

O CARTE SCRISĂ DE COPII, PENTRU COPII

În Anglia, la Watfort, a apărut, nu de mult, în editura soților Richard și Helen Exley, o carte scrisă de copii, pentru copii, intitulată «Dear World» — «Dragă lume». Editată cu prilejul Anului Internațional al Copilului, ea va intra cu siguranță în patrimoniul multora dintre bibliotecile pentru copii din lume.

Lucrarea, ireproșabilă din punct de vedere grafic, surprinde și emoționează prin modalitatea diversă și originală de tratare a temelor alese, prin spontaneitatea și gingașia creației, prin curajul și limpezimea exprimării opiniilor și, mai ales, prin fermitatea spiritului de angajare a tinerilor autori la rezolvarea unor importante probleme ce aparțin acestei lumi.

Autorii cărții sînt copii și tineri cuprinși între vîrsta de 5—20 de ani, din peste 50 de țări. Gîndurile, ideile și opiniile lor sînt exprimate prin vers, scurte compoziții sau doar printr-o singură frază, înfățișînd o reflecție din universul copilăriei.

Desenele — în alb și negru sau colorate — reprezintă tot atîtea mesaje, prin care copiii își exprimă simplu, direct, dorințele, năzuințele și speranțele lor în lumea în care trăiesc.

Nici o problemă a lumii de astăzi nu scapă tratării acestor foarte tineri scriitori și graficieni aparținînd tuturor continentelor: sărăcia, foamea, inechitățile sociale, discriminarea rasială, șomajul, exploatarea, analfabetismul, violența, actele de terorism, ororile războiului, poluarea mediului înconjurător etc.

Visez o lume unde să nu existe stăpîni. Singurul drept de a stăpîni ceva să fie cel de a fi stăpîn pe faptele tale. Și dacă este totuși cazul să fi stăpîn pe ceva, atunci să fi stăpîn pe inima cuiva.

John Mann, 15 ani, Marea Britanie

As vrea să fac o rugămînte umanității: să nu lase copiii în foamete, să nu le strivească zîmbetul și speranțele. As vrea ca noi, toți copiii lumii, să trăim pe un pămînt linistit și plin de flori.

Seiten Che Shee, India

As dori ca în toate locurile de pe glob oamenii să aibă de lucru.

Belinda Saks, 11 ani, R.F.G.

Dacă as putea să schimb lumea, as vrea ca toți oamenii să aibă hrană, toți copiii să meargă la școală, toți tații să aibă de lucru și mamele să cumpere pantofi, rochițe și jucării pentru copii. Și as face ca în lume să domnească pacea.

Antonio Aguilo, 10 ani, Spania

Mi-ar plăcea să existe o casă în care să stea toți copiii care vagabondează pe străzi, să li se dea hrană, haine și pantofi și tot ce au nevoie.

J.M. Clavizo, 11 ani, Bogotă, Columbia

Dacă noi toți, care trăim în diferite culturi ale planetei, ne-am iubi, atunci am fi mai buni, mai generosi și n-ar mai fi războaie.

Andrea Richardson, 9 ani, Trinidad

As vrea să trăiesc într-o lume în care să nu mai existe foamete, lăcomie și suferință. Să putem munci laolaltă braț lingă braț, gînd lingă gînd, ca astfel să triumfe omnia.

Marian Leo, 11 ani, Marea Britanie

Sper la ziua cînd minunata comoară a cărților să fie la îndemîna tuturor copiilor lumii, așa cum este în țara mea.

Capră Victor, 15 ani, România

Dacă as conduce această lume, As interzice oamenilor să mai taie arborii. Deoarece și copacii simt.

Robert Moran, 8 ani, Marea Britanie

Dar «Dear World» impresionează și mai mult prin participarea numeroasă și de mare sensibilitate a unor foarte tineri autori din România, care glorifică grija pe care le-o poartă patria socialistă, condițiile minunate de muncă, viață, învățatură și odihnă care le-au fost create.

Încercăm un sentiment de mîndrie, constatînd că, în cele 127 pagini, numele țării noastre se află înscris pe 25. Însăși coperta cărții este semnată de un copil din România — fetița Daniela Lucia Boeru.

Menționăm, de asemenea, lucrările Luciei Atanasiu, Victor Capra, Laurențiu Dragomir, Sever Mircea Avram, Cristina Rădulescu și Marie-Jeanne Lecca.

În contextul cărții, participarea românească poate fi apreciată la înălțime, tinerii autori contribuind și pe această cale la creșterea prestigiului țării noastre în lume.

Prin mesajele atît de originale și tulburătoare semnate de copiii lumii, cartea este tot atît de utilă și adulților, care pot descoperi în ea cele mai frumoase gînduri și năzuințe ale tinerei generații.

Prin farmecul ei, «Dear World» poate fi considerată ca unul dintre cele mai frumoase daruri pe care copiii îl pot oferi cu prilejul Anului Internațional al Copilului, amintind de marea răspundere pe care generațiile mature de astăzi o au față de viitorul omenirii.

CONSTANTIN TUDOSE

CĂLĂTORIE IMAGINARĂ ÎN ANUL 2000

Era seară. Mi-am pregătit ghiozdanul pentru a doua zi.

Pe urmă am adormit mai repede ca de obicei și am început să visez că mă făcusem un inginer mecanic în toată legea.

Mă aflam la Institutul de cercetări mecanice. Deodată se auzi tare la megafon:

— Tovarășul inginer Agape este chemat la aeroport pentru a face o călătorie în interes de serviciu în America!

M-am echipat de drum și am plecat spre aeroport cu monoraiul, deoarece dacă plecam cu electromașina, aș fi pierdut mult timp.

La aeroport am dat bagajele unui robot care m-a condus la avionul super-rachetă. Pilotul era, spre marea bucurie, prietenul meu de școală, Octavian Cioară, care, la rîndul lui, era și el fericit că mă reîntîlnește.

Avionul a decolat pe verticală atîngînd o mare altitudine.

Deschizînd un robinet de transmisie a obiectelor solide, am cerut să mi se dea un televizor în culori pînă la terminarea zborului.

La aterizarea a venit un robot care a transportat toate bagajele.

A doua zi, la centrul de cercetări, atmosferă încordată. Se cerea imperios rezolvarea unei probleme privind mașina de tip freză-laser pe care o inventasem, dar trebuia instalată și pusă în funcțiune conform proiectului. Cu ajutorul unor calculatoare fabricate de cîțiva români am făcut și treaba aceasta. Nu-mi mai rămînea decît să apăs pe butonul de telecomandă a electromașinii pentru a porni spre București.

Spre seară am ajuns acasă. Era frig și am îndreptat oglinzile captatoare de energie solară spre soarele care apunea. Prin intermediul oglinzilor, încăperea se încălzi numaidecît. M-am întins apoi pe canapea și am ațipit.

Deodată am simțit că cineva mă zgîlție și strigă la mine. M-am trezit brusc și am simțit pe frunte mîna caldă a mamei, care voia să mă scoale, fiindcă se făcuse tîrziu și trebuia să merg la școală. Fusese doar un vis. Dar acel vis a rămas pentru totdeauna întipărit în mintea mea și as vrea să-l văd înapoi în viitor, în frumoasa noastră țară.

BOGDAN AGAPE
clasa a IV-a,
Școala generală nr. 56,
București.

De cum iarba incolțește
Și natura se trezește
În pădure, crîng, zăvoi
Păsările cîntă-n toi.

Toate cîntă, ciripesc,
Cuiburi mindre-și pregătesc
Fiecare cu mult spor
Depun ouă-n cuibul lor.

Zi și noapte le clocesc
Puii apoi cu drag îi cresc,
Îi răsfață și-i învață
Cum să se poarte în viață.

Numai una nu clocește,
Nici pe pui nu-i îngrijește.
Cîntă «cucu» și nu-i pasă
N-are pui și n-are casă.

Dragi și scumpe păsărele
Ce zburăți prin rămurele,
Mult îmi place să v-auscult
Cît cîntați vara de mult.

Dar cînd vine iarna grea,
Voi plecați din țara mea;
Părăsiți zăvoi și crîng
Pe copiii ce vă plîng.

Vă vedem în larga zare
Cum plecați în depărtare.
Gîndul nostru e la voi
Pînă cînd veniți-napoi.

FENEȘ ISABELA
clasa a III-a,
Școala generală nr. 5, Deva

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPARUL C.P.C.S. ABONAMEN-
TE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
14226, București.

12 pagini, 1 LEU index 41033

BUREBISTA

4

**REZUMATUL
EPISOADELOR
PRECEDENTE:**
Gîndul cel mai arzător al regelui Burebista este de a uni sub un singur scut pămînturile locuite de daci. Căpeteniile vin în jurul său, jurîndu-i credință. Numai trufașul Othazos se împotrivesc acestor năzuințe.

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: SANDU și THEODORA FLOREA

PRIVEȘTE,
BUREBISTA, ALTE
CĂPETENII VIN SUB
BRĂȚUL TAU. NUMAI
OTHAZOS NU SE
ARATĂ...

TRUFIA
LUI NU POATE STA
MAI PRESUS DE
SOARTA TĂRII!...
TREBUIE SĂ
ÎNȚELEAGĂ
ASTA!...

DUPĂ SOLII RĂMASE ZADAR-
NICE, BUREBISTA FU NEVOIT
SĂ PORNEASCĂ ÎMPOTRIVA
ÎNDRĂJITULUI OTHAZOS.

NU RÎVNESC
LA VIAȚA ȘI AVUTUL
VOSTRU. DAR ȚARA E
ÎNCONJURATĂ DE
DUȘMANI, TREBUIE
SĂ RĂMÎNEM
UNITI!...

PE ÎNȚINSELE
MELEAGURI ALE
DACIEI, SE ÎNSTĂ-
PINEA LINISTEA.
BUREBISTA ERA
ÎNȚIMPINAT PRE-
TUTINDENI CU
BUCURIE ȘI RES-
PECT...

DAR DIN PĂDURI TOT MAI
PÎNDEAU CETE DE RĂZVRĂ-
ȚIȚI CU GÎNDURI DUȘMA-
NOASE...

REGELE FUSESE GREU RĂNIT,
OȘTENII DACI ÎL PURTAU CU GRIJĂ
ÎNSPRE CETATE. DEODATĂ, ÎN CA-
LEA LOR SE ÎVI UN STRĂIN.

STAI!...
CINE
EȘTI?

LĂSAȚI-MĂ
LA REGE! NUMAI
EU POT SĂ-L
LECUIESC!

UIȚĂ
ACEASTĂ RĂTĂCIRE,
BUREBISTA...
VOM ASCULTA
DE VOINȚA TA!

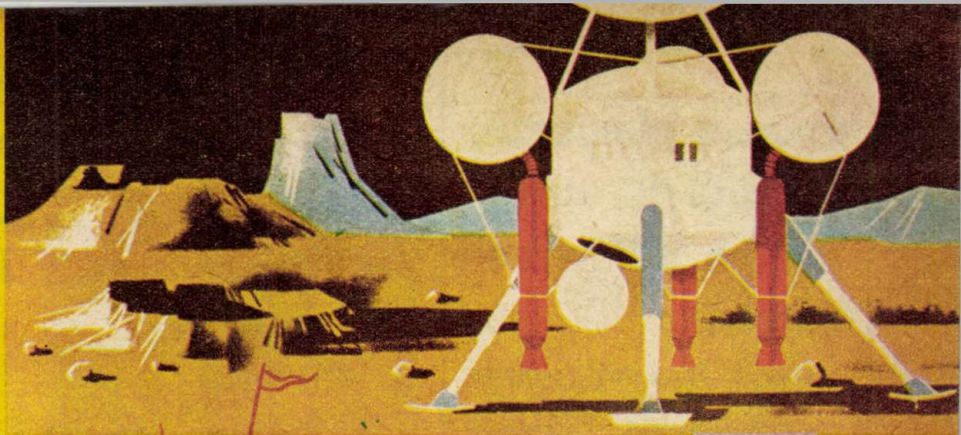
(Va urma)

12

Cutezătorii

2 MARTIE 1979,
XIII (NR. 599)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

$\bar{\alpha}$	$\bar{\beta}$	$\bar{\gamma}$	$\bar{\delta}$
1	2	3	4
$\bar{\epsilon}$	$\bar{\kappa}$	...	$\bar{\varsigma}$
10	20	...	100

Vă place matematica?
Nu vă place matematica?
Indiferent că vă este prietenă
tuturor și vă dă înțelegere
în paginile 6-7!

Pretutindeni, unde trebuie să răsăre flori, copaci tineri, locuri de joacă, terenuri sportive — îi găsești în aceste zile de primăvară pe pionieri în cea mai frumoasă ipostază a lor: acțiunea!

Fiecare pionier— o faptă de muncă pentru înflorirea patriei!

Din 8 localități sibiene
aflăm:

«Angajamentul pionieresc
de muncă patriotică pe tri-
mestrul întâi — 1979 a fost în-
deplinit. Acum... îl depășim!»

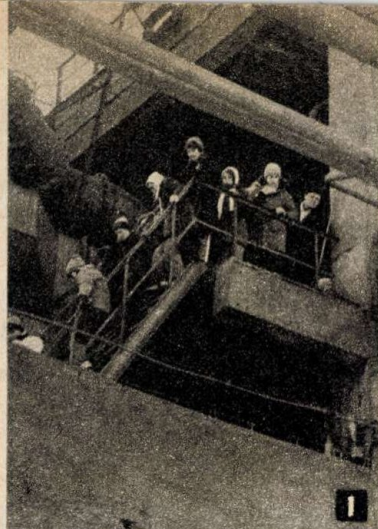
O știre recentă, sosită de la
Consiliul județean Sibiu al Organi-
zației Pionierilor, ne semnalează
frumoasele fapte de hărnicie ale
unor pionieri din județ:

Unitățile de la Școlile generale
din localitățile **Nochrich, Slimnic,
Sadu, Poiana Sibiului, Jina,
Miercurea Sibiului, Tîrnava și
Tâlmăciu** au raportat, încă de la
începutul lunii martie, **İNDEPLI-
NIREA ANGAJAMENTULUI
DE MUNCĂ PATRIOTICĂ PE
PRIMUL TRIMESTRU AL A-
CESTUI AN!** Este un exemplu nu
numai de hărnicie, ci și de inteli-
gență organizatorică, știut fiind că
realizarea chibzuit eșalonată, rit-
mică a obiectivelor propuse consti-
tuie o condiție esențială a calității
muncii. Mai mult: în acest fel, apare
posibilă depășirea acestor obiec-
tive!

Correspondenții noștri transmit:

«Prietenii naturii» de la Casa pio-
nierilor și șoimilor patriei din Băicoi
s-au întrunit recent într-o sesiune de
comunicări și referate pe tema «**Nou-
tăți în biologie**». Cu acest prilej
ei au prezentat colegilor lor aspecte
ale muncii de cercetare, desfășurată
săptămânal. Iată doar câteva titluri ale
comunicărilor prezentate: «**Unele e-
lemente componistice ale florei or-
namentale în orașul Băicoi**», «**Ac-
varistii cercetează**», «**Observații a-
supra fazelor de vegetație ale po-
milor fructiferi**». Pionierii biologi au
organizat și o expoziție cu ultimele
noutăți editoriale în domeniul acestei
științe. În imagine: un moment din
timpul desfășurării unei expunerii de-
dicate «laboratorului» din... bobul de
fasole!

REMUS RĂDULESCU
Școala generală nr. 1, Băicoi

«Acolo unde muncesc părinții
noștri și unde vom prelua ștafeta
eforturilor biruitoare, când vom urca
treptele spre maturitate, în aceste
locuri de muncă ale comuniștilor
și uteciștilor, noi, pionierii, facem
deseori vizite» ne scrie pionierul
Dan Rediș, din clasa a VII-a,

FOTO- CRONICĂ PIONIEREASCĂ

Școala generală «Miron Constan-
tinescu» din Arad. Fiind un priceput
fotoreporter, el a prins pe pelicula
fotografică un moment din vizita
făcută de el și de colegi la o mare
unitate industrială (foto 1). Ase-

menea lui, pionierul **Liviu Vârșan-
dan**, de la Școala generală nr. 12
din Arad, prezintă o imagine su-
gestivă a orașului natal intitulată
«Trecut și prezent» (foto 2).

Iar **Boris Tușcă**, de la Liceu
industrial Costești-Argeș — un sta-
tornic foto-corespondent al nostru
— ne trimite imaginea noului cine-
matograf din orașul său (foto 3).

Pionierul **GABRIEL POPESCU**,
din clasa a IV-a, Școala generală
nr. 18, Craiova, este un vechi cola-
borator al «Fotocronicii». De data
aceasta, el ne propune un grupaj
de imagini înfățișând aspecte din
viața unității sale de pionieri.

1. O punte de aur între vârste: prie-
tenia.

2. Cine a spus despre chimie că e
greă? Putem oricând să demonstrăm
contrariul!

3. Ocolul lumii în... 50 de minute?
Desigur — dar numai dacă ai învățat
lectia la geografie!

4. Și acum, să vedem dacă ne-au
reușit fotografiile...

FOTOREPORTAJUL RUBRICII

LABORATORUL FOTOCRONICII

● Vă rugăm să nu uitați că subiec-
tele deosebit de ... fotogenice se
găsesc și pe terenurile voastre de
sport! Dar satira și umorul? Să știți
că și ele caută fotoreporteri, care, de
altfel, vor primi premii speciale! ●
Rugăm cercurile foto să expedieze
fotografiile numai cu semnătura pe
verso a autorului!

Vrem să vă povestim despre colegii noștri din detașamentul clasei a VIII-a,
de la Școala generală nr. 2, Hudești, inițiatorii unei acțiuni pionierești pe care
apoi am intitulat-o «La școala omeniei».

În această iarnă au ajutat-o la treburile gospodărești pe tovarășa **Zamfira
Cronț**, în vîrstă de 86 de ani. O vizitau dis-de-dimineață, tăiau lemne, făceau
focul, preparau mîncare. Aveau grijă să-i aducă apă, să curețe zăpada din
jurul casei.

Bunicuța, cum i se spune în detașament, este mîndră de nepoții ei,
purători ai cravatei roșii cu tricolor.

Cei mai grijulii și mai vrednici «nepoți» sînt **Maria Chițac, Gheorghe
Cronț, Corneliu Macovei, Mariana Popescu, Valentin Cheptănar**.

**Comandamentul unității de pionieri
de la Școala generală nr. 2, Hudești,
județul Botoșani**

LA ȘCOALA OMENIEI

FAPTELE ÎN LUMINA CODULUI ETIC

În clasa a VII-a B a Școlii generale nr. 24 din Iași s-a întâmplat un fapt foarte obișnuit: un mare număr de pionieri au trimis scrisori pline de căldură pe adresa unuia dintre colegii lor, bolnav. Faptul rămâne obișnuit chiar dacă facem precizarea că respectivul elev nu făcea parte dintre merituozii clasei: nici note bune, nici exemplu de disciplină și cuminenție, nici altceva de acest gen. Faptul devine mai puțin obișnuit însă dacă cercetăm: cine sînt expeditorii scrisorilor și ce fel de relații, ce experiență comună aveau ei cu respectivul coleg. Și ce aflăm?

a) Că expeditorii sînt în majoritate elevi buni și foarte buni.

b) Că majoritatea au avut raporturi neplăcute cu N.N. — fetele mai ales își amintesc destule... ghionțuri sau vorbe urite primite de la sus-numitul.

Și totuși de ce i-au scris? Din compasiune? Clasa întreagă răspunde «Nu» — și, desigur, cu îndreptățire, dată fiind lipsa de gravitate a îmbolnăvirii lui N.N. Atunci?

Citiți în pag. 5 reportajul «OGLINZILE ADEVĂRULUI»

COPII CUTEZĂTORI AI ZILELOR NOASTRE

ALARMA PE RETEAUA ELECTRICĂ

S-a întâmplat anul acesta, într-o zi de februarie. Un fenomen meteorologic mai puțin obișnuit s-a produs în zona geografică în care se află satul nostru — Tunarii Vechi, județul Dolj. — Era frig, plo-uase ore în șir. Apoi totul a înghețat. Pomii și conductorii electrici de înaltă tensiune erau grei de polei. Un vînt puternic își risipea, tăios, rafalele. Treisprezece stîlpi de beton, împovărați de polei, au cedat din cauza balansului produs de rafalele furtunoase.

După ce vîntul s-a mai potolit, a sosit o echipă de electricieni. Pentru a remedia situația trebuiau plantați stîlpi noi. Bineînțeles că noi, copiii, pionieri la Școala generală Tunarii Vechi, am căutat să aflăm dacă este nevoie și de ajutorul nostru. Bucuroși, muncitorii ne-au spus că i-am putea ajuta la săpatul gropilor. În același timp, au luat toate măsurile pentru protecția muncii. Imediat, ne-am adus uneltele de lucru necesare și am trecut

«PRIMĂVARA» Desen de Daniela Țîțirigă, clasa a IV-a, Buftea.

încercători la treabă. În trei ore, gropile în care urmau să fie plantați stîlpii erau gata. Fruntașii noștri au fost pionierii dintr-a VIII-a, Viorel Enache, Florian Beică, Ion și Mihail Mătricioiu, Hamlet Angelescu, Emil Barbu, Gheorghe Stoian, Bonghea Ernestin, Cătălin Pîr-vulețu și alții.

Ne-am întors la școală, satisfăcuți și bucuroși că atunci cînd a

fost nevoie de ajutorul nostru am răspuns, pionierește, «Prezent»!

RODICA BANGHEA
clasa a VIII-a,
Tunarii Vechi, Dolj

N.R. Așteptăm, în continuare, scrisori prin care ne semnați faptele deosebite ale colegilor voștri. Nu uitați să scrieți pe plic mențiunea «Copii cutezători ai zilelor noastre».

Caiet de primăvară *

● Odată cu marea ofensivă a mugurilor, neastîmpărul copiilor cheamă dorul de excursii. Pînă la spectaculoasele deplasări de pe timpul vacanței, unor școlari de clasa a IV-a le stă bine. deocam-

dată și cu o drumeție. Iată-i pe cei 27 de colegi ai clasei a IV-a C, Școala generală nr. 166 din Capitală, însoțiți de învățătoarea Valentina Martiniuc, într-o însorită vizită la Casa Scînteii, (unde se află și redacția «Cutezători») și în parcul Herăstrău.

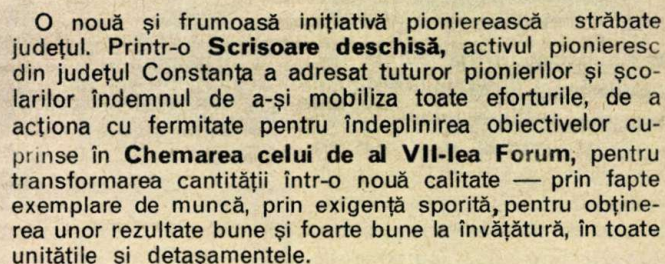

● Frumoasa inițiativă ca fiecare pionier și școlar din Nenciu-lești, comuna Merei, județul Buzău să planteze cîte un pom fructifer s-a materializat într-o foarte tină livadă apărută în grădina școlii. Bucuroși de rezultatele muncii lor, copiii din Nenciu-lești îndrumați de învățătorul Ion Cotigă se ocupă de toate aspectele înfrumusețării școlii și satului.

Concurs republican pentru cele mai bune materiale metodice în domeniul activității cu pionierii și șoimii patriei

Consiliul Național al Organizației Pionierilor organizează, începînd din anul 1979, un concurs republican pentru cele mai bune materiale metodice pionierești. Concursul urmărește stimularea elaborării unor materiale metodice cît mai eficiente, în vederea îmbunătățirii calitative a muncii de pregătire și perfecționare în domeniul activității cu pionierii și șoimii patriei, a generalizării experienței pozitive din unități și detașamente de pionieri, din grupele Organizației «Șoimii patriei», din activitatea consiliilor Organizației Pionierilor.

(Amănunte, în pag. 5)

DOG LUNZILE ADEVĂRULUI

O SOLUȚIE CARE NU... SOLUȚIONEAZĂ

Gabriel S. și Vladimir P. sînt prieteni și la fel erau și cu ani în urmă. Cu deosebirea că acum zîmbesc amintindu-și următoarea pățanie. Cîcă mergîndu-le lor cam rău la catalog, intraseră în panică: cum să se descurce acasă cu atîtea note rele? Cele două minți năzdrăvane care nu puteau răzbi o biată temă pentru acasă au scornit însă o șmecherie care părea fără cusur: în fiecare zi schimbau între ei caietele pe care se afla — ați ghicit — aceeași sau cam aceeași notă slabă. Acasă, la întrebarea: «la să văd caietul», fiecare îl arăta pe al celuilalt, explicînd că le-au incurcat sau că celălalt l-a luat pe-al său ca să învețe după el etc. Fapt este că părinții fiecărui se consolau cu ideea că necazul n-a dat peste odrasla lor, ci peste a altuia. Surprinzător — și oarecum hazliu — este faptul că «figura» a mers. Dar, ca întotdeauna, minciunosul nu are simțul perspectivei: ce se va întîmpla a doua oară, a treia, a patra etc.? Lesne de ghicit: cei doi au pățit rușinea și infailibila metodă a fost abandonată.

Acum, ajunși băieți mari, cu experiență de viață, își aduc aminte cu-n zîmbet superior de întîmplarea cu pri-

cina. Ea a trecut, dar morala a rămas: minciuna este întotdeauna o soluție de moment! Efectul ei piere odată cu consumarea acestui moment. Minciuna e o soluție fără viitor fiindcă nu rezolvă, ci amină doar.

RĂSPUNSUL SE AFLA ÎNAINTEA ÎNTREBĂRII

Cui nu i se întîmplă?

Ba ai uitat să cumperi caiet de dictando și spui acasă că ai găsit închis, ba ți-a fost greu să lași joaca și n-ai făcut nu știu ce treabă gospodărească, ba altceva. La fel și cu cîte-o notă rea.

În ziua aceea, Vasile C. luase o notă slabă.

Redactor: Cînd l-ai «incasat», atunci, în clasă, ce hotărîseși: îl declarai ori nu acasă?

V.: Primul impuls a fost să nu-l spun, pe urmă...

Redactor: Stai să vedem exact. Cînd mergeai spre casă îți schimbasesi hotărîrea?

V.: Da. Mă hotărîsem să spun.

Redactor: Și cînd ți-ai schimbat-o din nou?

V.: Cînd am ajuns în fața ușii (clasa rîde). Apoi, în casă, m-am hotărît din nou și am spus. Ai mei s-au supărat, bineînțeles, dar eu m-am simțit deodată ușurat.

Cînd tocmai era să iau încheierea aceasta drept mulțumitoare, iată o intervenție.

Gabriel S.: Cum puteai să te simți ușurat cînd nota rea rămăsese totuși în catalog?

Răspunsul, Vasile C. îl dăduse de fapt cu mult înainte: prin fapte. Luase un 10 și un 7. Ușurarea lui Vasile ținea deci nu de împrejurarea că scăpase de morala părinților, ci ea exprima o victorie: victoria asupra lui însuși.

...Iar cine e în stare de-o astfel de victorie, nu se mai poate teme de-o simplă notă slabă.

STILOUL ȘI CELĂLALT ADEVĂR

E greu să spui adevărul în orice împrejurare? Este, cum să nu. Riscul acesta e mult mai frecvent în viața noastră de zi cu zi, el nu apare doar în situații excepționale. Dar dacă viteză este acela care-l spune, nu mai puțin de ispravă este acela care îl caută și-l descoperă. Fiindcă adevărul nu se află întotdeauna la suprafața faptelor, «în lumina zilei».

Olga Procopovici v-ar putea vorbi mai mult pe această temă. Și are motive s-o facă pentru că ea se simte puțin vinovată — deși atunci, în întîmplarea aceea, fusese de fapt păgubășul. Era vorba de dispariția stiloului ei. Foarte mulți s-au grăbit să indice o colegă drept vinovată — deși nimeni

n-avea nici o dovadă. Dar era grabnică nevoie de-un vinovat.

Redactor: Te-ai adresat și tu colegi tale cu acuzația aceea?

Olga: (pleacă fruntea) Da.

Redactor: Și?

Olga: Azi îmi pare rău. Nu pentru că a dispărut stiloul și nici chiar pentru faptul că nu l-am descoperit pe făptaș. Ci fiindcă există posibilitatea s-o fi acuzat pe nedrept...

Redactor: Poate că nici n-a fost vorba de-un furt, ci cu stiloul s-a întîmplat altceva. E posibil să-l fi pierdut.

Olga: Da. Se poate... Le-am spus-o, de altfel, eu însămi și mi-am cerut scuze.

«Adevărul» cel important în situația aceasta era nu răspunsul la întrebarea «Cine e făptașul», ci la o alta: dacă fapta respectivă s-a petrecut ori nu! Olga are dreptate. O acuzație fără temei clatină credința în frumos a unei clase întregi — ca o picătură de cerneală ce strică albeața unei pinze mari. Sub amenințarea neîncrederii, florile binelui nu pot rodi.

Să ne întoarcem la întrebarea noastră de la început: de ce totuși îi scrieseră lui N.N., Daniela, Gabriel, Gina, Vasile, Mihaela?

O spune într-un tîrziu chiar unul dintre «expeditori» — Daniela Alupei — elevă bună la învățătură, «victimă» adesea a necuminteniei lui N.N.: «Eu cred că am pentru Nicolae Nichituș un fel de respect». Și-mi explică: N.N., spune întotdeauna adevărul, cu o consecvență, cu o naturalețe, cu o lipsă de ezitare ce-i surprindea pe colegii săi. Pe mulți i-a pus în situații neplăcute cu acest încomod «nărav». În sinea lor — deși n-o recunoșteau — mulți campioni ai catalogului se simțeau complexați în fața acestui cavalier al adevărului. Se părea că n-are nici prieteni și nici nu se bucură de vreo prețuire printre ceilalți — el, nemerituosul nume din catalog, el, necumintele partener de clasă. Notele lui în ultimii doi ani consemnau însă, un vizibil progres, dar prețuirea și respectul celorlalți întîrzieau parcă să apară.

Dar ele existau! — și s-ar fi manifestat, desigur, și fără prilejul creat de nedorită îmbolnăvire a lui N.N.

Fiindcă acest detașament de pionieri și-a creat aici, cu mîgală, cu răbdare, înfruntînd multe greutăți — un climat moral lipsit din ce în ce mai mult de toxinele minciunii. De-aici curajul, încrederea în tine și-n ceilalți, modestia, fapta efecă.

ILIE TRAIAN

Concurs republican pentru cele mai bune materiale metodice în domeniul activității cu pionierii și șoimii patriei

CONTINUTUL ȘI GENURILE MATERIALELOR PENTRU CONCURS

Materialele prezentate la concurs vor oglindi modalitățile cele mai eficiente de traducere în viață a sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor și Organizației «Șoimii patriei» din documentele de partid și de stat cu privire la educația patriotică revoluționară, socialistă a pionierilor, școlărilor și a șoimilor patriei.

Lucrările prezentate la concurs se pot prezenta sub forma unor materiale scrise (îndrumări și recomandări metodice, bulletine de informare tematică și de informare generală, scrieri metodice, culegeri de tematici orientative pe cercuri, materiale metodice privind organizarea și desfășurarea unor acțiuni politico-educative de masă, schimburi de experiență, consfătuiri, broșuri, manuale, culegeri metodice și cărți pe probleme actuale ale metodicii muncii cu pionierii și șoimii patriei), materiale audiovizuale (seturi de schițe, planșe, scheme, organigrame, pliante, diapozitive, diafilme și filme, benzi magnetice, albume cu fotografii etc.).

ORGANIZAREA CONCURSULUI

Concursul are caracter de permanentă, finalizîndu-se din doi în doi ani. Prima ediție a concursului începe în acest an, luîndu-se în considerare lucrările și materialele elaborate în perioada 1976—1979.

Concursul cuprinde două etape:

I. Etapa județeană — care se încheie prin organizarea unei expoziții cu materiale metodice la casele pionierilor și șoimilor patriei din reședințele de județ, în perioada 1 octombrie — 1 decembrie a anului respectiv.

II. Etapa republicană — ce se desfășoară în perioada 1 mai — 15 iunie a anului următor, în intervalul căreia va fi organizată o expoziție republicană cu materiale metodice selectate.

Dintre exponatele acestei etape vor fi selecționate trei lucrări pentru premiere.

Lucrările premiate vor fi difuzate în culegeri editate sub egida C.N.O.P., prin multiplicarea unor filme și diapozitive premiate, prin publicarea în presa pentru copii prin emisiunile pentru pionieri și școlari ale radioteleviziunii.

PRIMA EDIȚIE A CONCURSULUI

Prima ediție a concursului, 1979—1980, prevede tematica lucrărilor axată pe următoarele probleme:

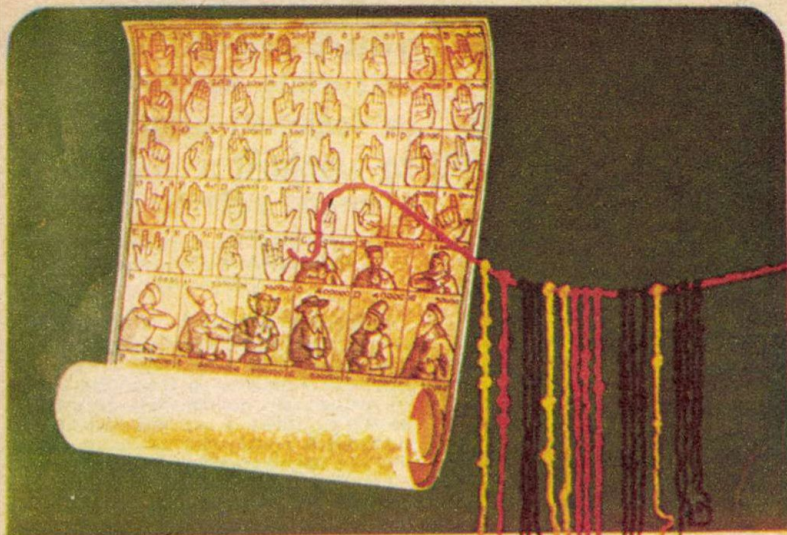
1. metodică organizării și desfășurării activității în cercurile tehnico-aplicative, diferențiat pentru ciclul primar și gimnazial (îndrumare metodică și tematici orientative; caiete metodice cu schițe, planșe necesare pentru realizarea unor lucrări în cadrul cercurilor);

2. metodică organizării și desfășurării unor evocări inspirate din evenimente importante social-politice și istorice din viața patriei, din activitatea partidului, din activitatea Organizației Pionierilor (teme ce vor fi concretizate în scenarii și regie);

3. metodică organizării unor activități în timpul liber, recreativ-distractive (caiete metodice, diapozitive sau filme ilustrînd modul de organizare a «Zilei activității cultural-sportive pionierești», caiete metodice cuprinzînd modul de organizare a cluburilor de vacanță).

În atenția participanților

Pentru ediția din acest an, faza județeană de selecție se finalizează la 15 mai a.c., cele mai bune lucrări urmînd a fi trimise la Comisia pentru activitatea metodică de cercetare și documentare a C.N.O.P., pînă la data de 15 iunie a.c.

0 zi însorită de raza matematicii

Urmind o tradiție a revistei, de a ne întâlni cu oameni de știință și cultură, cu oameni care se dedică dezvoltării învățământului, am avut recent bucuria să primim ca oaspete al cititorilor noștri, la «Atelierul 2000» al revistei Cămin, pe profesorul universitar dr. Constantin P. Popovici, autor — împreună cu prof. I.G. Borca și prof. I.C. Ligor — al noului manual de matematică pentru clasa a V-a, manual menit să contribuie la modernizarea predării acestei importante discipline de învățământ.

Pe noi, ca adulți, ne leagă amintiri deosebite de anii când am descoperit adevărurile matematicii. Țin minte că, în liceu, mă adresam adesea Gazetei de Matematică și Fizică pentru elevi, seria B. Deși am ales mai târziu lumea literelor, nu a cifrelor, consider că dragostea pentru matematică mi-a dat înțelesuri fundamentale pentru munca de mai târziu.

Am înscris acest dialog sub semnul «Atelierului 2000», întrucât această întâie carte modernă de matematică a ciclului gimnazial reprezintă și o fereastră spre viitor. Pionierii participanți la acest dialog, toți cititorii noștri, vor fi oamenii maturi ai anului 2000, oamenii de a căror străduință — înțelegătoare și pe studiul profund al matematicii — va depinde, așa cum spunea marele savant H. Coandă, cum va arăta mileniul al treilea.

MIHAI NEGULESCU

În Sala cititorilor din cadrul redacției au luat loc în jurul «mesei rotunde» un grup de pionieri din clasele a V-a de la două Școli generale — nr. 9 Otopeni și nr. 175 București — câștigători la olimpiade din clasele mai mari, precum și profesori de specialitate.

Tema dialogului fiind de real interes, pionierii și-au manifestat bucuria de a adresa întrebări și a exprima opinii privind căile de asimilare cât mai temeinică în gimnaziu, a matematicii.

2

— De ce este nevoie să folosim manualul, dacă elevii înțeleg materia din explicațiile profesorilor? Doar pentru exerciții? (Vlad Bodan).

— După cum știți, elevii unei clase pot să aibă diferite niveluri de pregătire, nu toți au aceeași capacitate de a reține cunoștințele. Alții, din contră, au plăcerea de a studia anticipat matematica, din manuale pentru ani superiori. De ce manualul este necesar să fie la îndemina tuturor elevilor? Pentru că cei cu mai puțină pregătire să-l poată folosi utilizând exercițiile mai ușoare, ceilalți pe cele mai grele.

PROF. UNIV. DR. CONSTANTIN P. POPOVICI ÎN DIA

OASPEȚI
LA
«ATELIER
2000»

MATEM

Prof. univ. dr. C.P. POPOVICI:

Am primit cu plăcere invitația de a mă întâlni cu cei care învață cu ajutorul manualului de clasa a V-a și cu cei care îl consultă atunci când participă la olimpiade sau scriu la «Gazeta matematică».

Prin conținutul acestui manual s-a căutat a se pune în acord noțiunile pe care le învățați în școală cu cele din universitate.

Aștept întrebările voastre!

1

— De ce s-au introdus manuale noi de matematică la clasele I, a V-a și a IX-a? (Zărnea Ana-Maria).

— Ne aflăm în cîincinalul revoluției tehnico-științifice, al transformării cantității într-o nouă calitate. Pentru a ne încadra în acest avînt înnoitor al cîincinalului, a trebuit ca și învățămîntul să fie în acord cu dezvoltarea societății noastre la actualul nivel. Începutul s-a făcut cu aceste trei clase nodale, clase de început pentru diverse etape: clasa I-ii pentru primele patru clase; clasa a V-a pentru următoarele patru clase; clasa a IX-a pentru perioada care urmează după ciclul gimnazial.

Noile manuale vor fi urmate și de alte manuale, unele sînt chiar elaborate și au intrat în tipografie: pentru clasele a II-a, a VI-a, a X-a și a XII-a. Înnoirea predării matematicii se va încheia în patru ani. Apariția noilor manuale este strîns legată de dezvoltarea societății noastre, de stadiul la care a ajuns și de obiectivele pe care și le propune în următorul cîincinal.

Pe de altă parte, el nu este făcut să fie citit de la bun început în întregime. Rolul profesorului este să conducă elevii în parcurgerea lui. De asemenea, manualul este cel care trasează anumite limite ale cunoștințelor. De pildă, manualul de clasa a V-a este prevăzut să dea cunoștințe referitoare la numerele naturale și la o parte din numerele raționale, dar există și alte numere, pe care le veți cunoaște treptat: întregi, raționale negative, numere reale, complexe ș.a. Aceste cunoștințe le puteți căpăta mai târziu, cînd veți fi deprinși cu gîndirea logică. Cunoștințele trebuie să fie oarecum înscrise în limite rezonabile. Manualul de clasa a V-a este de aritmetică și început de algebră, de teoria numerelor.

Manualul trebuie să-l înțelegi ca pe un ghid. Elevii trebuie să-l folosească pentru a-și clarifica noțiunile pe care le învață, cit și anumite formulări care, în graba noțiunilor, nu sînt bine luate. De asemenea, sînt unii elevi care lipsesc și trebuie să recupereze materia din manual. Chiar dacă ai înțeles foarte bine, noțiunile sînt destul de succinate, deci recitește manualul!

3

— Noi învățăm matematică modernă. Ce înseamnă matematica modernă? (Chihala Cristina).

— Matematica este într-un continuu progres. Chiar dacă în momentul actual sînt acumulate foarte multe cunoștințe, totuși aceste cunoștințe se transformă și constituie temelia stabilirii altor cunoștințe. Înainte, matematica se baza pe anumite cunoștințe care se memorau și, dacă știai o serie de reguli pe care le mînuiai, se considera că știi matematică. Unele

SCRISOAREA
SĂPTĂMÎNI

noutăți în această știință au apărut la începutul secolului al XX-lea — teoria grupurilor, algebra modernă, teoria inelelor, corpurilor ș.a. Nu toate pot fi predate în școală, întrucât necesită un aport matematic foarte complex, însă unele din ele ajută la o înțelegere mai profundă a matematicii, care se predă mai târziu.

Înainte, proprietățile care se învățau în școală se utilizau fără să aibă un nume. De pildă, **comutativitatea**, **distributivitatea** înmulțirii față de adunare, **element neutru** la adunare, la înmulțire. Aceste proprietăți sînt acum grupate în noțiuni precum **grup**, **inel**, **corp**, cuvinte care nu se pronunță numai pentru că sînt noi, ci pentru că prin ele se conturează noțiunile mai bine. **Grup** — știm că în spatele acestei noțiuni se află o operație care se face între anumite

TINERII MATEMATICIENI

MATICA

elemente, este asociativă, are element neutru invers. Toate acestea înseamnă matematică modernă. Prin cuvinte puține spunem lucruri foarte multe. Ca să ajungem la acest limbaj trebuie un studiu aprofundat. Se obține astfel mai înțelegerea celor mai noi descoperiri ale matematicii în învățămîntul școlar și în același timp continuă rotunjirea a noțiunilor și în irudire a lor, nelăsîndu-le să fie dispartate și nelegate între ele.

4

— De ce în manual sînt multe probleme care se aseamănă și care se rezolvă pe aceleași căi? Aș dori să fie puțin mai grele și să nu se asemeze între ele. Să fie o preocupare pentru noi ca să lucrăm cît mai mult și să ne punem la încercare istețimea. La «Gazeta matematică» sînt mai variate și puțin mai dificile. (Jantea Magdalena).

— Chiar dacă ați rezolvat bine un exercițiu, cu unul singur nu vi se înțipărește atît de bine metoda de rezolvare și teoria pe care ați învățat-o. Probleme asemănătoare sînt necesare, așadar. Există în învățare un anumit prag. **Acumulările cantitative determină saltul calitativ.** Cînd ați rezolvat destule probleme care se aseamănă, ajungeți ca orice problemă de același fel să o rezolvați cu ușurință. Cînd am colaborat ca elev la «Gazeta matematică», am înțilnit o problemă care depășea nivelul de pregătire în liceu în momentul acela. Se referea la **indicatorul lui Euler**. Îmi trebuiau cîteva noțiuni în plus. Le-am găsit într-o carte, mai m-am gîndit și în cele din urmă am rezolvat problema. După o lună de zile, cînd m-am uitat în «Gazeta matematică» și am revăzut

problema pe care o rezolasem, nu mai știam despre ce era vorba! Deci, faptul că am rezolvat numai o singură problemă nu m-a condus la saltul calitativ despre care vorbeam. Dacă n-ați avea probleme mai multe, pe care să le rulați, poate ați uita de ele. Cît privește propunerea ca manualul să cuprindă și probleme mai grele — să observăm că acestea există, sînt notate cu asterisc și nu au model de rezolvare. Am înțilnit chiar colegi care se amuzau la gîndul că aceste probleme se rezolvă greu.

Vă dau un exercițiu din manual. Care număr este mai mare: 2^{20} sau 3^6 . Soluția este foarte simplă. Vă previn că un model similar de rezolvare n-am dat în manual.

5

— De ce în «Gazeta matematică» se dau unele probleme care depășesc puterea noastră de receptivitate? Sînt unele lucruri care nu ni s-au explicat la clasa a V-a (Popescu Monica).

— Cît privește «Gazeta matematică», aceasta are pe lîngă menirea de a ajuta pregătirea la clasă, și pe aceea de a stimula curiozitatea, interesul. De aceea unele probleme se dau la un nivel superior, ca să vă gîndiți mai mult. Să puneți întrebări la cercuri. Nu este obligatoriu ca la «Gazeta matematică» toate problemele să fie conforme cu programa analitică.

6

— De ce în manual nu se dau mai multe probleme care să stimuleze gîndirea logică? (Costache Camelia).

— Manualul de clasa a V-a are multe probleme de rutină care să vă facă să vă însușiți materia, dar conține și un număr suficient de probleme care dezvoltă gîndirea logică. Recent, la olimpiadă, s-a dat și o problemă din manual. În plus, la sfîrșit, vî sînt prezentate exerciții și probleme date la olimpiadele de matematică din anii 1971—1974 și 1978.

7

— Ce v-a determinat să scrieți acest manual pentru clasa a V-a? (Eugenia Pascu).

— Înainte de a scrie această carte pentru clasa a V-a am predat studenților un număr de ani aritmetica, pentru a pregăti profesorii care să predea la clasa a V-a. Această experiență a mea a fost materializată într-un manual universitar. Am predat la Facultatea de matematică și teoria numerelor. Mi-a plăcut foarte mult și sînt autorul multor lucrări privind

această treaptă superioară a matematicii. S-a considerat că sînt unul dintre cei mai indicați a scrie acest manual. Bineînțeles, fiind vorba de un manual de școală generală, aici punîndu-se și probleme de metodică, de adaptare la nivelul de înțelegere al elevilor, nu l-am scris singur, ci împreună cu profesorii I.G. Borca și I.C. Ligor, care cunosc realitățile din școală, pregătirea elevilor și au experiență de predare.

8

— Ce va fi nou în manualul de clasa a VI-a, de anul viitor, față de cel actual? (Cristina Anichiei).

— Manualul pentru clasa a VI-a cuprinde mai multe lucrări decît cel de acum. Învățămîntul s-a restructurat și materia s-a grupat în alt fel decît înainte. Manualul va cuprinde studiul numerelor întregi, raționale, învățarea operațiilor cu aceste numere, rezolvarea problemelor cu aceste numere; de asemenea, este tratată rezolvarea ecuațiilor și, pe de altă parte, cuprinde chestiuni în legătură cu monoame, polinoame, calculul algebric, extragerea radicalului. Sînt grupate într-un mod mai logic și urmate de aplicații interesante.

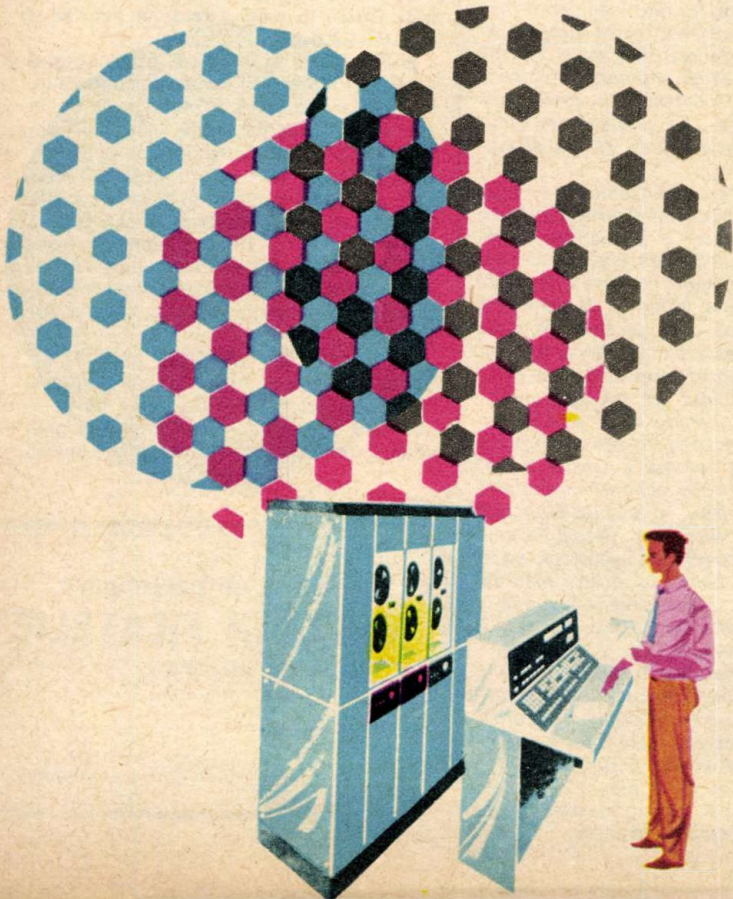
Încă din gimnaziu, matematica deschide noi orizonturi. Ea se dezvoltă în foarte multe direcții, stimulată fiind și de dezvoltarea tehnicii actuale. Pentru rezolvarea multor probleme ale mecanicii cuantice, se cere foarte multă analiză spectrală, un domeniu superior analizei matematice. De asemenea, pentru studiul fenomenelor aleatorii, se dezvoltă puternic statistica matematică și teoria probabilităților. În algebră s-a dezvoltat teoria categoriilor, care explică mai bine teoria mulțimilor. Se caută să se încadreze în anumite categorii automatele care se realizează. Domeniul calculatoarelor este din ce în ce mai bine reprezentat. Fără matematica superioară nu s-ar fi putut ajunge la zborurile cosmice, la rezolvarea multor probleme ale industriei.

Domenii clasice ale matematicii se studiază acum din alt punct de vedere. Geometria, de exemplu, se abordează din punct de vedere al structurii sale logice, motiv pentru care, în prezent, s-a introdus studiul logic al geometriei și în școală. Tehnica analizei matematice și-a dat mugiuri în domeniul analizei spectrale, algebra în teoria categoriilor și în general toate domeniile matematicii sînt foarte mult studiate și vor căpăta o dezvoltare foarte mare în viitor.

Teoria numerelor, care stă la baza multor lucrări care se utilizează în tehnică, este în momentul actual studiată și din punct de vedere statistic. Teoria statistică a numerelor ajută a vedea mai bine în studiul energiei nucleare modul în care se produc noile particule, durata existenței lor, cantitatea lor ș.a.

Cred că în anul 2000 ramurile noi ale matematicii vor fi foarte dezvoltate, dar nu vor fi neglijate ramurile vechi ale matematicii, care vor fi reconsiderate, iar unele îmbogățite cu cunoștințe noi, stimulentele venind din partea tehnicii și automatizării.

Nu ne îndoim că, datorită felului în care veți învăța și munci, anul 2000 va fi un an însoțit pentru matematica românească, pentru toate celelalte domenii ale gîndirii și faptei umane. Vă dorim aceasta din toată inima!

FÎNTÎNA

schită de VASILE BĂRAN

De la o vreme, coborînd și urcînd șoseaua spre școală, Corneliu se oprea tot mai des în «viroagă», la locul cu troscot și săbii ascuțite de papură de unde părea mereu să i se facă semne și să i se ceară să ghicească istoria străvechi fîntîni, pentru că acolo, cum i se povestise, fusese un știubei, adică un izvor ocrotit de o tulpină retezată și, bineînțeles, că pe vremurile și mai departe, trăise chiar copacul. Era un arbore nu atât de înalt pe cît de gros încît, se spunea, că pe suprafața tulpinii fără ramuri, dacă n-ar fi fost scobită, s-ar fi rotit un car cu boi cu tot. Dar, se mai povestea, că încă de pe timpul cînd copacul era în plină vigoare nimeni nu-l cunoscuse fără scorbura aceea din care lișnea apa: miezul îi fusese, încă din tinerețe, ars de un fulger. Apa se revărsa năvalnic dinlăuntru, parcă din partea fragedă a trupului, ca din ceva fără moarte, acoperindu-i scoarța cu ferigă și mușchi și, tăind poteca folosită de bivoli și mînji, isca, dincolo de ea, pășuni bogate. Oamenii satului, pe atunci cu case rare ale căror pridvoare cu scări joase dădeau repede în bălătură, plătiseră aceluia mister și acelei frumuseți tributul pe care îl găsiseră de cuviință, pentru că în jurul copacului sădiseră pomi roditori și făcuseră din carpen — arbustul cel mai puternic al pădurii de sus — o bancă semicirculară, iar de un stîlp bătut adînc în pămînt, cu fușteie laterale, asemenea unui cuier, agățaseră oale de lut de o înfloritură plină de farmec, în stare să atragă acolo drumeții să se odihnească, să-și scoată merindele și să bea apa cea mai limpede și răcoroasă din acel cuprins pămîntean.

Într-una din nopți, dinspre zori, Corneliu văzu venind pe șoseaua violetă un călător, parcă fără vîrstă, umbra fiindu-i mult alungită în urmă-i ca o trenă. Cînd a ajuns în fața casei sale, a bătut în poartă și l-a rugat să-l primească și Corneliu l-a chemat sus, în camera cea bună, dar era vară și cum observase, în grădină, căpițele cu fin abia cosit, călătorul s-a dus acolo spunîndu-i:

— «A fost mai jos o fîntînă unde mi-am pierdut eu calul».

— «Calul?»

— «Da, aveam un cal de plumb, iar călărețul era gornist și cînd m-am aplecat să beau apă, calul și călărețul au căzut în fîntînă...»

A fost, desigur, un vis și cînd s-a trezit, Corneliu a alergat spre grădină, la căpițele de fin, dar n-a mai găsit decît urma unui trup. S-a urcat în cireș și i s-a părut că-l vedea pe călător coborînd

ușor spre locul fostei fîntîni. Dar chiar în clipa aceea auzi o goarnă — un sunet foarte lung care urca pînă la acuta extremă, și văzu un călăreț pe un cal nu mare, ci mai curînd îndesat, bondoc și de o frumusețe stranie, din pricina picioarelor subțiri și a coamei lungi. Avea un chip neobișnuit și mereu schimbător și mai cu seamă o culoare uimitoare, cînd neagră, închisă, cînd albă și strălucitoare și, în cele din urmă, se făcu atât de mic — o jucărie. Și se gîndi că acel cal și acel călăreț trebuie să fi fost chiar o jucărie, iar călătorul, pe atunci un copil, trebuie s-o fi scăpat în necontenita vîltoare a apei. O și văzu plutind pe sub pămînt, înecat, apariție neliniștitoare și extraordinară. Calul singur n-ar fi însemnat mare lucru, dar deasupra lui, lipit în plumb, se afla gornistul care dădea un pătrunzător semnal de alarmă, iar Corneliu nu-și putea lua ochii de la el. Și abia atunci păru să-l înțeleagă, și, în gîndul lui, își construî un tărîm fantastic. Călătorul venea parcă dintr-o lume atît de departată încît în drumul său văzuse trecînd pe deasupra capului mai mult de un milion de sori. Sub picioarele sale pămîntul își schimbase mereu înfățișarea. Străbătuse văi adînci, trecuse peste lanțuri de munți, unde copacii nu dădeau voie luminii să pătrundă: munți de umbră verde. Văzuse pășări uriașe, cerbi și zimbri cu coarne în nori și toate erau ale sale. Era stăpînul acestor locuri. Și oriunde se ducea, la neamurile din munți sau de peste munți sau de dincoace de munți, pe malurile rîurilor largi ca marea, în care se agitau ploile, sau chiar la mare, pe mare cu barca lui din lemn smolît, se simțea acasă. Venea de departe din vremuri, dar totdeauna din acest loc al său unde pămîntul ardea de imensa căldură a inimii sale.

Lumina soarelui îl învioră. Țîșnitoarele zori ale dimineții de primăvară nu-l aflară pe Corneliu la indeletnicirile lui obișnuite: n-o ajută pe mama să aprindă focul și nici să-și pregătească gustarea de dimineață. Se prefăcea că încă doarme. Se prefăcea sau dormea de-a binele? Lătratul cîinilor, dincolo de rîu, și tipetele vrăbiiilor nu reușiră încă să-l trezească. În dimineața aceea avea chiar chef să se oprească ceva mai mult la locul cu troscot și pipirig, așa că își trase ghiozdanul și coborî șoseaua mai mult alergînd. În vale se opri copleșit de uimire: niciodată locul nu i se păruse mai singular. Șoseaua pornea de dincolo de deal, și mai de dincolo, de peste munți, asfaltată, pietruită, casele clipeau vesele prin ferestrele și grădinile lor, iar aici, în «viroagă», era chiar o viroagă. La un moment dat strigă în el: «Hei, călărețule, mă auzi?»

Pîndi o clipă stufărișul și mustățile verzi ale rogozului și orizontul sub cerul devenit, deodată, trandafiriu. Ceața dimineții se risipise, iar păsările prinseră să zboare parcă rîzînd de el. Dar Corneliu știa cît de aspru i-ar fi putut fi glasul, așa că se stăpîni să le înfrunte. Părsi șoseaua intrînd în pipirig. Dintre smocuri, abia pîlpîind, se înălța ușor un fir de apă mărginit de briul verde care ducea spre rîu. Era acum prea ocupat să constate altceva decît limpezimea apei. Numai că firișorul acela vinețiu, bolborosind fără ostorie, i se părea cumva înălțînt. Pornise parcă din copita unui cerb, dar copita încă îi stătea pe grumaz. Cineva trebuia s-o înălțare. Cine? Deodată, Corneliu își dădu seama că i se adresa lui însuși: «Tu!» Firul de apă isca mereu bulboane mici și Corneliu se aplecă să le privească. Pe luierii subțiri de pipirig alergau spre el gize verzi spunînd și ele: «Tu!». Pentru moment, asta era tot ce voia. Avea nevoie urgentă de ajutoare. Fiindcă, iată, dintr-o să-

ritură călărețul își pusese piciorul stîng în scară, gata să se avînte pe calul încordat ca un arc, dar cineva suflase cu cremene peste această clipă și totul s-a oprit. Rămăs în două picioare, calul a amuțit cu ochii dilatați spre lumea de drumuri care-l aștepta și Corneliu se zgudu la gîndul că niciodată coama lui n-avea să tremure în aerul vibrant de-a-fară în care, pornind, l-ar fi putut stîrni. Undeva, cu mîinile întinse, îl văzu și pe călăreț păstrînd pe chip o mare cutezanță și Corneliu se trezi, într-adevăr, și își dădu pe dată seama că nimic nu are o mai mare putere de convingere ca ziua; tot ce s-a petrecut noaptea, ziua se reasează în formele reale.

Sărînd din pat, Corneliu trase perdelele, deschise ferestrele și văzu răsărînd mare, de după dealuri, soarele. Nu fusese nevoie să-l scoale mama, nu trebuie să tragă nimeni de tine cînd intri într-o nouă zi. De astă dată însă noaptea își lăsa încă multe clipe în urmă senzațiile și nu atît de vis cît de o trăire aievea. Fiindcă «viroaga», locul din vale, exista cu adevărat. Așa încît, mergînd spre școală și oprindu-se o clipă în fața acelei oaze misterioase, aproape nimic n-o deosebi de cea din vis: o pală de vînt apleca firele de pipirig și dintre ele, ascultate cu atenție, se auziră șopotele izvorului adînc, de unde părea să străbăta pînă la suprafața fornăitului calului captiv așteptîndu-l pe cutezătorul călăreț! Ce mai putu să facă era să soarbă cu palmele căuș din apa aceea imbibată de rădăcini trezite, cu gust dulce, astfel că n-avea de ales. Prins de propria lui înverșunare porni cu un gînd de care era absolut convins. Avea unsprezece ani, era pionier, și acest gînd trebuia măturat: nu se poate pierde o fîntînă!

Clădirea mare a școlii îl întîmpină surizînd. Ajunsesse prea de vreme, nu se zărea nici tipenie de om. Zăbovi puțin lîngă șanțul cu marginile proaspăt înverzite și sparse pojghița subțire de gheață, căutînd brotăcei, deși știa că nu se găsesc pe acolo. Alergă prin iarba de dincolo de alei, apoi galopă la vale pe povîrnișul de pămînt bătătorit: Cutezătorul era în el. Cînd se întoarse, pe alei veneau în șiruri elevi din toate clasele. El îl aștepta însă pe comandantul grupei sale: Marian. Li era și vecin și coleg de bancă. Nu reuși să-i spună încă nimic: demonstrația cerea timp. Trebuia să aștepte recreația mare. Fiindcă el voia să meargă împreună la comandantul de detașament și la comandantul de unitate... Să propună un lucru care se cerea neapărat: zidirea străvechii fîntîni!

...Așa a început transpunerea în faptă a unui vis. Ideea lui Corneliu a trezit interesul tuturor: al pionierilor, al comandantului instructor, al părinților care au venit să-i ajute nu numai la săpat sau la așezarea tuburilor de ciment, ci și la cumpănă, unde se cerea pe lîngă forță bărbătească și o experiență de meșter. Pentru construirea și fixarea cumpenei s-au folosit tot felul de unelte: securi și ferăstraie, dălți și ciocane, chesăre și cuțitoaie, sfredele și burghie... Dar impresia cea mai puternică a produs-o maiul uriaș acționat de scripete cu care s-a bătut în pămînt trunchiul «susținător» din copac decojit în care a fost fixat trunchiul «legănător», avînd într-o parte butuci și bucăți mari de metal, iar în cealaltă prăjina lustruită la capătul căreia a fost legată găleata încinsă cu cercuri de fier.

Au fost cele mai frumoase zile din primăvara anului trecut. Acum, în pragul noii primăveri, Corneliu, coborînd și urcînd șoseaua spre școală, se oprește o clipă în fața fîntîinii.

Desenată pe cerul dimineții, cu găleata ei înălțată în aer, seamănă foarte mult cu un ghiocel fantastic.

Pe adresa tuturor cutezătorilor:

Concursul filatelic cu premii

„COPIII ÎN FILATELIE”

La cererea cititorilor, revista «Cutezători» inaugurează în acest număr un nou concurs pe teme filatelice: COPIII ÎN FILATELIE.

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanții vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariția ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoțesc etapele concursului.

COPIII ÎN FILATELIE

Etapa I a concursului

Poșta Română pregătește o emisiune filatelică specială «Anul Internațional al Copilului». Nu este prima emisiune avînd ca temă copiii. Ce marcă dedicată, de-a lungul anilor, acestei teme înfățișează un copil cu porumbelul păcii, alături de inscripțiile: «Ziua Internațională a Copilului» și «Lumii Pace»?

Și acum, cîteva...
CURIOSITĂȚI FILATELICE

● Acum 2500 de ani, porumbelul era utilizat pentru a vesti Greciei numele învingătorilor la jocurile olimpice. Pe timpurile, porumbelul călător a apărut acum 129 de ani. Una dintre primele mărci care îl reprezintă a fost emisă de Poșta cantonală elvețiană și este cunoscută sub denumirea «Porumbelul din Basel».

● În 1890 a luat ființă în Noua Zeelandă o societate pentru transportarea... știrilor către insulele Marilor Bariere de coral cu ajutorul porumbelilor. În acest scop au fost tipărite timbre speciale, de format triunghiular, reprezentînd un porumbel cu o scrisoare în cioc. Tirajul se pare că a fost de 1800 bucăți.

● Recorduri de întîrziere în transportul corespondenței: din cauze necunoscute, în Italia, o scrisoare a parcurs 70 km în șapte ani. Expedită la 26 iulie 1967 din Pompei, plicul a ajuns în Baltipaglia în 1974, făcînd 10 km pe an. În Franța, o ilustrată expedită în 1945 a ajuns la destinație după 34 de ani. Distanța parcursă: 60 km.

● Întrucît circa cinci milioane de francezi sînt amatori de cuvinte încrucișate, Poșta franceză a emis cărți poștale care, în chip de ilustrație, redau... careuri rebusiste.

● O scrisoare aflată la muzeul Al. Saint Georges — Anglia poartă ștampila București, iunie 1859. Se crede că scrisoarea a circulat numai în interiorul orașului. Exemplarul constituie o piesă unică.

Cupon de participare

„COPIII ÎN FILATELIE”

ETAPA I

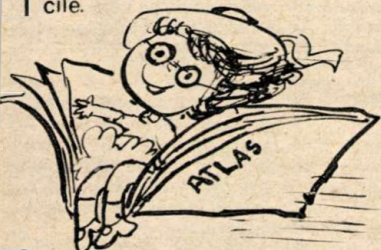

1979 —
ANUL INTERNAȚIONAL
AL COPILULUI

ATLAS

Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare a publicat, nu de mult, un atlas mondial al copilului în care pot fi găsite numeroase răspunsuri privind atât condiția copiilor din lumea de astăzi, cât și în perspectiva anului 2000. Hărțile Atlasului arată că, în prezent, majoritatea copiilor lumii trăiesc în statele în curs de dezvoltare. Deși până la sfârșitul acestui secol condițiile de viață a sutelor de milioane de copii din aceste țări se vor ameliora într-o oarecare măsură, ele vor rămâne totuși dificile.

PENTRU FAPTE DE VITEJIE

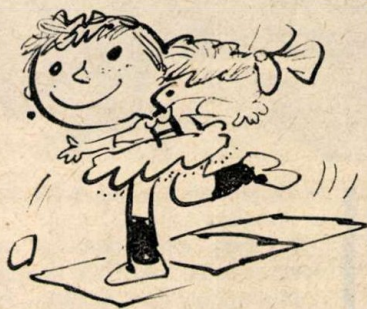
În India, la Delhi, a avut loc tradiționala ceremonie a înmînării premiilor destinate copiilor care s-au distins prin fapte deosebite în cursul anului 1978. Cel mai tânăr dintre laureați a fost Rajendra Rahindas, un băiat în vîrstă de patru ani, care și-a salvat frățiorul mai mic decît el, căzut într-un bazin cu apă.

Pentru fapte deosebite au mai fost premiați cu acest prilej încă 15 copii.

COPILII ȘI JOCUL

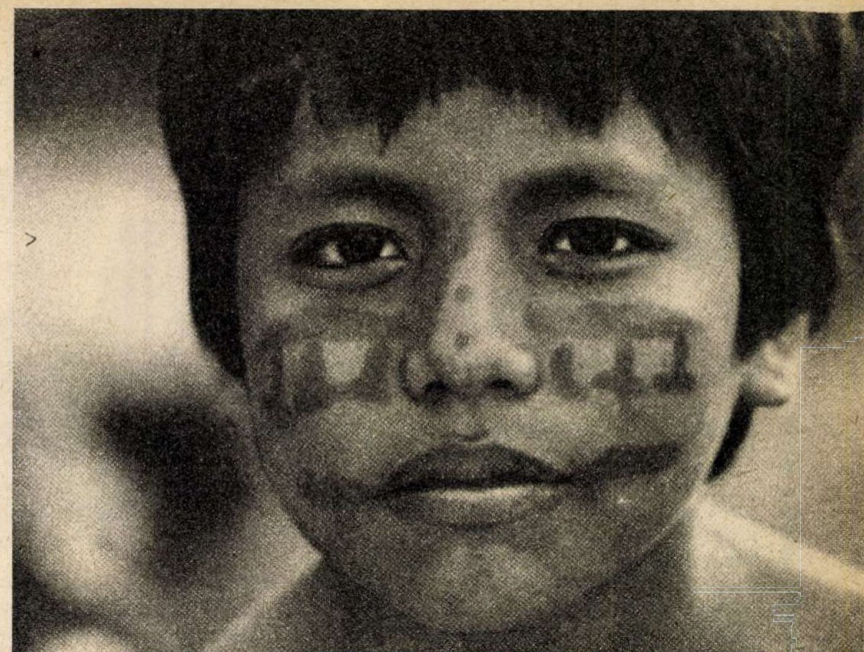
În Malta a avut loc o reuniune intitulată «Dreptul copiilor de a se amuza». Considerînd joaca drept un mijloc fundamental pentru formarea personalității umane, participanții la reuniune au subliniat că este necesar a se acorda o atenție sporită mai ales modului de organizare a jocului în rîndurile copiilor.

«FORUM»

Secretariatul Anului Internațional al Copilului, cu sediul la Geneva, editează în limbile franceză și engleză, o revistă intitulată «Forum». Prin numerele apărute pînă în prezent, revista oferă numeroase texte și imagini referitoare la situația copiilor lumii.

În același timp, revista «Forum» își propune să ofere un amplu inventar al resurselor disponibile pe plan internațional în vederea ajutorării copiilor din diferite zone ale lumii.

calii, roșii, albastre, mov. Frumusețea sălbatică a junglei îți ia ochii, dar nu trebuie să uiți nici pentru o clipă că dincolo de acest peisaj mirific pîdesc pericolele și capcanele selvei. Călauza noastră ne atrage atenția că tocmai poamele cele mai îmbietoare sînt otrăvitoare, că «shushupe» — vipera junglei — mișună în regiunile apropiate. Și semnatarea acestor rînduri a trecut prin clipe care i-au tăiat respirația. Tocmai traversasem o mlaștină, pe un pod îngust din liane, și continuîndu-ne drumul pe una din poteci, cu călauza în frunte, am dat cu botul ghetei în ceea ce credeam a fi o rășucire de liană. În realitate era un șarpe cu clopoței care dormita și care, spre norocul meu, a făcut un salt spre desîș, fără a mă ataca. Dar

dată, pregătirea pentru viață înseamnă, în primul rînd, o cît mai temeinică familiarizare cu acest mediu. Prin intermediul călauzei noastre îl întrebăm pe unul din tinerii care au tras la țintă cu ce isprăvi se mai poate lăuda. Părea că nu înțelege sensul întrebării, dar, la îndemnul călauzei — care, pesemne, o fi dat un motiv convingător pentru curiozitatea noastră — ne-a povestit cum a omorît mai mulți șerpi shushupe, decît degetele sale de la mîini și de la picioare, cum pescuiește pe înserat paiche (pește cu carne albă), cum prepară leacuri împotriva hemoragiilor din scoarță de pipiriri, arbust din junglă —, cum îl momește pe maquisapa, un tip de maimuță de prin părțile locului, a cărui carne este foarte mult apreciată de indienii yagua. Vînatul, pescuitul, cunoașterea, culegerea și întrebuințarea plantelor medicinale sînt îndeletniciri curente în cadrul tribului. În special fetele trebuie să cunoască secretele multor plante.

De sute și chiar de mii de ani, poate, indienii yagua duc aceeași viață, în care au intervenit, însă, și momente tragice. Cînd Amazonia a fost răvășită de goana după cauciucul natural, mulți indieni care își apărau terenurile de vînațoare au fost exterminați sau transformați în sclavi.

În contextul transformărilor progresiste care au loc acum în Peru, indienii din regiunea amazonică, aparținînd acestei țări, devin prin lege stăpîni ai terenurilor pe care vînează sau pe care le cultivă.

În mijlocul indienilor yagua și al copiilor lor mi-am pus întrebarea: ce viitor îi așteaptă? Nu azi, nu mîine, ci, poate, peste 30, 40 sau 50 de ani. Vor fi asimilați de modul de viață dominant al vremurilor noastre? Călauza căreia i-am împărtășit aceste gînduri ne-a dat un răspuns pe care-l transcriu întocmai, pentru înțelepciunea și conciziunea lui: peste nu prea mulți ani, un tînar yagua, asemenea celui cu care ați discutat, va conduce, poate, locomotiva unui tren transamazonic sau va fi sondor. Dar nu va trebui să uite cum se pescuiește paiche pe-nserat și nici mirosul scoarței de pipiriri. Cu alte cuvinte, în lumea modernă nu este posibilă și nici utilă izolarea lor, din viața lor nu trebuie să dispară încîntarea pe care o oferă foșnetul desîșurilor pădurii și murmurul marilor fluvii.

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME *

Printre copiii AMAZONIEI

Insemnări de călătorie de ELENA POP

Pe unul dintre drumurile noi care s-au deschis în jungla amazonică spre regiunile unde în ultimii ani s-a descoperit petrol, am avut posibilitatea să vin în contact, timp de cîteva zile, cu universul fascinant al pădurii virgine. L-am întrezărit încă de pe vapoarașul cu care urcam pe Itaya — unul din afluenții Amazonului, în provincia peruana Loreto — pe malurile căruiua selva ridică metereze verzi ce par impenetrabile. Și, totuși, aceste ziduri de verdeată au breșe, drumeaguri veșnic acoperite de liane tîrtoare care trebuie înlăturate prin tăiere cu un fel de cuțit seceră, fără de care nu intră nimeni, nici măcar în zonele periferice ale junglei. Vegetația de aici e complexă. Arbori înalți — atît de înalți, cum nu văzusem niciodată în viața mea — își înghesuie coroanele una într-alta, și dacă te uiți în sus, aproape că nu vezi cerul. Mulți dintre acești arbori sînt încărcăți de fructe porto-

de ajuns cu peripețiile. După cîteva ore de drum am ajuns într-un luminis cu cîteva colibe ale unor indieni din tribul yagua. Faptul că-l cunoșteau pe ghidul nostru și că acesta știa limba lor a înlesnit mult comunicarea cu ei. Unul din bărbaii mai în vîrstă — mai tîrziu am aflat că este șeful tribului — tocmai supraveghea doi tineri supuși unei probe de vînațoare. Indienii yagua vînează cu săgeți mici, subțiri — confecționate dintr-o esență tare —, «suflete» cu gura dintr-un lung tub de lemn, al cărui orificiu este măgălit în așa fel, încît să asigure o cît mai mare forță de propulsie. Multe ar fi de povestit despre traiul acestor indieni, dar, de data aceasta, mă voi rezuma numai la cîteva relatări despre modul în care își pregătesc copiii pentru viață. Și cum în junglă, întreaga existență a omului se desfășoară în mijlocul naturii și e condiționată de cunoașterea ei aprofun-

0 emblemă care străbate lumea: „GÎNDIT ȘI FABRICAT ÎN ROMÂNIA”

● Numai în anul 1978, peste 2 000 de produse noi sau modernizate au fost introduse în fabricație în ramura construcțiilor de mașini. Dintre acestea, câteva sînt adevărate creații de vîrf ale tehnicii românești: tractorul de 360 CP, autobasculanta de 50 tone, excavatorul cu cupă de 8—10 mc, locomotiva Diesel electrică de 2 500 CP, modelul perfecționat al calculatorului «Felix» C 512, strungul carusel de 16 metri etc.

● Cele peste 150 de manifestări economice internaționale la care a participat România în anul 1978 au confirmat încă o dată prestigiul de care se bucură produsele noastre pe plan mondial. Iată câteva din distincțiile primite, argumente de necontestat în favoarea afirmației noastre: 6 medalii de aur la Tîrgul internațional de la Zagreb, 4 medalii de aur la Tîrgul de produse chimice «INCHEBA» de la Bratislava, medalii de aur la Tîrgurile de la Leipzig, Plovdiv, Alger și Trofeul internațional «Meuble Europa 1978», acordat pentru creația, producția și exportul de mobilă.

● Pe magistralele feroviare a 20 de țări circulă astăzi peste

7 000 de locomotive fabricate în România. Sînt locomotive moderne, cu parametri tehnico-funcționali de nivel mondial. La rîndul lor, vagoanele de mărfuri și călători construite în țara noastră sînt exportate în peste 25 de țări din patru continente.

● Obiectivele complexe construite de România în țări din Europa, Africa și Asia confirmă potențialul tehnico-științific deosebit de care dispune țara noastră, valoarea școlii românești de cercetare și proiectare pentru industriile chimică și petrochimică. În zeci de țări pot fi întîlnite construcții, echipamente și instalații chimice care fac din aceste realizări o remarcabilă prezență românească în lume.

● Participînd la «Raliul Europei» — 1978, autoturismul «Dacia 1300» s-a situat pe locul I în clasamentul general pe mărci. România se mîndrește astăzi cu faptul de a fi reușit să livreze autoturisme de oraș în

25 de țări din Europa, Asia, Africa și America Latină.

● Faima autoturismului românesc de teren «ARO» a depășit de mult granițele continentului. Realizat integral în țară, după o concepție originală românească, «ARO» se exportă în peste 50 de țări. Autoturismele românești de teren au fost medaliat cu aur la prestigioase saloane internaționale auto (Paris, New York, Brno, Leipzig, Prata-Italia).

● Deținînd constant locuri fruntașe în ierarhia mondială a producătorilor și exportatorilor de utilaj petrolier, România socialistă desfășoară o largă cooperare economică și tehnico-științifică în toate domeniile industriei extractive de petrol și gaze: peste 60 de țări ale lumii, de pe toate continentele, au beneficiat de aportul specialiștilor, instalațiilor, echipamentelor și materialelor românești din industria petroliferă.

DIN ISTORIA CIVILIZATIEI

Destinul motorului cu abur

Disputa dintre motorul cu abur și motorul cu ardere internă a durat mai bine de două decenii. Aburul a cedat cu foarte mare greutate în fața motorului, care avea să revoluționeze transporturile.

Această încăpăținare se explică prin faptul că motorul cu ardere internă n-a «prins» de la început. Sustinătorii trăsurilor cu aburi se înverșunau să aducă îmbunătățiri vehiculelor pe care le construiau. Acești entuziaști nu țineau seama nici de faptul că la un moment dat automobilul echipat cu motor pe benzină devenise realitate, nici că întreg continentul era brăzdat de rețele de cale ferată. Astfel, automobilul cu abur a ajuns pînă în pragul secolului nostru. Printre constructorii se numără Leon Serpollet (care reușește să scurteze durata de punere în funcțiune a motorului și înlătură pericolul de explozie a aburului sub presiune), Amedée Bollé, De Dion, toți pasionați de automobilul de acest tip.

Americanul Doble reușește în 1932 să determine o uzină serioasă din Europa să realizeze un tip îmbunătățit al ultimei sale creații.

În 1894, la opt ani după ce Daimler construiește motorul alimentat cu benzină, un automobil cu abur construit de De Dion reușește să întrecă, pe traseul Paris-Rouen, un «Peugeot» și un «Panhard-Levasseur», ambele funcționînd cu motoare cu benzină. Un alt succes aparține automobilului cu abur construit de americanul Stanley, care în 1906 stabilește recordul mondial de viteză la 195 km/h.

Firește, aceste succese n-au putut întîrzi izbînda automobilului cu ardere internă, care a eliminat orice concurent de pe șosele. Predecesorul său cu abur s-a retras, dar nu fără urmă: cuvîntul șofer, care vine din limba franceză (chauffeur) înseamnă fochist și își are originea în tehnica automobilului cu abur.

Dar s-a retras el oare pentru totdeauna? O întrebare la care astăzi e dificil să răspunzi. Faptul se explică prin fenomenul poluării și prin criza mondială de energie. Oamenii de știință își întorc uneori cu speranță privirile spre vitrinele muzeelor care găzduiesc motoare cu abur. Numai viitorul va decide dacă aburul va mai intra vreodată în atenția constructorilor de automobile.

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

Triverb înnoitor

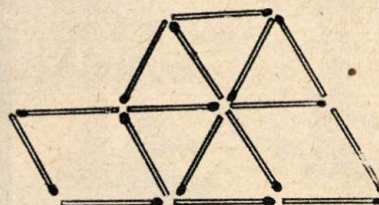
(9, 6, 7)

PRIMĂVARA NATURA REINVIIE
PRIMĂVARA NATURA REINVIIE
PRIMĂVARA NATURA REINVIIE

Din trei mutări

Mutind numai trei bețe din poziția pe care o ocupă ele în desenul de jos, veți obține o nouă figură care va cuprinde 9 romburi și 10 triunghiuri.

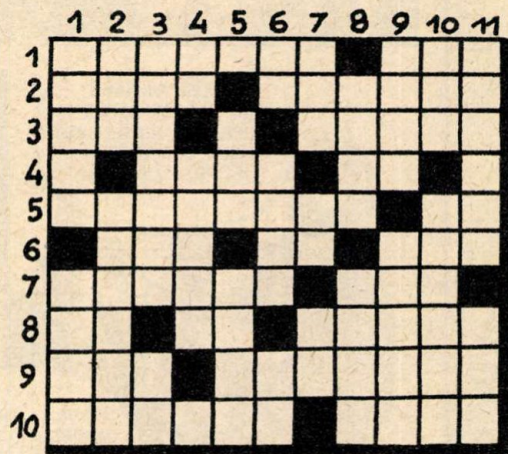
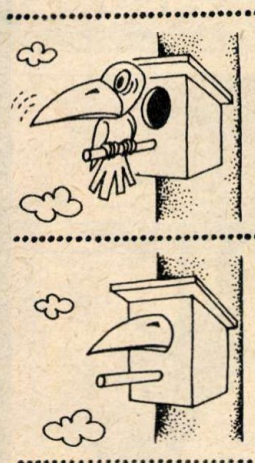

Voci de primăvară

ORIZONTAL: 1. Autorul poeziei «Nervi de primăvară» (1881-1957) — Estrada broaștelor. 2. A scris poezia «Noapte de primăvară» — Flori și frunze în devenire. 3. Rază frântă! — În primăvara vieții (fig.) 4. Pășune — «...de primăvară» (sing.) 5. Însămânțare — Bobocel Stelescu. 6. Rînd — Vin păsările! — Primăvara este anotimpul lor. 7. Pictor român din pinzele căruia amintim «La iarbă verde» — Grup vocal... mai mare. 8. O primăvară (fig.) — Primele corole! — Patria lor de baștină este Olanda. 9. Felină din Carpați — les primăvara din matcă (dim.) 10. Ana lingă... Nial! — Arbore.

VERTICAL: 1. Poet scoțian (1759-1796). Urmează primăverii. 2. Fir — Cunoscute poet sovietic, autorul poeziei «Peste lunca mea sihastră». 3. Otilia... autoarea cunoscutei poezii «E primăvară iar». Din răsad! 4. În conti-Tară din Africa, vestită pentru cultura citricelor, măslinilor și a viței-de-vie. 5. Imbrăcat în haina verde a primăverii, asigură plînea viitorului — Fac umbră pămîntului, dar nu degeaba. 6. În cîmp! — Unealta horticultorului — Primele iasomii. 7. Afară din joc — Scurtă rădăcină! — Se luminează! 8. Insecte — Plantă de apartament. 9. Martie, aprilie, mai, de exemplu — Pulbere aurie, colectată de albinele lucrătoare. 10. A pregăti patul germinativ — Apar ca și ciupercile, după ploale. 11. Primele fructe ale primăverii. — Nae s-a incurcat!

NICOLAE PESCARU

Testul nostru sportiv AVEȚI FAIR-PLAY?

Vă propunem să răspundeți cu «da» sau «nu» la fiecare dintre cele 10 întrebări de mai jos. În funcție de totalul punctelor obținute, veți afla un răspuns (destul de relativ, însă) la întrebarea formulată în titlu.

Întrebări	Răspunsuri	
	da	nu
1. Dacă se întâmplă să piardă echipa cu care joci, te retragi din joc?		
2. Când pierzi jocul, ești trist și abătut?		
3. Supărarea care te cuprinde cînd pierzi jocul este de scurtă durată?		
4. Joci pentru a te distra sau pentru a câștiga?		
5. Obişnuiești să schimbi regulile jocului dacă acesta te avantajează?		
6. Bucuria victoriei este mai mare dacă reușești s-o împărtășești tuturor?		
7. Dacă partenerul de joc este evident mai puternic decît tine, accepți jocul cu el chiar și cu riscul de a pierde?		
8. Dacă se joacă incorect, răspunzi cu aceeași monedă?		
9. Important este să câștigi corect sau să câștigi oricum?		
10. Cînd într-un joc pierzi de bună voie pentru a-ți încuraja adversarul mai slab, o faci discret sau .. zgotos și evident?		

Sînteți un coechipier și un bun camarad în jocurile sportive de grup dacă, la întrebările 3, 7, 9, 10 răspunsurile voastre au fost pozitive, iar la întrebările 1, 2, 4, 5, 6, 8 au fost negative. În cazul în care răspunsurile voastre sînt diferite de cele indicate de noi, aveți motive serioase să reflectați asupra corectării comportamentului vostru în ceea ce privește atitudinea sportivă precum și cea morală în astfel de împrejurări.

Conspect

- Zebra, animal pașnic ce trăiește în bună înțelegere cu antilopele, girafele și chiar cu struții, nu suportă prezența unei zebre dintr-o altă specie.
- Gața, cea frumos colorată, poate imita behăitul oilor, lătratul cîinilor și mieunatul pisicilor.
- Un arici de un an are 16 000 de țepi. Nu vă sfătuim să-i numărați, credeți-ne pe cuvînt.
- Primul om de știință român care a studiat speciile de pești ce trăiesc în țara noastră a fost Grigore Antipa.

Un milion de prieteni

● O «DESCOPERIRE» NEĂȘTEPTATĂ

N-am mai scris demult despre... o braznic. Mă cam plictisisesem de ei. Dar pentru că există încă destui, n-am ce face, sînt nevoit să sacrific iarăși o parte din mica noastră rubrică pentru a-i mai dezmetici. O s-o fac cu ajutorul cititoarelor noastre **Laurenția Guriencu**, din cl. a șasea C, Șc. gen. 18, Galați. Și acum, «descoperirea» neașteptată: izvorul categoriei de obrăznicie semnalate de ea este... blîndețea Imaginați-vă o tinăra profesoară care abia a terminat facultatea. Apare la catedră, fiind și dirigintă, și este «așa de bună și de gingașă, ca o floare de primăvară; un astfel de om eu n-am mai întîlnit», cum frumos scrie Laurenția, adăugînd că tinăra dirigintă «se poartă cu noi ca o soră mai mare, ne respectă, nu se supără niciodată, în-

cearcă să-l convingă pe fiecare în parte că e foarte inteligent și că poate să învețe extraordinar».

Ce fac însă citiva băieți din această clasă care se bucură de o dirigintă atît de înțelegătoare? Profită de delicatețea caracterului ei și se poartă «impozabil» cu ciucurii indiscipliniei: nepunctualitate, aroganță, învățură de slabă calitate. Laurenția mă întreabă «ce să facem cu ei?» Mi se pare mai potrivit ca, în loc de răspuns, să le pun acestora aceeași întrebare, oarecum modificată: «Băieți, ce faceți **CU VOI?**»

● ROMAN STRICT AUTENTIC

În caz că întrebările de mai sus nu pricep la ce mă refer, am să-i rog să urmărească întîmplarea pe care mi-o semnalează vechea și harnica mea corespondentă **Iulia Pinzariu**, din Do-rohoi.

Clasa a șaptea C, Șc. gen. nr. 5. Lenuța Calistru, comandanta detașamentului, și un mare număr de colegi, recapitulează la fizică. O colegă, **Marineta Văraru**, năvălește cu belșug de vervă ironică:

— V-ați speriat. Tociți? Rodeți cartea? Eu n-am nevoie!

Peste foarte puțină vreme, lucrare scrisă. **Marineta** nu știe. Încearcă să copieze de la **Lenuta**. Nu reușește să

descifreze mai nimic, distanța e prea mare, i-ar trebui un telescop. Obiectul la care se dă lucrarea: **exact fizica**.

Strict autentic!

În pauză, la «Semafor» apare o caricatură despre **Marineta** care a ris pe seama celorlalți, care pînă la urmă a încurcat-o, care etc. **Autoarea caricaturii**: chiar... **Marineta**! Singură și-a desenat-o, singură a afișat-o.

Strict autentic!

Acum, **Marineta** învață bine, e o colegă prețuită și în măsură să le dedice la «Semafor» caricaturi și altora. Iată, în cîteva rînduri, subiectul unui mic roman cu început comic, cu desfășurare... dramatică și cu final fericit și...

...Strict autentic!

NIȘTE «ARTISTE»...

Primesc multe scrisori, în special de la fete, care întrebă ce trebuie să facă pentru a deveni cîntărețe de muzică ușoară, actrițe, dansatoare. Deocamdată, un singur sfat: să nu mai facă greșeli de gramatică. E curios ce relații încordate au cu exprimarea ideilor, cu sintaxa, cu ortografia și punctuația tocmai aceste eleve care vor să devină artiste!

Ovidiu ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de-obicei, mențiunea «Un milion de prieteni».

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMILIU DOMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scintei nr. 1.
București 33. Telefon: 17 60 10.
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scin-tea» TIPARUL C.P.C.S. ABONA-MENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 Lt U

index
41033

BUREBISTA

5

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU

Desene: SANDU și
THEODORA FLOREA

**REZUMATUL
EPISOADELOR
PRECEDENTE:**
Cutezătorul și înțeleptul Burebista, care unise sub un singur sceptru pământurile dacilor, făurind o țară puternică, este greu rănit. Lingă targa pe care era purtat regele, se ivește un străin care spune că numai el poate să-l lecuiască.

SÎNT CUM,
DATORITĂ LEACURILOR
TALE, MI SE ÎNTOARCE
VIAȚA ÎN TRUP. CINE
EȘTI TU, STRĂINE?

SÎNT
DECENEU. AM
ÎNVĂȚAT ARTA LE-
CUIRII DE LA EGIPȚIENI,
CĂCI AM PRIBEGIT
MULȚ PRIN
MIAZĂZI.

MULTE TAINE
MI S-AU DEZVĂLUIT.
CUNOSC MERSUL ASTRILOR...
POT PĂTRUNDE
CU GÎNDUL VIITORUL
OAMENILOR ȘI AL
POPOARELOR...

„PROFETIA” LUI DECENEU SE ÎMPLINEA.
CĂPETENIILE DE PE ÎNTREG PĂMÎNTUL
LOCUIT DE DACI ÎI JURAU CREDINȚĂ
LUI BUREBISTA...

POTI
SĂ CÎTEȘTI
ÎN STELE VIITORUL
MEU?...

NU E
NEVOIE. CÎTESC
ÎN PRIVIREA TA.
VEI FI UN REGE
GLORIOS.

DAR VRĂJMAȘII ÎNCEPEAU SĂ SE MIȘTE. LEGIUNILE ROMANE
ALE LUI SCRIBONIUS AJUNSESERĂ PÎNĂ LA ISTRU, FĂRĂ A
CUTEZA TOTUȘI SĂ-L TREACĂ...

ACUM ROMANII
SÎNT SLĂBÎȚI DE LUPTE-
LE PENTRU PUTERE. DAR
ÎNTR-O ZI VOR VENI
ASUPRA NOASTRĂ.

VOR VENI...
DAR PÎNĂ ATUNCI
SÎNT MAI APROAPE
BOII ȘI TAURISCII,
CARE PRADĂ TÎNU-
TURILE DINSPRE
APUS.

ÎN ADEVĂR, NEAMURILE CELTICE
ALE BOILOR ȘI TAURISCILOR ÎNCĂ-
CAU TOT MAI ADESEA PĂMÎNTURILE
DACILOR...

(VA URMA)

13 Cutezătorii

Joi, 29 martie 1979,
anul XIII (nr. 600)

În pag. 12: Un nou
episod al serialului
nostru: «BUREBIS-
TA»

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Urmînd firul șoselei, pătrundem, o-
dată cu reporterul, în orașul Moldova
Nouă (paginile 3-4).

Această fotografie a fost realizată în
anul 1972. Era ziua în care un grup de ci-
titori ai revistei depuneau la Academia
R.S.R. masivele volume ale Arhivei de
aur «Cutezătorii» pentru anul 2000.

Astăzi, în paginile 8-9, vă invităm să
vizitați Academia R.S.R.

Tot în acest număr: ● Pe lungimea de
undă a vacanței ● Literatură ● Foto-
cronică pionierească ● Anul Internațio-
nal al Copilului.

IUBIT PĂRINTE

*Pământul ne e leagăn de-amintiri
Și munca ni-i izvor de apă vie,
Iar călăuză către împliniri
Avem un comunist de omenie!*

*Frumoasă urci, tu, Românie-floare,
Pe calea năzuită de popor,
Căci îți arată drumul, cu ardoare,
Eroul ce-i exemplu tuturor!*

*Tu l-ai chemat, în zi de sărbătoare,
Din fiii tăi cei mai cutezători,
Să fie Președintele pe care
Cu-ncredere-l urmăm spre viitor!*

*La cîrma țării înțelept ales,
El luptă s-avem roade tot mai bune,
Să fie-n lume pace și progres,
Istoria planetei să se-mbune!*

MIHAELA ROMANO
clasa a VIII-a, Piatra Neamț

OMAGIU PREȘEDINTELUI ȚĂRII

Sînt cinci ani de la istorica zi, emoționant înipărită în conștiința noastră, a tuturor, cînd Marea Adunare Națională, forul suprem al țării, reprezentîndu-i pe oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități, l-a ales, prin vot unanim, pe secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, ca președinte al Republicii Socialiste România, înfăptuind astfel voința întregii noastre națiuni socialiste. Această înaltă alegere a constituit încă o dovadă a încrederii și dragostei nețărnumite, a adîncii prețurii pe care poporul nostru le poartă celui mai iubit fiu al său, eminentului militant revoluționar care ne conduce pe drumul înfăptuirii societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării României spre comunism. Marile zidiri ale socialismului pe pămîntul patriei, drumul prosperității pe care merge România socialistă sînt strîns legate de activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și statului, de gîndirea sa clarvăzătoare. Viața sa exemplară, lupta eroică, munca fără răgaz puse în slujba intereselor poporului constituie pentru noi toți cel mai înalt exemplu de dăruire patriotică.

Anul 1979 este al 35-lea an al României noi. Nu de mult, am luat cunoștință, în Comunicatul cu privire la îndeplinirea Planului național unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1978, de cifrele care ne arată remarcabilele succese ale oamenilor muncii în înfăptuirea obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea și Conferința Națională ale partidului. Sînt realizări de seamă în toate domeniile de activitate, sînt succese pe care le

simțim în viața noastră de fiecare zi, sînt treptele drumului ascendent al prosperității și civilizației socialiste.

În elaborarea vastului plan al politicii partidului pentru crearea unei economii moderne, în care să-și spună cuvîntul tot ce este nou în știință și tehnică, pentru creșterea nivelului de trai material și spiritual al poporului, inițiativele, precizările, îndemnul președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, sînt de o valoare inestimabilă. Conducerea directă, la fața locului, în strînsă legătură cu masele largi populare, ținînd seama de nevoile și cerințele lor este o practică de zi cu zi în activitatea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Întîlnirile sale cu oamenii muncii, ca și consfăturile de lucru pe domenii de activitate, organizate la nivel național, au făcut posibilă adoptarea unor măsuri care au drept urmare sporirea calității muncii în toate domeniile de activitate.

Concepției clarvăzătoare a secretarului general al partidului, președintelui Republicii, îi datorăm dezvoltarea continuă a democrației socialiste, atragerea într-o măsură tot mai mare a maselor largi populare la elaborarea politicii interne și externe a partidului, la conducerea treburilor statului. Întărirea autoconducerii muncitorești, sporirea răspunderii întreprinderilor în organizarea întregii lor activități constituie o expresie a largului democratism al societății noastre.

Marea contribuție teoretică, activitatea neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu în elaborarea și realizarea politicii externe a partidului și statului nostru i-au atras atît recunoștința

întregului nostru popor, cît și prețuirea popoarelor de pe toate meridianele. Politica de pace, de prietenie a țării noastre, bazată pe principiile respectării libertății și independenței fiecărui popor, pe dreptul fiecărei națiuni de a-și hotărî singură soarta, a impus prestigiul României socialiste și face ca numele tovarășului Nicolae Ceaușescu să fie pronunțat cu adînc respect în întreaga lume.

Pionierii, cutezători în muncă și învățătură, sînt mîndri că, oricît de înalt ar fi forumul de la care secretarul general al partidului și președintele țării se adresează poporului, întregul tineret are întotdeauna cîntecul de a primi însușește toate îndemnul. Răspunzînd chemărilor celui mai apropiat prieten și îndrumător al tinerei generații, **vă pregătiți temeinic pe băncile școlii să deveniți buni muncitori, specialiști de înaltă calificare, cetățeni demni ai patriei noastre socialiste.** Prin grija partidului și statului, personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu, tinăra generație beneficiază de cele mai bune condiții de viață, educație, muncă, studiu, creație, odihnă, de un sistem de învățămînt dintre cele mai moderne și mai eficiente din lume. Uteciști, pionieri, șoimi ai patriei, răspund încrederii care li se acordă muncind, învățînd și acționînd în toate împrejurările în chip comunist, călăuzindu-și întreaga viață după înaltul exemplu de dăruire patriotică, revoluționară, comunistă al celui mai bun fiu al patriei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele minunatei noastre țări, Republica Socialistă România.

«CUTEZĂTORII»

FIECARE PIONIER, O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI!

ORAȘUL NOSTRU CA O FLOARE

Locurile noastre natale înfloresc și prin hărnicia copiilor. O chemare lansată de pionierii din **Sînnicolau Mare**, județul **Timiș**, este intitulată sugestiv «**Orașul nostru ca o floare**». Cum a prins viață această comparație o dovedesc în prezent parcurile orașului, total primenite datorită mînilor vrednice ale pionierilor. În același timp, conjușeții lor din localitatea **Șag** au plantat pe străzi arbuști ornamentali și flori. De la Școala generală din **Jebel** aflăm că pionierii au făcut să răsără pentru prietenii lor mai tineri, șoimii patriei, o «floare» geometrică: noua clădire a grădiniței din localitate.

ZILE SPORNICE

Două sute de pionieri din **Sîrbeni de Jos**, județul **Teleorman**, și-au denumit, recent, una din săptămînile lor de întrecere în faptele de muncă «**Săptămîna primăverii**». În această săptămînă, ei au făcut o adevărată demonstrație de măiestrie și pricepere într-o multitudine de munci gospodărești: au înfrumusețat curțile școlilor, străzile satului, au înconjurat cu răsăduri proaspete de flori Monumentul Eroilor Patriei din comună. Totodată, în incinta școlii, s-au adunat importante cantități de materiale secundare ce au și fost ulterior valorificate. Astfel, «**Săptămîna primăverii**» s-a dovedit o adevărată săptămînă a hărniciei pionierești.

CĂSUTE... CA ÎN POVEȘTI!

Împărțiți pe echipe, pionierii din comuna **Ruginoasa (Iași)** s-au deplasat la **Vascani**, pentru a participa prin munca lor la înălțarea celor opt căsuțe ale satului de vacanță ce se află în lucru. În timpul vacanțelor, acestea vor găzdui confortabil numeroși pionieri din județ, printre care se vor afla, cu siguranță, și inimoșii din **Ruginoasa**.

CIFRE ȘI FAPTE

Pionierii din localitățile **Bumbesti-Jiu**, **Padeș**, **Stănești**, **Dănești**, județul **Gorj**, și-au intitulat laconic acțiunea de muncă patriotică «**Cifre și fapte**». Faptele, traduse în cifre, înseamnă pînă în prezent resurse secundare în cantități binevenite pentru o recuperare economică: 10 000 kg materiale feroase și neferoase, 4 000 kg de hîrtie, 10 000 bucăți ambalaje de sticlă.

M. MICU

Sutele de ferestre ale «Orașului nou» — cum îi spun localnicii — cartierului de blocuri.

Serele de flori ale orașului sînt (întimplător?) vecine cu Școala generală nr. 4.

LA MOLDOVA NOUA

COPIII DE AZI PRIVESC CU ÎNCREDERE SPRE VIITOR ȘI SE PREGĂTESC PENTRU ÎNTÎLNIREA CU EL

Solicitat să ne expună pe scurt istoricul orașului al cărui primar este, tovarășul **Gheorghe Damian** ne spune: «În 1954, cînd a fost declarată oraș, **Moldova Nouă** era o așezare rurală ceva mai răsărită, cu 5 300 de locuitori, cu vreo cîteva case mai arătoase în centru, cu numai vreo 300 de metri de trotuare asfaltate și, cu excepția celor cîteva mine, care produceau incomparabil mai puțin decît produc acum, aproape fără industrie...» În timpul care s-a scurs de atunci, orașul s-a transformat radical. Practic, alături de orașul vechi (care și el arată azi cu totul altfel) a fost construit încă unul, numai în acesta locuind aproape 10 000 de oameni.

Componenții acestei orchestre în care predomină mandolinele sînt pionieri de la Școala generală nr. 4.

În anii următori, aici vor fi construite o mare uzină metalurgică; o nouă uzină de preparare a minereului, care va fi atît de mare, încît o singură linie a acestora va avea capacitatea tuturor celor 12 linii ale vechii uzine; noul port industrial; o cale ferată între **Oravița** și **Dunăre** (unică în țară prin numărul tunelurilor și viaductelor), care va lega și cu drum de fier orașul lor de restul țării; peste 2 000 de apartamente; o sală de sport cu bazin de înot; un stadion cu peste 10 000 de locuri în tribune și... o casă a pionierilor și șoimilor patriei.

Elevii de la Școala generală nr. 4, printre care am realizat reportajul de față vîd cum prind contur sub ochii lor aceste mari obiective care în 1985 vor face din **Moldova Nouă** unul dintre cele mai industrializate orașe ale țării,

a cărui producție va atinge 4 miliarde lei anual. Vîd și privesc cu deplină încredere spre viitorul lor, pe care cei mai mulți dintre ei nu-l concep altfel decît contopit în viitorul orașului natal, atît de ferm înscris pe drumul spre civilizație și progres. Ei se pregătesc de pe acum, cu o admirabilă tenacitate, pentru viitoarele profesii, organizînd și desfășurînd acțiuni politico-educative, cultural-artistice și sportive, dar mai ales străduindu-se să obțină rezultate mereu mai bune la învățătură.

Și le obțin. Anul trecut, promovabilitatea la Școala generală nr. 4 a fost cu 5% mai mare decît nivelul mediu

**Fotoreportaj de
CONSTANTIN DIACONU**

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

Pe lungimea de undă a vacanței

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

Foto 1 și 2: În timp ce pionierii detașamentului clasei a VI-a de la Școala generală nr. 12 din Brașov lucrează la curățirea aleilor parcului din apropierea școlii, floricultoarele de la Casa pionierilor și șoimilor patriei se ocupă de plantele ce vor împodobi numeroase săli de clasă. Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Brașov.

Foto 3: Lumina și căldura primăverii vor face ca, în curând, plantele pe care le-am îngrijit cu migală în timpul iernii să dea primii boboci. Foto: DINIȘOR CĂTĂLIN MARIUS, clasa a V-a, Școala generală comuna Goicea, județul Dolj.

Foto 4—5: După ce au fixat în copaci căsuțele în care se vor muta curind locatarii înaripați, pionierii din comuna Marga, județul Caraș-Severin, au pornit la casa-muzeu din localitate pentru a participa la munca de amenajare ce se cuvin efectuate la început de primăvară. Foto: pionierii cercului foto, Școala generală comuna Marga, județul Caraș-Severin.

PIONIERI!

Pretutindeni — acasă sau la școală — se află la îndemina voastră multiple modalități de utilizare rațională, chibzuită, a energiei electrice. Acționați pentru aplicarea lor!

REȚINEȚI:

- Într-o cameră în care aveți o lustră cu trei becuri de 100 W, înlocuindu-le cu becuri de 60 W, puteți obține pe parcursul unui an: — o economie de energie de 240 kWh;

- o economie de 120 lei pentru bugetul familiei.

- Dacă fiecare, în locuința voastră, ați reduce consumul de energie electrică cu cel puțin 1 kWh pe săptămână, într-un an se pot economisi 300 milioane kWh! Adică echivalentul producției pe timp de un an a hidrocentralei de la Bicaz.

LA MOLDOVA NOUĂ, COPIII DE AZI PRIVESC CU ÎNCREDERE SPRE VIITOR ȘI SE PREGĂTESC PENTRU ÎNTÎLNIREA CU EL

(URMARE DIN PAG. 3)

pe județ. Rețeta acestor rezultate bune, dar care nu-i mulțumesc pe deplin, ne este explicată de pioniera Mara Stoianovici, elevă în clasa a VIII-a, comandanta unității și locțiitoare a președintelui Consiliului județean al Organizației Pionierilor. După cum ne-a mărturisit ea, pentru membrii comandamentului unității de pionieri

de la această școală, continua îmbunătățire a situației la învățătură e preocuparea principală, pe care o au permanent în atenție. «Noi punem un accent deosebit pe autodepășire. Folosim adunările de detașament și de unitate, gazeta «Semafor» și multe alte mijloace, străduindu-ne să ne convingem colegii că autodepășirea continuă este condiția numărul 1 a succesului, atât acum și aici, în școală, cât și mai târziu, în viață, ca oameni mari». O preocupare care a dat rezultate dintre cele mai bune. Uneori chiar spectaculoase, cum e cazul unor elevi ca Eugen Pascu, Denis Nistoran, Ioan Carp, Ileana Neagoe și alții, care, de la note de 5 și 6 au urcat până la cele de 9 și 10. Și, după cum am aflat, asemenea rezultate sînt înregistrate în evoluția multora dintre cei 3410 elevi cîți are în prezent Moldova Nouă. În acest oraș în care minerii, pescarii,

Primarul orașului, omul care vorbește cu atîta încredere despre pionierii orașului.

Școala — unul din atelierele viitorului.

lucrătorii din portul industrial, șoferii de pe marile autobasculante «Bucegi» și «Belaz», constructorii de pe șantierul noilor obiective industriale și sociale raportează zilnic importante depășiri ale sarcinilor de plan, în atmosfera aceasta de autoexigență și deplină mobilizare a forțelor și posibilităților la care-i obligă ritmul înalt de dezvoltare a Moldovei Noi, copiii lor

au, într-adevăr, de la cine să învețe care-i condiția numărul 1 a succesului.

În clasa a VIII-a B — una dintre clasele cu rezultatele cele mai bune la învățătură și-n practica productivă — dorind să aflăm cîți dintre acești elevi ajunși în pragul alegerii viitoarelor profesii sînt ferm hotărîți să muncească și să trăiască aici, în Moldova Nouă, și nu în altă parte, am avut

Pe lungimea de undă a vacanței

Inițiative de nota... 10!

La Vaslui, chiar în prima zi a vacanței va debuta «Săptămîna creației științifice și tehnice», în cadrul căreia va avea loc și o consfătuire județeană a pionierilor participanți la concursurile de creație tehnico-științifică. Un colocviu deosebit de interesant, menit să releve pulsul preocupărilor tehnico-științifice, dar mai ales să prilejuiască un fructuos schimb de experiență, care va fi, fără îndoială, sporit și de întâlnirile cu specialiști din unitățile economice, industriale pe care le vor vizita. Întreprinderea de elemente de automatizare, măsură și control, Fabrica de ventila-toare, Fabrica de confecții și filatură vor oferi, totodată, cîteva domenii privind orientarea profesională a pionierilor care se pregătesc să îmbrățișeze meserii cu profil tehnic.

14 000 — un număr impresionant de pionieri și școlari din județul Satu Mare vor străbate un număr la fel de impresionant de kilometri pe itinerare de istorie, de mari realizări contemporane, de pitorești priveliști ale țării. Vor cunoaște primăvara unor localități ca Oradea, Timișoara, Drobeta-Turnu Severin, călătorind apoi spre Porțile de Fier, bazinele carbonifere Petroșani, Alba Iulia ș.a. Pionierii sătmăreni plantează în această vacanță 20 000 puieți de duzi pitici pentru sporirea fondului de furaj necesar creșterii viermilor de mătase, acțiune în care se evidențiază unitățile din Halmeu, Hodod, Livada, Sanislău.

surpriza să descoperim că doar trei sau patru dintre ei n-au ridicat mîna. Și e firesc să fie așa, dacă ne gândim că orașul lor, în care încă de pe acum au început să se reîntorcă cei plecați cu ani în urmă prin țară, le va oferi, cu siguranță, suficiente condiții de afirmare și de realizare pe toate planurile.

Ani de-a rîndul liniștea «climatului dulce, cu pronunțate nuanțe mediteraneene» a zonei geografice în care se află Moldova Nouă, unde «smochinilor și migdalilor le merge foarte bine», n-a fost tulburată decît de Coșava — un vînt ciudat, care bate în cascade, un fel de uragan local ce se stirnește pe neașteptate și cînd de-

La Piatra Neamț se va organiza Festivalul filmului patriotic, în cadrul căruia se vor prezenta 60 de filme evocînd lupta poporului nostru pentru independență și libertate. Roadele activității pionierilor electroniști vor forma obiectul unei expoziții care se va deschide la 10 aprilie, iar Galerile de artă din municipiu vor găzdui expoziția de artă plastică intitulată «România, plai de aur». În repertoriul atît de bogat al vacanței se înscrie și festivalul formațiilor de gimnastică artistică modernă, ce se va desfășura la Sala sporturilor.

În programul vacanței pionierești vîlcene figurează vernisajul expoziției în care vor fi prezentate materiale și jurnale de bord ale echipajelor participante la Expedițiile «Cutezătorii», «Patrulele școlare de circulație», «Prietenii pompierilor» și «Sanitarii pricepuți» — iată trei competiții cu caracter județean. Suporterii Școlii generale nr. 2 Rm. Vilcea fac pronosticuri optimiste, justificate de buna pregătire a patrulei școlare din unitatea lor. Foarte bine pregătiți sînt «Prietenii pompierilor» de la Școala generală nr. 2, Drăgășani. Vă imaginați ce emoții trăiesc pasionații filatelisti vîlceni înaintea apropiatei lor expoziții județene «Cravatele roșii cu tricolor» — cîte ceasuri de migală, cu lupa și penseta, solicită aranjarea clasoarelor. În toila ultimelor repetiții se află și formațiile artistice vîlcene care vor participa la faza interjudețeană a Festivalului Național «Cîntarea României» pe scena de concurs de la Craiova. Printre acestea — grupul cameral al Școlii generale Gușoieni, orchestra de muzică de la Milcoiu, trupa de păpușari a Casei pionierilor și școlimilor patriei Drăgășani... Și tot acum se aliniază la startul ediției de vară a «Daciadei» sportivii vîlceni ca, de altfel, pionierii din toate județele țării.

Dragi cititori! V-am prezentat deocamdată vacanța pionierească în avanpremieră. Rămînem pe recepție pentru a primi noi vești pe lungimea de undă a vacanței... ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE!

ILEANA PIȚA

pășește peste o sută de kilometri pe oră devine chiar periculos, îndeosebi pentru pescarii și marinarii prinși pe ape. Ani de-a rîndul, răsărită în cli-soasa luncă a Dunării și relativ izolată prin bariere naturale de restul țării, Moldova Nouă a fost unul dintre acele locuri unde nu se întîmpla nimic. De un deceniu și jumătate însă lucrurile s-au schimbat radical. Începînd de-atunci, de la o zi la alta mai puternic, a prins să sufle pe-aici și un altfel de vînt — acela al profundelor înnoiri. Și iată, azi, Moldova Nouă gravitînd ferm pe orbita localităților care cunos-c o vertiginoasă dezvoltare. Și iată-i pe copiii ei crezînd în viitorul orașului lor și pregătindu-se pentru întîlnirea cu acest viitor.

Comandamentul unității de la Școala generală nr. 4 ia o decizie.

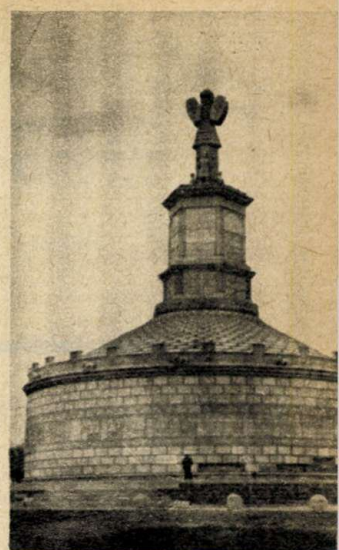
Tropaeum Traiani

Legenda mă inundă și-n marea ei mă scald,
Vin valurile albe, din albe calendare,
Pe porțile cetății, eu intru-n depărtare,
Să fiu în fața zilei de azi, un vechi herald.

Traian zidește-n mine cetatea lui de vis,
Din haos să apară iar mugurii de viață,
Se fierbe-n oameni timpul, durerile se-nvață,
Se naște începutul și-n piatră șade-nscris.

În zilele romane, și eu am fost atunci,
Cînd lancea-n panoplie am pus-o, lingă clipă,
Și-am dus sămînta-n glie, să crească-n zare prunci
Statuia nemuririi s-o văd cum se-nfiripă.

Bizanțul din oglindă să-mi scrie-n ochi porunci,
Albastrul veșniciei să-l torn peste aripă...

Continuitate

În fața Monumentului eu vin
Cu gînd pios și albă-nchinăciune;
În el ghicesc cum neamul meu etern
Se face dor, în mine să se-adune...

Culcați în piatră dorm străbunii daci,
Da-n umbra lor, vecia-n mine suie,
Învîingătorii le-au durat statuie,
Să urce pe-ai milenilor araci;

Pe tălpi culeg sărutul lui de iarbă
Și-n ochi aduc din zare timpu-ntreg;
Mă uit la piatră, piatra să-nțeleg,
Mă uit la timp, clepsidra să mă fiarbă.

Ca strănepoți să trecem peste ani
Sub chip sfințit de daci și de romani...

ION VĂDUVA-POENARU

Pe lungimea de undă a vacanței

A venit primăvara...

...aducînd o dată cu ea și mult așteptata vacanță ce ne vestește că anul școlar mai are totuși... încă un trimestru!

...cu întoarcerea păsărilor ce au iernat în nordul Africii, în India, în sudul și vestul Mediteranei și care acum sosesc în formație geometrică, zburînd maiestuos, încet, în cîrduri mari.

...trezînd la viață întreaga natură și amintindu-ne că este vremea recoltării unor excelente izvoare de sănătate: ciuboțica cucului, traista ciobanului, păpădia, toporașii și cîte altele.

...îndemnînd pe cît mai mulți automobiliști să-și scoată de la iernat caii-puțere pe roți, ceea ce trebuie să ne sporească atenția la modul cum circulăm!

...cu starea de oboseală psihofizică în perioadele de încălzire bruscă, deoarece alimentația de iarnă a fost mai săracă în vitamina C, motiv pentru care medicii recomandă o cură de 20 de zile cu cîte o tabletă de 200 mg vitamina C, dimineața.

...oferindu-ne zile din ce în ce mai lungi, adică scăzînd apetitul becurilor și dîndu-ne posibilitatea să ne efectuăm temele la lumină naturală!

...avertizîndu-ne că lucrările pentru concursul «Atelier 2000» trebuie să intre în faza finală.

...readucîndu-ne în memorie frumoasele versuri ale lui Vasile Alecsandri din «Sfîrșitul iernii»: «Un fir de iarbă verde, o rază-ncălzitoare/ Un gîndăcel, un flutur, un clopoțel în floare,/ După o iarnă lungă ș-un dor nemărginit/ Aprind un soare dulce în sufletul uimit!»

...cu numeroasele-i schimbări din natură, dar cu statornicia-i surpriză pentru toți purtătorii cravatei roșii cu tricolor: lectura preferată — revista «Cutezătorii» — care se află în mîinile voastre în fiecare joi!

DESCOPERIREA

Schiță de COSTACHE ANTON

Mărgean (calul de la sania pe care ne-o lăsase unchiul lui Petru Petru) avea la gît clopoței, dar eu nu le-am auzit clinchetul decît tîrziu, după ce am ajuns acasă. Aerul, zăpada, muntii, pădurea de stejari tineri, de ulmi și de carpeni, întîlnirea cu unchiul lui Petru Petru, urmărirea cîrului de căprioare pînă sus pe platoul de lîngă baraj, întîlnirea cu tatăl lui Domenic, ei, bine, toate acestea mă obosiseră, mă ametiseră, dar aproape în același timp îmi produsese și o stare de veghe, de luciditate, de fascinație. Am observat și cu alte prilejuri: cînd sînt prea obosit, între mine și lumea din jur se așază un fel de filtru, care separă sunetele de lumină. De fapt, se produce un decalaj ciudat, un dezechilibru. În timp ce sunetele dispar cu totul, lumina crește în intensitate, se amplifică, devine orbitoare.

După ce am lăsat șantierul în urmă, după ce am trecut și pe lîngă pădurea de stejari tineri, de ulmi și de carpeni, valea de la picioarele celor șapte Arcași s-a deschis, în fața noastră, netedă și largă. Amurgul își risipa cu dărnicie lumina, îndrepta spre noi zeci de sulii, încît aveam senzația că iau parte la un turnir. Cai ascunși sub veșminte de brocart și purpură, cavaleri cu coifuri de aur, cu scuturi și armuri grele, veneau, rînd pe rînd, se prăvăleau spre noi, mă obligau să le ies în întîmpinare. Nu se auzea nechezatul cailor, nici tropotul copitelor, dar eu știam că vin în galop năpraznic și mă ridicam în scări, îmi potriveam scutul și lancea. Nu simțeam teamă. Aveam sub braț lancea invincibilă a lui Ivanhoe, purtam o cămașă subțire de zale, eram chiar Ivanhoe și soseam în ultima clipă s-o apăr pe Dia...

Soarele apusese de mult, căzuse ca

un disc roșu după cușma albă și țuguită a Arcașului Mare. Eu însă mai păstram sub pleoape ceva din lumina asfințitului, păstram și crîmpele din strălucirea aceluia turnir, mă învîrteam de ici, colo prin camera lui Domenic și mi se părea că aud, ba nu, auzeam chiar, abia acum ajungea la urechea mea clinchetul clopoțelilor pe care-i purta la gît Mărgean. Apoi, clinchetul clopoțelilor s-a îndepărtat, s-a estompat tot mai mult, iar eu m-am oprit mirat în fața oglinzii. Un obicei nu tocmai lăudabil, pe care-l aveam și acasă. Intram în cameră la mine și începeam să mă învîrtesc de aici, colo, fără nici un rost. De fapt, ca să fiu sincer, uitam pentru ce am intrat. Numai dacă mă opream în fața oglinzii îmi aminteam. Oglinda, așezată între pat și bibliotecă, era ca un ochi mare, sever și necruțător. De ce spun asta? Pentru că, oprindu-mă în fața ei și privindu-mi mutra, îmi aminteam pe loc de ce intrasem în cameră. Mai mult. Privindu-mă în oglindă știam și ce urma să fac în minutele, ba chiar și în ceasurile următoare. Ochiul sever al oglinzii îmi amintea că nu-mi lăsasem pantofii în holul de la intrare, că mă pregăteam să iau prînzul fără să mă fi spălat pe mîini, că nu-mi pusese servietă cu cărți pe etajera de lîngă bibliotecă, dar, mai ales, mă avertiza că nu voi putea ieși la joacă înainte de a-mi rezolva problemele la matematică, îmi amintea cu un zîmbet rece că mă așteptau, nerăbdătoare, și celelalte materii: franceza, geografia, istoria.

Acum mă oprisem mirat în fața oglinzii nu atît pentru că descoperisem o imagine, înțîlcam ceva nou și îndepărtat, apoi realizînd brusc ideea că insul care se apropia, în hanorac și cu bocanci grei de schi, eram chiar eu, cu bunele, cunoscutele și recunoscutele mele obiceiuri. Mirarea care mă oprise pornea din însuși faptul că descopeream în camera lui Domenic o oglindă. Era prima descoperire. Frapantă, uluitoare. Mai ales că nu era o descoperire oarecare. Oglinda din camera lui Domenic se asemena cu oglinda din camera mea ca două picături de apă. Același oval, aceeași ramă din lemn întunecat de nuc, același ochi sever, imparțial, neiertător. Se asemanau atît de bine, încît o clipă, două, trei, am uitat unde mă aflui. Privindu-mi bocancii grei de schi, care lăsaseră două pete întunecate pe covor, eram sigur că în colțul de sus al oglinzii o să apară mama, care o să mă privească lung și care o să-mi spună, muștrătoare:

— Bine, Virgil, tu nu vezi unde te afli? De ce-ai intrat în cameră cu bocancii plini de zăpadă?

Dar uitasem că nu eram acasă. Și, bineînțeles, în colțul de sus al oglinzii n-a apărut mama. N-a apărut nici Domenic, ar fi fost firesc să apară el, era camera lui. A apărut Dia. Dar ea nici nu m-a privit. N-a observat nici petele întunecate de pe covor. A repetat aproape cuvînt cu cuvînt, ca pe o lecție, ceea ce-mi spusese mai înainte, cînd coborisem din sanie, în fața casei:

— Vezi, Virgile, dacă îți faci un ceai sau dacă pui apă la încălzit, să nu uiți aragazul aprins.

— Bine, n-am să uit, am spus eu tresărind și-aproape în aceeași clipă am alergat spre bucătărie.

Apa din ibric fierbea. Se evaporase mai mult de jumătate, dacă nu apărea Dia în oglindă, cred că aș fi găsit ibricul cu smalțul plesnit, cum se

întîmpla de atîtea ori și acasă. Am renunțat la ceai aproape bucuros. M-am îndreptat spre holul de la intrare, să-mi las bocancii și hanoracul. Cînd m-am întors în camera lui Domenic, am mai făcut o descoperire. Domenic citea aceeași carte pe care o citeam și eu și pe care o uitasem ne-terminată pe noptieră: «Ivanhoe». Ei, bine, tot pe noptieră îl uitase și Domenic pe temutul și viteazul cavaler negru. Semnul de carte arăta că Domenic abia începuse lectura. Eu aproape o sfîrșisem. Cu o mulțumire teribilă, și pentru că descopeream la Domenic o preferință pentru lecturi identice cu ale mele, dar mai ales pentru că regăseam aici climatul de acasă, am întins mîna după carte. Am lăsat semnul acolo unde îl pusese Domenic și aproape am alergat, dacă se poate spune așa, spre finalul cărții, acolo unde lăsasem lectura. Din filele cărții a căzut un plic. Am vrut să-l pun înapoi, dar mi-a atras atenția un scris mărunț, foarte mărunț și foarte îngrijit. Scrisoarea îi era adresată lui Domenic. Dar nu era de la mine. Eu îi scriam aproape săptămînal, dar scrisul meu era mare, lăbărțat, neglijent. Am zîmbit, iarăși mirat, surprins și tulburat în același timp. Domenic avea și alți prieteni. «Da, da, am repetat în gînd, cu invidie și cu puțin egoism, Domenic are și alți prieteni. Nu sînt singurul lui prieten.» Am întors plicul. În locul expeditorului era un singur nume: Dianora. În prima clipă, numele acesta nu mi-a spus nimic. Părea străin cu totul, abstract. Am vrut să pun plicul pe noptieră, ca să pot să continui lectura din «Ivanhoe». Dar, întorcîndu-mă spre noptieră, am zărit oglinda și-n ea a apărut, ca pe un ecran de televizor, Dia. Mi-a spus zîmbind:

— Vezi, Virgile, să ai grijă, să nu uiți lumina aprinsă.

I-am răspuns tot zîmbind:

— Bine, n-am să...

Ultimul cuvînt nu l-am mai rostit, pentru că prin fața ochilor mi-a trecut un fel de fulger, care a făcut legătura între două nume. Dia și Nora — și care, de fapt, era unul singur: Dianora. Aproape furios — pe Dia, pe Domenic, pe mine, am deschis plicul și am citit pe nerăsuflăte:

«Dragă Domenic,

Azi, în pauza forumului județean, un pionier a venit să-mi strîngă mîna și să-mi spună că am talent oratoric. Nu știu dacă îți dai seama ce am simțit. Eram acolo toți reprezentanții pionierilor din județ și, tu știi, eu nu m-am urcat la tribună să-mi arăt talentul oratoric. Am vrut doar să-mi spun cîteva idei, să împărtășesc unele succese și insuccese din activitatea unității noastre. Am povestit totul așa cum se întîmplă în munca unui comandant de unitate. Că lucrurile nu erau chiar așa cum le voiam eu, că prea puțini colegi veniseră la mine din proprie inițiativă, să-mi spună «uite ce s-a întîmplat», «ajută-mă», «ce e de făcut în cutare problemă» etc., etc. Aici e marea mea nemulțumire. Eu am fost sinceră, am spus lucrurilor pe nume — și unii au luat asta drept un discurs... un mod de a-ți arăta talentul oratoric. Abia aștept să mă întorc să-ți povestesc totul, amănunțit.»

Nu mai știu dacă am continuat lectura. Am pus scrisoarea între filele cărții, zîmbind și-aproape silabisind: «Va să zică Dia sfioasă, Dia tăcută, Dianora este comandantă de unitate!»

Era cea mai grozavă descoperire din acea seară.

Legendă

de FLORIN CODARCEA

Se făcea că eram în casa turbăriei de la confluența riului Dorna cu Dornisoara.

Tot uitându-mă în dreapta și în stînga, încîntat de imaginea feerică a pădurii de pini, de coloritul nuanțat de la verdele închis la verdele spălăcit al vegetației turbicole, de mestecenii cu albul lor imaculat, de elegantele păsări roșii ale droserelor am ajuns prin mijlocul turbăriei cînd soarele apunea.

Atras de vraja irezistibilă a peisajului, nu m-am putut urni din loc, chiar cînd a început să se lase întunericul. Era cald și plăcut, așa cum e căldura la munte în lunile de vară și totul te îmbie să rămii în pădure.

Apăru luna, luminînd peisajul, făcîndu-l mai apropiat, mai intim.

M-am așezat pe un trunchi de copac și am hotărît să înnoptez aici. Am încercat să ațipesc, dar nu am reușit...

Foșnetul ușor al vîntului mă ținea treaz. După o bună bucată de timp mi s-a părut că aud șoapte. M-am uitat cu atenție în jur. Și fără voie, am devenit martor la un spectacol de neuitat. Pini și mestecenii se legănau cu mișcări de o rară eleganță, iar furnicile, într-o veselie de nedescris, săltau încoace și încolo într-o minunată horă... termită. Cu mișcări grațioase, legănîndu-se în adierea ușoară a vîntului, valsau elegante andromede, demne interprete al valsului vinez. Ciuperci cu rochii de un colorit ce îl împrumută numai citeodată curcubeul dansau într-un ritm ce amintea tangoul argentinian.

Cărăbuși viguroși săreau vioi într-un ineput joc identic cu al călușarilor noștri.

Dar, deodată, rămin uluit. În leagănul ușor al copacilor încep să deslușesc, încet, niște șuierături, iar apoi niște sunete asemănătoare graiului omenesc. Mă concentrez cu toată atenția și iată ce aud:

—Podul cel mare din dreptul școlii noi de la Poiana Stampei, casa lui Irimescu de la izvoarele Bercuțului, ca și a altor oameni harnici de aici, sînt făcute din trunchiurile viguroase ale nepoților tatii, zise un molid din fața mea.

—Am străbuni care, în 1473, l-au adăpostit pe Ștefan cel Mare, viteaz fără seamăn în această parte a Europei, spuse un mestecan ce-i plezna coaja de mindru ce era.

—Eu am devorat cea mai temută viespe din regiunea Dornelor, zise o droseră ce abia se zărea la rădăcina unui copac.

—Știi pini mici din dreptul Gării Grădinița? întrebă un pin cu trunchiul gros. Sînt plantați de mîinile pricepute ale silvicilor din Vatra Dornei. Omul face din trunchiurile noastre lucruri folositoare lui, dar tot el are grijă să nu ne impuținăm.

—Dar, tu, pinule, cu sobrietatea ta nordică, ce ne spui? zise un pin cu blîndețe valahă. Cu o voce gravă, pinul din nord grăi:

—Am rude care în jur de 1700 și-au jertfit fiii dînd trunchiurile lor pentru a face care armatei neînfaticului Carol al XII-lea al Suediei. Alți confrăți au cîntat împreună cu vînturile și cascadele Nor-

vegiei, ajutîndu-l pe Grieg să compună minunatele sale suite simfonice ale căror acorduri au răsunit pentru prima oară în sălile de concert ale fiordurilor și apoi la Oslo și Paris... Și pentru că văd că mă ascultați cu atîta atenție, zise bătrînul pin, vă voi povesti ce am aflat de la un moș de al meu, care zace sub noi și treptat se va transforma în turbă.

Își mișcă puțin crengile, apoi, cu glasul dres, începu, sfătos:

—De mult, un suedez pe nume Upp, sărac, dar cu o deosebită dragoste de viață și oameni, originar dintr-un cătun din părțile de mijloc ale Suediei, a vrut să știe ce să facă în viață pentru a fi cu adevărat fericit. A fost pe rînd agricultor, pădurar, dulgher, cizmar, croitor, făcînd toate treburile cu dăruire și cu rezultate bune, a călătorit peste mări și oceane, avînd prieteni la Copenhaga, Amsterdam, Reykjavik și în multe alte orașe ale lumii.

A adunat vase și obiecte de aur și argint, diamante și rubine care de care mai strălucitoare și mai de preț. Cu toate astea mulțumit cu adevărat nu a fost. Dar, iată că într-o zi Salla, sora mai mică a prietenului său de vînătoare îi povestește niște legende viking pe care le citise într-o carte.

Fata vorbea cu multă căldură și convingere, cu ochii strălucind de fericire. Upp a înțeles pentru prima oară că învățătura îi dădea fetei mulțumirea pe care i-o citea pe față...

Entuziasmat de acest lucru, începu să citească și el povești și legende ale popoarelor scandinave, apoi treptat și alte cărți din domeniile cele mai diferite.

În iernile grele, cu zăpadă multă și numeroase viscole, Upp citea și scria cărți, împărțînd din experiența vieții lui copiilor și tineretului pe care i-a iubit mult.

În semn de recunoștință pentru Salla, Upp dăruia fetei o mulțime de cărți. Învățămintele din cărțile dăruite de Upp s-au răspîndit în toate ținuturile Suediei ca razele de soare într-o zi senină.

Mulți suedezi atrași ca de un magnet de învățămintele din cărți au venit și și-au durat așezări în jurul casei în care locuia Salla.

Noii locuitori au început să adune și să cumpere cărți, înființînd o bibliotecă mare. Treptat așezarea a crescut ca număr de locuitori și orașul astfel înfiripat pe malurile riului Fyris s-a numit, din dorința cetățenilor lui, în cinstea lui Upp și Salla, Uppsalla.

Cartea a fost și este simbolul Uppsallei, zise bătrînul pin. Cu timpul s-au înființat școli și institute de învățămînt superior, care mișună de elevi și studenți veniți aici să dobîndească cunoștințe folositoare.

După un timp, în care totul a fost confundat în tăcere, se mai auzi în turbărie o voce:

—Dar... Hai, tată, scoală-te, că-i lîrziu și ceasul a sunat de mult, zice Claudia, nedumerită de somnul meu prelungit din acea dimineață.

...Și astfel visul s-a sfîrșit. Am vrut după aceea în multe nopți să visez ceva asemănător, dar în zadar, nu am mai auzit copacii vorbind.

Serile de la Varadero

de MIHAI NEGULESCU

Mă ține treaz gîndul că aici dorm copii
că înaintea ochilor mei obosiți visează
ochii ce de dor se luminează —
pe-un țărm de-ocean, lîngă nisipuri argintii.

Mă ține treaz dorul de pace pentru acești
un miliard de copii ce adorm cînd soarele pleacă
și visează că lumea nu e săracă
aici cu avuția mării sub ferești.

Mă ține treaz vîntul, împleticindu-se lung
printre scrisorile ce îmi vin de acasă;
doi copii frumoși, o femeie frumoasă
treaz mă țin pînă cînd scrisorile lor îmi ajung.

Mă ține treaz pămîntul acesta blînd
sufletul tropical al vegetației, palmierii
și poate gîndul că pe alt meridian al verii
bărbații dorm pe prispe de pămînt.

Mă ține treaz respirația fără sfîrșit
a mărilor, a copiilor dintre casă și mine.
Și-un legămint continuu treaz mă ține
a nu ceda singurătății nici un miț.

Iulie, 1978

«ACVARIU»

desen de

BARBU BOGDAN,

Scoala generală nr. 17

București

Istoriografia românească a reținut, ca act de naștere al Academiei Române, Decretul Locotenentei Domnești a Principatelor Române, dat în București la 1 aprilie 1866, prin care se înființa Societatea Literară Română — din 1867, Societatea Academică Română.

Între membrii fondatori s-au aflat: Vasile Alecsandri, Vincentiu Babeș (tatăl viitorului savant), G. Bariț, Timotei Cipariu, Al. Hasdeu (tatăl marelui B.P. Hasdeu), I. Heliade-Rădulescu, Iosif Hodoș, Al. Hurmuzachi, A.T. Laurian, Titu Maiorescu, I.C. Masim, Andrei Mocioni, C. Negruzzi, C.A. Rosetti, V.A. Urechia, I.G. Zbierea. Membrii fondatori reprezentau toate teritoriile locuite din cele mai vechi timpuri de români. Alegerea acestor personalități dădea, chiar de la început, un puternic caracter național societății, consemnându-i din nou, cu fermitate, misiunea sa istorică: lupta pentru libertate, unitate și independență.

ÎN PAS CU ISTORIA

Începuturile i-au fost semnificative. Societatea își propunea ca, prin cunoașterea geografiei țării, prin cultivarea limbii și a istoriei naționale, să se ocupe de tot ce avea legătură cu viața poporului român.

Proclamarea independenței de stat a României a făcut posibilă ridicarea vieții academice într-un plan superior. La 29 martie 1879 — dată sărbătorită azi — se semna decretul pentru transformarea Societății Academice în Institut Național cu denumirea de Academia Română. Evenimentul marca un moment crucial în dezvoltarea științei, tehnicii și artei românești. Alături de secțiile literară și istorică ale Academiei, lua o mai mare dezvoltare secția științifică. În cadrul ei au fost titularizați, atunci și în anii următori, învățați de renume precum Spiru Haret, Emanoil Bacaloglu, cunoscut pentru cercetările sale de fizică, Petre Poni, N. Teclu creatorii școlii românești de chimie, D. Brândză, întemeietorul Grădinii botanice, Victor Babeș, Gheorghe Marinescu, Ion Cantacuzino, care au adus contribuții de valoare mondială în medicină, Anghel Saligny, care a conceput și realizat podul de la Cernavodă, la vremea aceea al treilea ca mărime din lume. Se puneau astfel bazele viitoarelor școli științifice românești.

Istorici, lingviști, scriitori, muzicieni care aveau să joace un rol important în ridicarea conștiinței naționale, ca Grigore Tocilescu, A.D. Xenopol, D. Onciul, N. Iorga, Vasile Pârvan, I. Slavici, B. Ștefănescu-Delavrancea, G. Coșbuc, Mihail Sadoveanu, George E-

nescu au fost de asemenea aleși în cel mai înalt for cultural al țării. Toate aceste mari personalități sărbătoreau la 1919, în Aula Academiei Române, un an de la înființarea statului național român și peste o jumătate de secol de luptă a Academiei pentru acest ideal.

Lupta poporului, a celor mai înflăcărați fii ai lui — comuniștii — a dus la victoria socialismului pe pământul patriei. România socialistă a făcut necesară și posibilă o academie pe măsura noii civilizații. Ridicată la rangul de «Cel mai înalt forum al științei și culturii românești», menirea și funcțiunile Academiei Republicii Socialiste România sînt cele date de amplul program al P.C.R. și constă în a sluji cu pasiune și devotament edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României pe drumul comunismului.

Academiei R.S. România i-a revenit meritul de a înlătura unele nedreptăți ale trecutului. Unul din primele sale acte a fost acela de a proclama, «post mortem», membri de onoare ai înaltei instituții, pe Eminescu, Creangă, Caragiale, Vlahuță, Gherea, Ibrăileanu, Andreescu, Luchian, Vlaicu și pe alți nedreptățiți ai orînduirii trecute.

În Academie au strălucit, după 1944, figuri proeminente ale culturii românești, precum scriitorii Tudor Arghezi, George Călinescu, Camil Petrescu, Perpessicius, Zaharia Stancu, Al. Philippide, istoricii C. Daicoviciu și C.C. Giurescu, oameni de știință ca Raluca Ripan, Gr. Moisil, Miron Nicolescu. Muncesc și astăzi fără odihnă Șerban Țițeica, Elie Carafoli, Octav Onicescu, Ștefan Milcu, alți și alți învățați, precum muncesc și mai tinerii lor discipoli de renume mondial în domenii de vîrf ale cercetării științifice.

Prezența în rândurile Academiei Republicii Socialiste România a tovarăsei academiciene doctor inginer Elena Ceaușescu, savantă de renume mondial, membră a numeroase foruri științifice internaționale este încă o expresie a modului în care Academia ține să servească noul în știința contemporană, își leagă destinele de afirmarea impetuoasă a României printre națiunile înaintate ale lumii.

ORIGINI ȘI SEMNIFICAȚII

Pornind pe firul istoriei spre izvoare, am aflat că actul de fundație al Societății Academice Române a fost semnat de Alexandru Ioan Cuza, la 1860; că societăți cu caracter academic au fost la noi mult mai înainte, în seco-

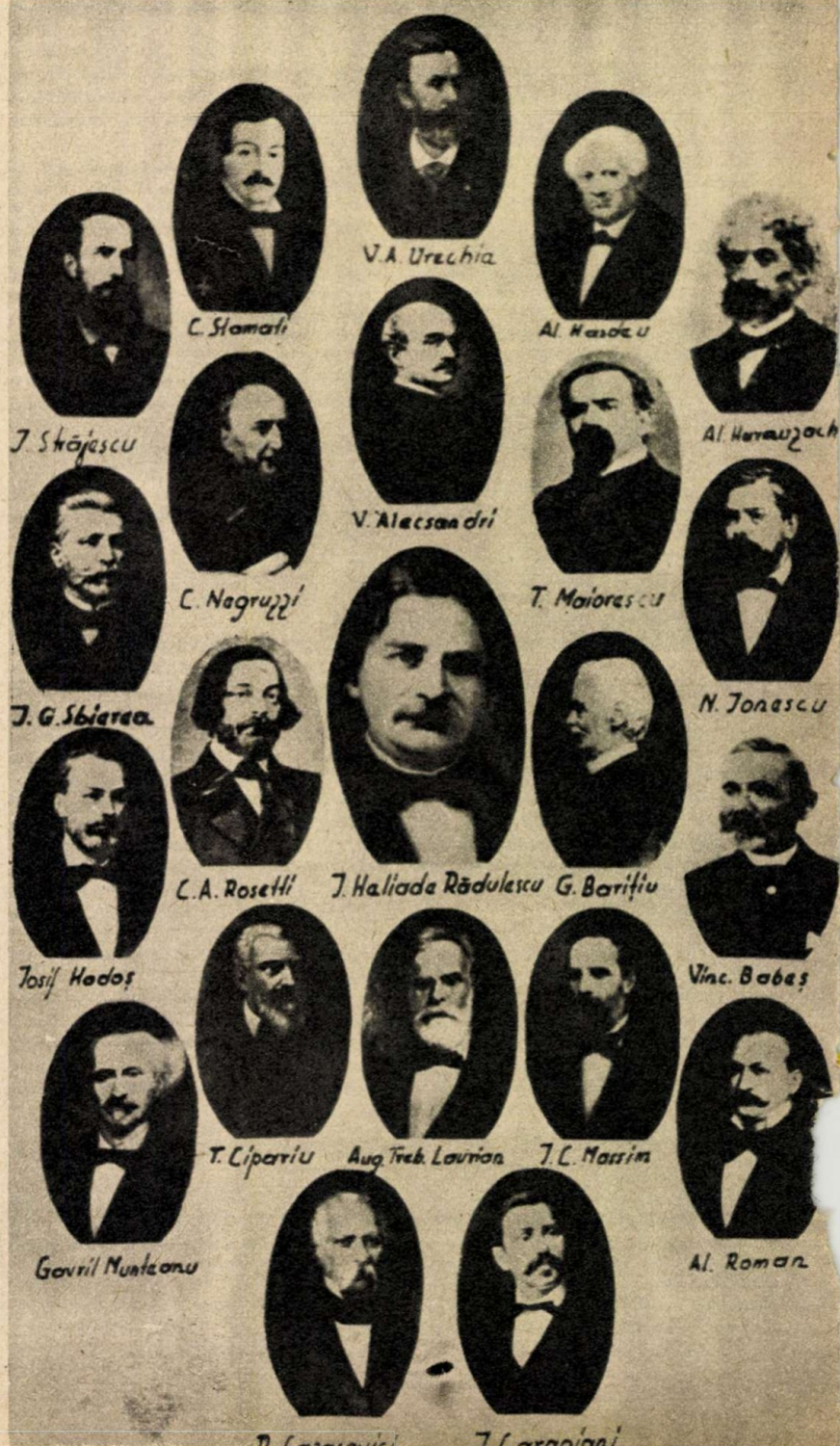
«Menită să asigure unirea forțelor științifice și culturale din întreaga țară, să consolideze bazele culturii naționale, Academia Română a jucat un rol de seamă în organizarea și stimularea activității depuse de intelectualitate pentru îmbogățirea patrimoniului spiritual al poporului, pentru ridicarea nivelului de cultură al masei» — spunea secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, la sesiunea solemnă a Academiei Republicii Socialiste România, în 1966.

DIN ISTORIA CULTURII ȘI CIVILIZAȚIEI NOASTRE

ACADEMIA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

lul al XVIII-lea. Instituții cu rang universitar au apărut în urmă cu secole în Muntenia, Transilvania și în Moldova. Căutînd pe firul istoriei spre origini, poți da de fapte care pînă mai ieri păreau incredibile; putem desco-

peri că nu numai un Platon forma, la greci, o școală de filozofie într-o grădină de lângă Atena, școală căreia i se va zice «Academia Platoniană», dar că și la daco-geți, unul din marii noștri înaintași și unul din cei mai

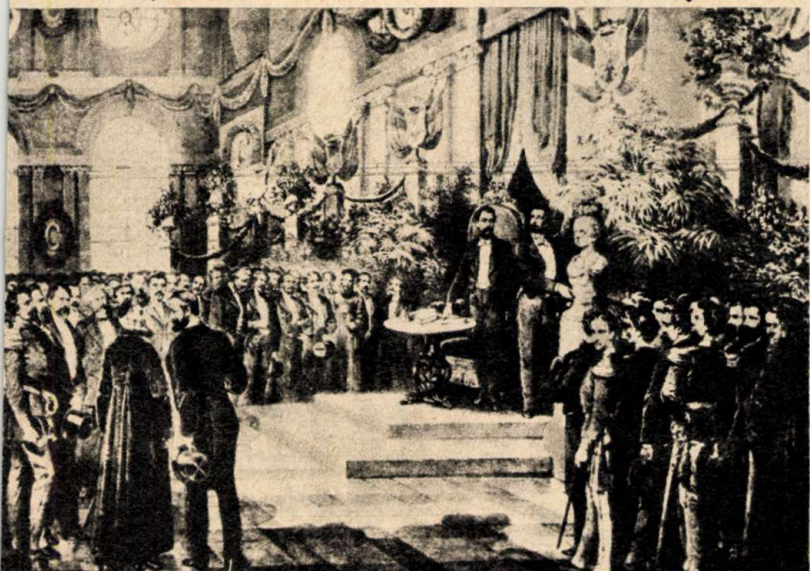

mari învățați ai antichității — Zalmoxis — a putut face și a făcut, înaintea lui Platon, școală filozofică înaltă pe teritoriul daco-geților. Adevărul cu privire la academia zalmoxiană trebuie să arate că poporul nostru aici s-a pomenit, aici a iubit, aici a născut, aici a pus piatră de piatră, aici a băgat pe natră (adică a țesut), aici a arat, aici a semănat, tot aici a cîntat și a jucat, aici a creat, a filozofat, a apărut. O astfel de existență a dat și la daco-geți, cum a dat la greci, o experiență, care experiență a fost observată de un învățat ca Zalmoxis (se știe că el fusese elevul lui Pitagora), înregistrată (manuscrisele n-au mai ajuns, ca multe din ale lui Platon, pînă la noi). Așa s-a făcut că Academia zalmoxiană a fost chemată să fie păstrătoarea prin vreme a ideii unității de neam și de limbă; Acade-

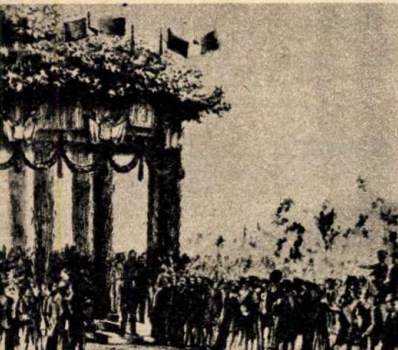
mia fondată de Cuza cultiva limba națională, luptînd pentru unirea cea mare de la 1918, așa precum Academia Republicii Socialiste România are misiunea complexă, potrivită epocii de azi, să fie forumul cel mai înalt al științei, tehnicii și artei românești. Urmînd cele mai bune tradiții ale înaintașilor, folosind condițiile create în țara noastră, Academia, împreună cu celelalte institute de cercetare, acționează în strînsă legătură cu producția, este preocupată în cel mai înalt grad de probleme cum ar fi descoperirea de noi surse de energie, noi materii prime, care să ducă la creșterea potențialului economic al României socialiste.

PETRE POPESCU-GOGAN

Sedinta de inaugurare a Societații Literare, 1867.

Membrii fondatori ai Societații Literare, viitoarea Academie Română.

Pe sub acest arc de triumf au trecut membrii Societații Literare veniți din toate colțurile țării, întîmpinați cu entuziasm de locuitorii Capitalei.

O sesiune a Academiei Române. Îi puteți recunoaște pe Mihail Sadoveanu, Liviu Brebanu, Lucian Blaga, George Enescu, Emil Racoviță, Grigore Antipa.

MICRODOCUMENTAR

● **ACADEMIE.** Denumire care vine de la Akademos, numele unui erou mitologic în a cărui grădină din apropierea Atenei filozoful Platon se întâlnea cu discipolii săi pentru prelegeri și discuții. De-a lungul timpului, prin comparație, s-a ajuns ca prin academie să se înțeleagă un loc în care se reunește o societate organizată de savanți, poeți, artiști.

● Odată cu decretul de înființare a Societății Literare Române (viitoarea Academie) s-au precizat și primele din scopurile ei: să stabilească ortografia limbii române, să elaboreze gramatica limbii române și să înceapă realizarea dicționarului limbii române.

● Tot atunci a fost fondată în cadrul Societății literare și o bibliotecă, avînd un început modest, dar care a devenit mai tirziu vastă și prestigioasă Biblioteca a Academiei.

● La 1 august 1867 s-au întrînit într-o adunare solemnă membrii fondatori, învățați de seamă și scriitori, reprezentînd întreaga țară. Acești cînturari luminați au fost primiți în Capitală cu urale și flori. Masele populare vedeau în acest for academic un pas înainte spre îndeplinirea idealului de libertate și independență, pentru făurirea statului național unitar. Din toată țara soseau scrisori și telegrame. Iată cîteva fragmente din misivele primite: «Cetea Galațiului salută cu interes Societatea Literară Română», «Junimea Română din Iași vine să aclame Societatea Literară Română». Oltenia salută cu bucurie «pe membrii adunați din toate provinciile române».

În prima sesiune Societatea Literară și-a întocmit statutele și a luat numele de Societatea Academică Română.

● Primul său președinte a fost Ion Heliade Rădulescu.

În cadrul Academiei și sub auspiciile ei a fost tipărită opera lui Dimitrie Cantemir, s-au publicat lucrarea de mare însemnătate a lui Nicolae Bălcescu «România supt Mihail-volevod Viteazul» și «Documente ale Istoriei Românilor» a bucovineanului Eudoxie Hurmuzachi — la care cînturarul trudise 30 de ani.

● 1879. Se înființează premiul «Gheorghe Lazăr» cu care se disting lucrările științifice. Astăzi avem 31

de premii ale Academiei pentru știință, tehnică, literatură, artă.

● Din 1879 a început să se acorde o deosebită atenție observațiilor meteorologice. S-au procurat instrumente și s-au instalat observatoare în toată țara. În anul 1880, sub auspiciile Academiei, a luat ființă Institutul meteorologic din Capitală.

● 1881. Academicianul român, geologul Gr. Ștefănescu este invitat la congresele internaționale de geologie de la Paris și Bologna. În același an, pentru prima oară, un membru al unei academii străine, De Rosnyi din Franța ținea o comunicare la Academia Română.

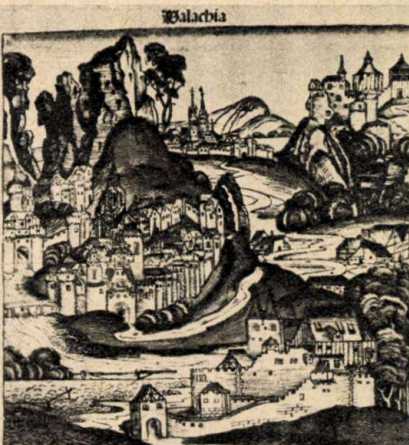
● 1900: Academia Română primește diploma și medalia expoziției universale din Paris. 1901: Istoricul A.D. Xenopol, membru al Academiei noastre, este ales în unanimitate de voturi membru al Academiei de științe moral-politice din Franța. 1934: Grigore Antipa este ales în comitetul de direcție al Institutului de oceanografie din Paris și membru corespondent al Societății de zoologie din Londra. Nicolae Iorga a fost membru de onoare a numeroase academii străine de înalt prestigiu.

● Cei mai mari cînturari ai țării au fost întotdeauna preocupați de soarta poporului din mijlocul căruia se ridicaseră. De aceea, în momentele de importanță istorică, glasul lor a răsunat de la înalta tribună a Academiei, ridicîndu-se împotriva asuprii și nedreptății.

Cu un an înaintea marilor răscoale țărănești de la 1907, la inițiativa lui Petre Poni, într-o amplă dezbateră a Academiei s-a discutat despre situația mizeră în care trăiește țărînia, cerîndu-se luarea de măsuri. S-au auzit atunci în apărarea țărînimii glasurile lui Alexandru Xenopol, Spiru Haret, C.I. Istrati. Dacă nu se va îndrepta ceva, s-a spus atunci, «o teribilă revoluțiune va avea loc».

● Tot de la Academie a pornit, în 1940, un Apel către toate instituțiile culturale ale lumii, împotriva Dictatului de la Viena. În tot cursul perioadei dintre cele două războaie, numeroși academicieni, străluciți cînturari, profesori universitari s-au alăturat forțelor democratice și progresiste conduse de partidul comunist în lupta pentru eliberarea națională și socială, pentru o Românie liberă și independentă.

Din Cabinetul numismatic: tetradrahmă geto-dacăică din secolul III î.e.n.

Galacia

Din Cabinetul de manuscrise-rare: o imagine a Țării Românești așa cum este prezentată într-o xilografură (Nürnberg, 1493).

Moment din depunerea la Academia Română a volumelor conținînd fișele Arhivei de aur «Cutezătorii» pentru anul 2000 (mai, 1972).

„Jocurile și jucăriile copiilor lumii”

Nouă sute de jucării (selecționate din circa 3 000) reprezentative pentru toate cele cinci continente au făcut obiectul unei expoziții deschise la Casa UNESCO din Paris sub genericul «Jocurile și jucăriile copiilor lumii». Destinate copiilor sub vârsta de 12 ani, jucăriile sînt construite în marea lor majoritate de către copii, părinți și educatori din 56 de țări. Expoziția a fost organizată pe trei mari teme: rolul jocului în dezvoltarea psihică a copilului, jocurile și colectivitatea, raporturile dintre joc și educație.

Printre exponatele care au atras în mod deosebit atenția publicului s-au aflat instrumente muzicale de o mare diversitate (de la orgi din bambus indoneziene la chitare guatemaleze), animale de pe toate continentele, măști și marionete, machete ilustrind basme populare, jucării construite din fructe uscate, precum și diferite jocuri practicate în școli cu scopul de a favoriza memorarea numerelor și calculul mental.

ANUL INTERNAȚIONAL AL COPILULUI

Copilul în arta plastică

Din cele mai vechi timpuri, copilul, cu preocupările și bucuriile sale, viața lui în familie și în colectivitate au constituit o prezență permanentă în creația artistică a omului. Traversind milenii și încîntînd privirile și spiritul a zeci și zeci de generații, multe dintre aceste opere au ajuns pînă la noi, transmițîndu-ne mesajul etern al dragostei cu care a fost privit copilul dintotdeauna. Fie că sînt statuete din bronz aparținînd vechilor egipteni, sculpturi în marmură ale măștrilor greci, basoreliefuli indiene sau romane, statuete din lut ars ori picturi pe pînză sau porțelan, toate operele ai căror eroi sînt copiii ne transmit aceeași emoționantă puritate, aceeași curiozitate candoare, caracteristică vârstei, caracteristică copilăriei.

Dintr-o lucrare editată de UNICEF am ales pentru voi reproduceri de artă avînd ca temă copilul:

1. «Fetiță» — miniatură de Isac Oliver, 1590. Lucrarea se află la Londra.

2. «Fetiță pe un balanșoar» (ceramică arsă aparținînd culturii Remojados. Se află expusă într-un muzeu din Mexico).

«Țînăr indian» de George Caltin (1796—1872).

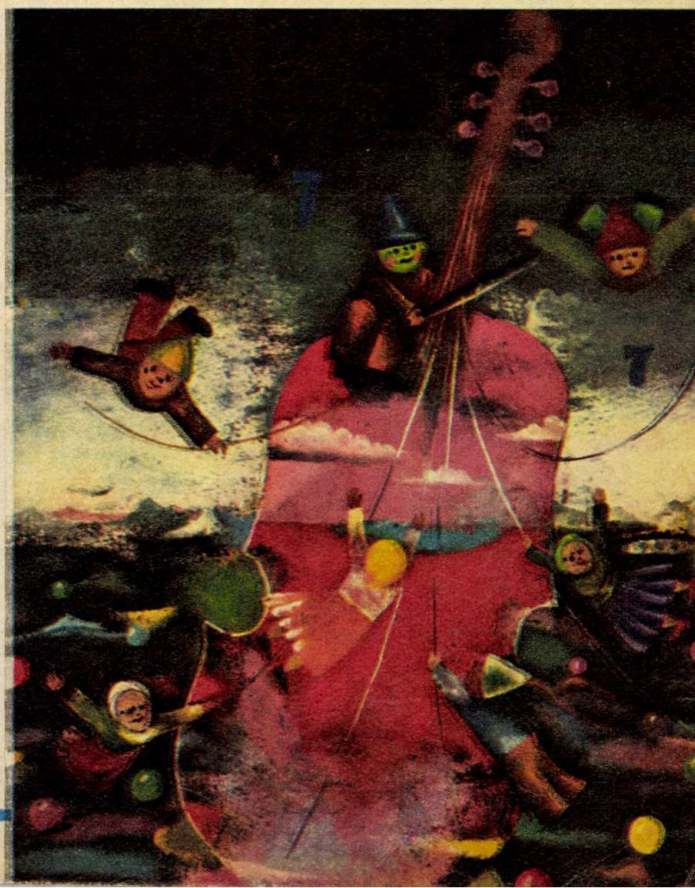
Vă prezentăm, de asemenea, lucrarea intitulată «Copilărie», aparținînd pictorului polonez contemporan Antoni Bora-tynski.

Festival al filmului pentru copii

La Lausanne, Elveția, s-a desfășurat cel de-al doilea festival internațional al filmului pentru copii și adolescenți, al cărui juriu a fost prezidat de cunoscutul animator al acțiunilor UNICEF — Peter Ustinov.

Propunîndu-se încurajarea și promovarea producției de filme destinate copiilor, la festival au fost invitați să participe, pe lîngă adulți, și «producători» din rîndul copiilor.

sută de mii e sugestii»

În Belgia a fost publicat recent un ziar în 100 000 de exemplare, al cărui conținut se referă la problemele fundamentale ale Anului Internațional al Copilului. Ultima pagină a ziarului este rezervată cititorilor, care sînt invitați să noteze pe acest spațiu diferite sugestii, în vederea inițierii unor acțiuni pentru Anul Internațional al Copilului. S-a constatat că cel mai mare număr de sugestii oferite de cititori se referă la necesitatea de a se acorda o mai mare atenție situației școlare și familiale a copiilor, precum și grijii pentru crearea condițiilor de joacă ale acestora.

Cititorii au mai propus editarea unui catalog cu cele mai bune cărți pentru copii, plantarea unui copac pentru fiecare copil nou-născut, stabilirea unor rețeturi reduse pentru bilețele de intrare la copiii la muzee, cinematografe etc.

Copiii pictați de Carolina Iacob

Carolina Iacob este o pictoriță tină. Cînd era de vîrstă voastră, a culeșătorilor, fost pionieră. Desena, ca mulți dintre noi, iubind culorile și universul pe care-l putea compune cu ajutorul lor.

În prezent, pictorița Carolina Iacob a ajuns la a patra expoziție personală, de unde am ales imaginea de pe copertă. Ve-a surprins plăcut în această expoziție numărul mare de portrete de copii. Ne-au impresionat liniștea, calmul, echilibrul care îl degajă.

Sînt copiii noștri frumoși, inconjurați cu dragoste de societatea noastră, ne spune Carolina Iacob. Pentru portretele pe care le vedeți mi-am urmărit eroii pe stradă, la școală, la joacă. Am urmărit să surprind în ființa asta mică, delicată, care este copilul, îndrăzneala de a visa cu siguranță că visurile îi vor fi îndeplinite.

Albastrurile pe care le folosiți sînt fermecătoare...

Pentru mine albastrul reprezintă permanența culorii cerului, a frumuseții universului, care se reflectă, dacă vreți, și în privirile copiilor mei.

Ce doriți să le spuneți pionierilor, cititorilor noștri participanți la concursul «Atelier 2000»?

Ceea ce mi sînt și mie în permanență. Important este să pictezi gînduri, sentimente, aspirații ale oamenilor. Să fii sincer. Sînt sigură că vibrația sentimentelor, bucuria, uimirea în fața frumosului vor constitui trăirile omului și în mileniul al treilea. Eu nu mi sînt niciodată, după ce am finisat un tablou, că am reușit. Caut mereu altceva și îmi sfîșuiesc și pe foarte tinerii mei colegi într-o artă să facă la fel.

B. CARAGIALE

PRIMĂVARA» de CAROLINA IACOB

PUIUL DE CĂPRIOARĂ

Nimic mai gingaș decît o căprioară. Este de multă vreme în grația scriitorilor, care o amintesc adesea cînd vor să exprime delicatețea, blîndețea, puritatea unei ființe admirabile.

Dar căprioarele există nu numai în grădina metaforelor și a comparațiilor!

Nimic mai încîntător decît să le întîlnești în realitate.

Așa i s-a întîmplat Monicăi Tonoiu din Corbeni-Argeș. Plimbîndu-se prin împrejurimile comunei, a găsit un pui de căprioară, rătăcit și flămînd.

Faptele ni le relatează minuțios unul dintre cei mai înzestrați corespondenți ai noștri, Emanoil Călin Sterescu, din cl. a noua, Liceul «Vlaicu Vodă» din Curtea de Argeș — căruia, pentru calitatea informațiilor trimise rubricii noastre, îi vom expedia diploma specială a redacției și o... muzicuță!

Nimic mai uman decît să-l ajuți pe cel care are neapărată nevoie — și puiul de căprioară avea multe nevoi: să fie hrănit cu biberonul, să fie protejat la tot pasul, să i se educe încrederea în sine.

Monica a făcut toate acestea, și puiul de căprioară a crescut în curtea ei: mare, frumos și curajos. Monica s-a gîndit apoi să-l redea vieții lui firești, de pădure, dar nu oriunde, ci într-o rezervație.

Nimic mai înțelept!

RECORDUL LUI DANIEL

Cum să-i spun vechiului meu prieten Daniel Pavel din cl. a cincea, Șc. gen. nr. 1, Arad: biolog, zoolog,

cercetător agricol, ecolog? În grădina lui modestă cresc de toate: și iepuri, și pui de găină, și o grămadă de plante, și mai are în casă și un acvariu cu peștișori interesați. Observă tot, cercetează, studiază, experimentează. Astă vară, dacă vă amintii, ne-a trimis — și am publicat — fotografia pe care, necăjit, a făcut-o unui copac din Herculane pe scoarța căruia niște turiști — ce adjectiv li s-ar potrivește? — se «iscălisera» cu bricegele. Mulți cititori i-au scris apoi lui Daniel, spunîndu-i că și ei se interesează de protejarea naturii.

Acum, Daniel ne expediază o nouă fotografie, de astă dată plină de viață: îl vedeți pe el însuși lîngă unul din recordurile lui personale: un fir de cîneșă care, în mica lui grădină, a atins 4,30 m înălțime, cîntărind, cu tot cu sămînță, 1,30 kg.

Așa e Daniel: cînd își pune ceva în minte, nu se lasă!

PE SCURT

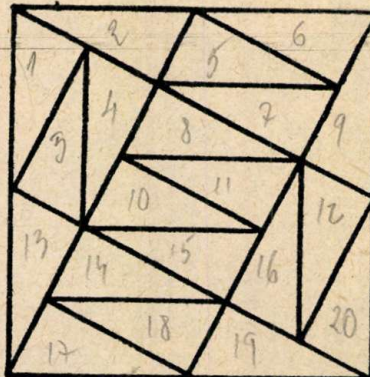
● **Gabrielei Vornic** — Iași: Serios? Profesoara de istorie «n-are dreptul» să-ți scadă un punct la lucrarea scrisă pentru că în ciuda expunerii corecte a subiectului ai făcut doar «cîteva mici greșeli de punctuație și trei de ortografie»? Ba are nu numai dreptul, ci și obligația. Judecînd și după aspectul scrisorii tale, eu ți-aș fi scăzut două puncte! ● **Lui Florian Mezeș** — Cluj-Napoca: Rubrica noastră are cu sportul doar legături... educative, deci nu e locul unde să analizezi tehnic «șansele sigure» ale lui «U-Cluj-Napoca» de a reintra în divizia A. Pot să-ți spun doar că și eu îi doresc succes acestei inimoase echipe. ● **Lui Virgiliu Mindrescu** — Brașov: În principiu, hotărîrea și spiritul tău metodic sînt admirabile, totuși îndrăznesc să presupun că s-ar putea să obosești citind «în fiecare săptămîna cite trei volume importante din literatura universală». N-ar fi mai bine cite unul, dar pe îndelete? ● **Lui Matei Gonța** — Craiova: Colegii care își permit să ridă de tine pentru că în fiecare zi te duci după cumpărături la piață și fac haz «de sacosa încărcată cu zarzavat, morcovi și țelină» sînt la fel de deștepți ca țelinele astea. Pe joia viitoare, prieteni!

OIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea «Un milion de prieteni».

Cîte triunghiuri ascunde figura din desen?

Cupon de participare „COPIII ÎN FILATELIE” ETAPA A II-A

COPIII ÎN FILATELIE ETAPA A II-A

Anul acesta Poșta Română va emite o nouă serie filatelică dedicată Organizației Pionierilor. Prima emisiune filatelică din țara noastră cu tema «Pionierii» a apărut la 25 mai 1950. Enumerați cronologic, de la cea dată, cel puțin trei dintre emisiunile românești dedicate acestei teme, specificînd data apariției și numărul de valori din serie.

Întrebările de concurs apar pe etape. Participanții vor trimite toate răspunsurile la un loc, după apariția ultimei întrebări (a opta), alături de cupoanele care însoțesc etapele concursului.

ȘTIAȚI CĂ...

...cea mai veche localitate din țara noastră este Histria (sec. VII î.e.n.)?

...cele mai vechi orașe sînt Deva și Abrudul (din vremea dacilor), Constanța și Mangalia (colonii grecești, sec. VII—VI î.e.n.), Cluj-Napoca și Turda (din timpul romanilor)?

...cel mai vechi castel din țara noastră este Branul? El datează din 1212.

...cea mai veche stațiune balneară din România este Herculane? Mergînd pe valea Cernei, ostașii romani au descoperit mai multe izvoare de apă caldă. Ei și-au dat seama de importanța lor pentru sănătatea oamenilor și au numit locul respectiv «ad aques Herculi Sacra» — adică, apele sfînte ale lui Hercule?

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Scintei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scin-
teia» TIPARUL C.P.C.S. ABONA-
MENTE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
19226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

BUREBISTA

6

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Regele Burebista unise sub un singur sceptru pământurile locuite de daci, făurind o țară puternică. Dar vrăjmașii începeau să se miște. Neamurile celtice ale boiilor și tauriscilor se arătau cele mai amenințătoare.

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU
Desene:
SANDU și THEODORA FLOREA

CRISTOSIROS, REGELE BOIILOR, NĂZUIA SĂ ÎNCALCE PĂMÎNTURILE DACILOR DIN TRANSILVANIA DE ASTĂZI.

TOT MĂI DESE ERAU EXPEDIȚIILE PRĂDALNICE ALE VRĂJMAȘILOR CARE TRECEAU PRIN FOC ȘI SABIE PAȘNICELĂ AȘEZĂRI.

LOCUITORII ȚINUTURILOR PÎRJOLITE VENEAU LA BUREBISTA CERÎNDU-I OCROTIRE ȘI AJUTOR...

CU GRABĂ ȘI NESTRĂMUTATĂ HOTĂRÎRE, REGELE ÎNCEPU SĂ-ȘI ADUNE OȘTILE...

SITHON, LA COMANDA CALĂREȚILOR, EU ÎNSUMI VOI CONDUCE PEDESTRI-MEA.

OȘTENII DACI ÎNAÎNTAU TRUDNIC PESTE POVRNISURI ȘI STÎNCI, ÎNSPRE CÎMPIA UNDE FURNICAU CETELE LUI CRISTOSIROS.

ÎN CELE DIN URMĂ ZĂRIRĂ OASTEA BOIILOR ȘI TAURISCILOR: PUTERNICĂ, NESFÎRSITĂ, ÎMPÎNZIND ȘESURILE.

ȘÎNT MULȚI... MAI MULȚI DECÎT NISIPUL ȘI DECÎT FRUNZA PADURILOR...

VOM ÎNVINȚE!... VOM ÎNVINȚE, VĂ ZIC!... ZALMOXIS NE VA ÎNTĂRI BRATUL, CALĂUZINDU-NE SPRE ÎZBÎNDĂ!

(Va urma)

În pagina a treia:

CHEMAREA

**Biroului Consiliului Național
al Organizației Pionierilor**

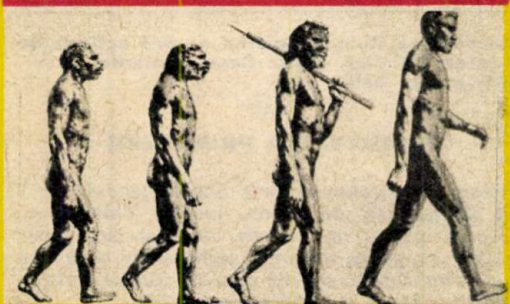
14
Cutezători

JOI, 5 APRILIE 1979,
ANUL XIII (NR. 601)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

● Trofeul «Brățara de aur», la Brașov.
«O centrală solară construită de pionieri?» Da! Pentru amănunte, în pag. 10
vă stau la dispoziție înșiși autorii, distinși cu Marele Premiu colectiv la concursul republican de creație științifică și tehnică a pionierilor și școlarilor.

● Pag. 6-7. Documentarul nostru:
«Drumul omului».

● Fabricat de pionierii din Codlea! Un automobil-minia-
tură care însă va alerga cu peste 50 km pe oră și va fi con-
dus prin telecomandă.

Foto: CONSTANTIN POPESCU

